

МАРЛИС МЕЛТЪН ВРЕМЕ ЗА БЯГСТВО

Част 3 от „Тюлените“

Превод от английски: Калина Иванова Кирякова, 2008

chitanka.info

*За теб, слънчице.
Благодаря ти за вдъхновението.
На братовчедите ми от Броукън Ароу, Оклахома —
страхотни симпатяги, които всеки би се радвал да познава.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Мнозина са изключителните хора, които имат принос за написването на тази книга, но на първо място ще спомена моя редактор. Тя бе тази, която съумя да отсее златото от пясъка в ръкописа. Благодаря ти, Деви, за вярата ти в мен.

Специални благодарности на трима верни читатели, които отделиха от времето си, за да прегледат коректурите на този ръкопис — Кери Селоф, Кати Голдман и Лиза Панзарела. Много съм ви благодарна.

Благодарности и на Луис Дули и Джон Полак от отряд „Сапъори“ при Пета дивизия на щатската полиция във Вирджиния за това, че споделихте знанията си с мен, и за изключително приятния обяд, чийто любезен домакин бе скъпата ми приятелка Лора.

Благодаря и на братовчедите ми от Броукън Ароу — Том и Лин Луис и Дженифър Антис, за това, че ми помогнахте да направим мястото на действието възможно най-достоверно.

Огромни благодарности и на децата ми — Брайън, Триша, Конрад, Чонси и Грейс, за това, че търпеливо ми позволихте да прекарам цялото лято, залепена за компютъра, подвиквайки ви непрекъснато: „Тихо! Имам краен срок!“.

Накрая — благодаря ти, Алън, любов моя, за това, че просто си такъв, какъвто си.

ПРОЛОГ

Сара старателно прибра първо замразените продукти, точно както съпругът ѝ очакваше. След тях идваше ред на храните в хладилника. Всеки артикул — поставен на точния си рафт от неръждаема стомана. Пакетираните храни вече заемаха местата си в съответните шкафове, само консервените кутии още се търкаляха неприбрани върху гранитния плот. Сара чу Гарет да излиза от кабинета си и побърза да ги махне.

Съпругът ѝ всеки момент щеше да подаде глава през вратата и да се поинтересува какво е решила да сготви за вечеря, а за лош късмет, тя още нямаше представа.

С бързи движения плъзгаше кутиите по азбучен ред върху рафта на кухненския шкаф. Първо консервите с бобена салата, след тях — тези с гъби, после домати, зелен фасул, печен фасул, пилешки бульон, равиоли.

Зачуди се дали бульонът не трябва да се подреди при супите, или това щеше да го подразни.

Премести пилешкия бульон на рафта със супите, отдръпна се назад и провери още веднъж дали са подредени правилно — броколи, гаспачо, домати, леща, пилешки бульон, целина, чили.

Ако имаше две кутии с едно и също съдържание, тази с по-късен срок на годност се поставяше зад другата.

Затвори вратата на шкафа и въздъхна с досада. Нямаше време да проверява сроковете на годност, които така или иначе изтичаха поне след няколко години. Ако не побърза да измисли какво да сготви за вечеря, неминуемо ще си навлече гнева на Гарет.

Отвори фризера и се намръщи. Защо никога не се сещаше да извади месото от сутринта? Гарет пак ще я нахока. *Предвидливост, Сара, нищо повече не се иска от теб. Толкова ли си глупава, та не можеш да планираш нещата няколко часа напред?*

Глупава? Не. Имаше магистърска степен от университета във Вирджиния още преди да го срещне, разбира се. Ако Гарет знаеше

колко умна е всъщност и как изкусно пази тайните си от него, сигурно щеше да я заключи на тавана.

Измъкна пакет замразени хамбургери и го пъкна в микровълновата.

Грохот на барабани накара Сара да вдигне очи. Какво му става на Кендъл, че пускаше музиката толкова силно? Нали знае, че в сряда баща му работи вкъщи.

Пое си тревожно дъх. Ако незабавно не намали музиката, наказанието няма да им се размине и на двамата.

Сара заряза кухнята, прекоси мраморното фоайе и забърза към стълбите, за да го предупреди. Кабинетът на Гарет беше отворен и тя забави крачка. Точно така, нали го чу да излиза преди малко. Значи вече се разправя с Кендъл. *Божичко!*

Настъпи внезапна тишина и Сара предположи, че Гарет е изтръгнал кабела на уредбата от контакта. Чуваше резкия тон на гласа му, ала не различаваше какво казва. Заслуша се притихнала в дъното на стълбите. Гарет не обичаше да му се меси.

Настъпи ужасяваща тишина.

— Не!

Писъкът на Кендъл я извади от унеса ѝ. Хукна нагоре по широките извити стълби, като ги вземаше по три наведнъж. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърлото, докато си представяше какво ли е направил Гарет, за да предизвика такъв вик. Никога не бе вдигал ръка срещу Кендъл, поне доколкото знаеше. Стигна до втория етаж точно когато мъжът ѝ излетя от стаята на момчето. В едната му ръка висеше безжизнен Господин Уискърс.

— Изхвърли го! — нареди той и хвърли ангорския заек към нея. — Надявам се синът ти най-последно да проумее, че не трябва да ме безпокои, когато работя.

Сара пое отпуснатото животинче в ръцете си. Веднага ѝ стана ясно, че е мъртво.

Огледа го изумена. Изглеждаше непокътнато — нямаше видими рани или кръв, но със сигурност беше мъртво.

Тежкото дишане на Кендъл я накара да се втурне към стаята му.

— Скъпи?

Седеше на ръба на леглото си със стиснати пред гърдите ръце, вперил немиждащ поглед в празната клетка на заека.

— Миличък? — Тя приседна до него, прегърнала мъртвата животинка в скута си. — Какво стана? — За пръв път го виждаше такъв; едва си поемаше въздух, сякаш някой го е ударил с юмрук в корема. — Какво направи баща ти? — попита отново тя и разтърси ръката му.

— Удуши го — прошепна той, пребледнял като платно.

— Какво? — Ужасът я сграбчи за гърлото. Гарет не би могъл да направи подобно нещо. Или грешеше?

Момчето продължаваше да диша тежко, сякаш не му достигаше въздух. Сара скочи от мястото си и се огледа. Намери някаква торба, изсипа съдържанието ѝ на пода и му я подаде.

— Дишай в това, миличък. Трябва да се успокоиш.

Да се успокои? Ама че нелепо предложение! Как може човек да е спокоен в такава кошмарна обстановка?

Коленичила на килима, тя гледаше как торбата се издува и свива. Тежкото дишане на Кендъл се успокои, ала в очите му все още се четеше ужас. Колко ли пъти бе виждала този ужас в собственото си отражение в огледалото?

В гърдите ѝ се надигна майчинска ярост. Гарет я торможеше от години, но нямаше да допусне да причинява това и на сина ѝ. Как си позволява да заплашва детето ѝ — единствената ѝ причина да търпи този брак.

Край! Сега бе моментът да сложи край на това; да престане най-после да мечтае за бягство и да го превърне в реалност.

— Слушай ме внимателно — прошепна тя, остави заека на пода и обгърна с ръце коленете на сина си. — Ще го напуснем, Кендъл. Няма да живеем повече така.

Той вдигна поглед към нея. Най-после успя да привлече вниманието му.

— Имам план — призна тя. Говореше толкова тихо, че дори Гарет да беше сложил микрофон в стаята, нямаше да чуе нищо. — Не мога да ти кажа какъв е, но ще успеем. Ще се махнем отгук — повтори — и никога повече няма да се върнем — добави с блеснал поглед.

Ужасът в очите на Кендъл се смени с надежда.

— Ще ни открие — прошепна уплашено той.

— Не, няма. Имам една тайна. Нещо, за което той не знае.

Погледът на момчето спря върху безжизнената купчинка в краката ѝ.

— Страх ме е — призна той.

— Знам, миличък. — *И мен също.* — Точно затова не мога да ти кажа нищо повече. Просто ще трябва да ми се довериш.

Той кимна нерешително и Сара прие това за съгласие и надяваше се, желание за съдействие, когато моментът настъпи.

На нея обаче ѝ трябваше нещо повече.

Само чудо можеше да им помогне да се измъкнат.

ПЪРВА ГЛАВА

На другия ден

Старши сержант Чейс Макафри влезе в сградата на Военна прокуратура във Военноморска база „Оушиана“ в отвратително настроение. На бюрото му в отдел „Специални операции“ го чакаше куп бумаги, а трябваше да стяга багажа си и да заминава — този път не по служба, ами да уреди собствеността върху земята, която наследи от втория си баща. Земята, в която бяха корените му и където нямаше никакво желание да се връща.

Младият афроамериканец от охраната усмихнато го поздрави:

— Как си, старши? Не съм те виждал тук от месеци!

— Дванайсет, ако трябва да сме точни — отвърна Чейс и хвърли върху лентата на рентгена папката, която носеше. Извади от кобура си своя „Зиг Зауер Р226“ и го предаде на охраната заедно с мобилния си телефон, тъй като бе забранено да се внасят в сградата.

— Къде се изгуби толкова време? — попита сержант Марселино Хюит. — О, забравих, че не можеш да ми кажеш. Строго секретно е.

— На едно горещо място — отвърна кратко Чейс. Беше очевидно — силно загорялата му кожа и изсветлелите до русо вежди го издаваха. Мина през детектора за метал и се почувства някак уязвим. Но тук не беше Малайзия. В тази сграда е в безопасност.

— Всичко наред ли е, старши? Не ми изглеждаш много весел днес — продължи да го дразни Хюит, както обикновено.

— Аз никога не съм весел — отвърна Чейс, престорено намръщен.

— Е, закачлив тогава — уточни Хюит, вече по-сериозен.

— Да ти го начукам — каза Чейс. — Ти си този, който се закача. — Погледът му се плъзна надолу към закръгления корем на сержанта. — Забрави ли, че ти казах да отслабнеш? Качил си поне още пет кила.

Хюит се ухили.

— Каза ми да престана с поничките. Нищо не си споменава за кифличките с мед.

Чейс прибра обратно папката си от лентата.

— Никакви сладкиши, Хюит. Точка! — каза той. — Спри и газираното — добави и посочи към кутийката кока-кола на бюрото на сержанта.

— Еех, старши! — престорено запротестира Хюит.

Ала Чейс вече крачеше надолу по коридора. Трябваше да се види с капитан Спенсър, адвокат от Военна прокуратура, за да подпише документите в папката, че е съгласен да поеме защитата на един сержант от взвода на Чейс, който се бе забъркал в сбиване на брега.

Чейс изпухтя с досада, че работата му в базата често включва и задълженията на бавачка, и влезе в чакалнята пред кабинета на адвоката. За негово облекчение вътре имаше само един посетител, някаква жена. Но тогава забеляза, че в кабинета нямаше никой. Погледна към матовите стъкла на вратата от отсрещната страна на коридора и видя, че всички се бяха събрали на съвещание.

— Да си го начукам — изръмжа той и се стовари върху един от твърдите пластмасови столове. С ъгълчето на окото си забеляза как жената стреснато вдигна глава. — Съжалявам — извини й се той.

Двамата се спогледаха изненадано, когато установиха, че са се срещали и по-рано.

Сара Гарет, съпругата на омразния военен прокурор от съдебния процес на лейтенант Рено миналата година.

Бе събудила любопитството му тогава. Сиво-зелените ѝ очи му въздействаха по същия начин и сега, когато плъзна поглед по изсветлялата му от слънцето козя брадичка, надолу по военната униформа, та до черните кубинки.

— Знаете ли колко още ще се бавят? — попита той, притеснен от изпитателния ѝ поглед.

— Ами... нямам представа — призна тя, хапейки долната си устна. — Може би още половин час.

Не можеше да спре да я гледа, също както и в съда миналата година. Опита се да я заговори тогава след края на делото, ала тя се шмугна в тоалетната и осуети намеренията му. Сега имаше възможност да задоволи любопитството си.

— Срещали ли сме се и преди? — попита той. — Имам предвид преди съдебния процес.

Лицето ѝ придоби особено излъчване.

— Ами всъщност — да. Бяхте в Сан Диего преди около четири години.

Откъде ли можеше да знае?

— Помогнахте ми да запаля колата си на паркинга пред библиотеката — обясни тя. — Забравих фаровете включени и акумулаторът се изтощи напълно.

Не си спомняше.

— После, около две години по-късно, се сблъскахме с пазарските си колички тук, в супермаркета на военната база.

Ето това горе-долу го помнеше. При удара от неговата количка паднаха няколко кутийки сода. Две от тях се отвориха и опръскаха панталоните му. Жената бе толкова притеснена, че му се наложи да намери парцал и сам да почисти пода.

— Това вие ли бяхте? — попита той.

— Да — отвърна тя и наведе пламналото си лице към тетрадката в скута си. Същото правеше и когато Чейс нахълта в чакалнята.

Той си позволи да я огледа внимателно. Нямахше кой знае какво за гледане от провисналата кестенява коса до безформената ѝ бежова рокля. Беше нервна и напрегната и владееше до съвършенство изкуството да остава незабелязана. Трудно би могла да заблуди човек като Чейс обаче, който си вадеше хляба под прикритие и имаше набито око на изкусен стрелец. Още миналата година си зададе въпроса от какво се крие тази жена. И още продължаваше да се чуди.

— Казвам се Чейс — представи се той. — Чейс Макафри. Някои ме наричат Уести.

— Сара — отвърна тя и плахо кимна. Стискаше здраво молива си и не му протегна ръка.

— Върху какво работите? — попита той, стараяйки се да я успокои и да разбули тайната ѝ.

— Планове на уроци — отвърна тя и приведе рамене, сякаш искаше да се изпари във въздуха.

Напомняше му на диво животно, което се плаши от хора. Бе опитомявал не едно или две преди години. Трябваше му само време, нежност и търпение.

— Учителка ли сте? — поинтересува се той. Като изключим прибраната ѝ на кок коса, изобщо не приличаше на такава.

— Преподавателка по английски език — поправи го тя. Погледна часовника си и между тънките ѝ вежди се появи бръчка.

— Всичко наред ли е? — обикновено не си пъхаше носа, където не му е работа, но усещаше, че нещо я тревожи. Надяваше се, че не е заради него.

— О, да. Просто... имам часове в Центъра за бежанци след около час, обаче... — Тя погледна към вратата, зад която продължаваха да се съвещават адвокатите, и върху лицето ѝ се изписа безсилие.

— И не шофирате — предположи той. В очите ѝ за миг проблесна гняв.

— Ами не и напоследък — отвърна тя и отново сведе поглед към тетрадката си.

Трудно напредваше с нея. Някои диви животни се нуждаеха от месеци за опитомяване.

— Искате ли да ви закарам? — чу се той да пита. Сякаш имаше време да я разхожда напред-назад с всичката работа, която чакаше на бюрото му.

Това привлече вниманието ѝ.

— Моля? — изненадано попита тя.

— Мога да ви закарам — повтори той и усети, че е прекрачил границата.

— В Центъра за бежанци — поясни тя.

— Разбира се. — Господи, тя да не би да си мислеше, че я сваля? Не е чак толкова отчаян, че да се пробва на съпругата на военен прокурор, която на всичко отгоре се облича като монахиня.

— Не, благодаря — измърмори тя и лицето ѝ пламна.

Чейс забеляза, че жената надраска нещо върху листа си. Колкото по-дълго я наблюдаваше, толкова по-здраво тя стискаше молива си.

— Госпожо? — обади се той и тя стреснато го погледна. — Мога ли да ви помоля за услуга? — Не можеше повече да стои тук и да усеща напрегнатостта ѝ. — Ще предадете ли този плик на капитан Спенсър, когато излезе от срещата?

— Разбира се — отвърна тя и се усмихна насила.

— Благодаря. Предайте му, че може да върне документите на адреса на изпращача, след като ги подпише.

— Добре.

Чейс се надигна от стола си, за да ѝ подаде папката, и се почувства точно както преди да скочи в синьо-зелените води на някой от водопадите в Малайзия. Очите ѝ сякаш го погълнаха.

— Всичко хубаво — каза той, объркан от внезапното привличане, което изпита към нея.

— И на вас — отвърна тя с грейнало лице.

Той се запъти към изхода, опитвайки се да насочи вниманието си към всички задачи, които му предстояха, преди да замине. Спря на контролно-пропускателния пункт, за да прибере пистолета и мобилния си телефон, и попита Хюит:

— Какво прави тук съпругата на капитан Гарет?

— Мис Сара? — отвърна Хюит и състрадателно поклати глава.
— Понякога седи тук цял ден и го чака да свърши работа.

— Защо? — попита Чейс.

Хюит вдигна рамене.

— Капитан Гарет не я изпуска от поглед. Симпатична дама. Жалко, че той се държи толкова зле с нея.

Чейс му обърна гръб. По-добре да не беше питал.

— Да си отслабнал, като те видя другия път, Хюит.

— Едва ли, старши — изкиска се сержантът.

Чейс излезе навън и топлите лъчи на мекото септемврийско слънце го накараха да се замисли за жената, уловена като в капан в сградата зад гърба му. Сигурно копнееше да се измъкне на свобода. Поклати глава, за да пропъди мисълта за егоцентричната същност на съпруга ѝ, умело прикрита под арогантното му поведение.

За Чейс мъжете, които тормозеха жени, принадлежаха към категорията на терористите, а тях самият той преследваше. Жалко, че никога нямаше да получи заповед да унищожи тази гадина.

* * *

Двадесет и четири часа по-късно Чейс напъха в брезентовата си торба всичко необходимо за предстоящото триседмично отсъствие. Стоеше между скрина и леглото си, току-що изпразнил чекмеджетата, в които само преди няколко дни нареди багажа от предишното си пътуване.

Джеси — неговият черен лабрадор ритрийвър, лежеше, отпуснал глава върху лапите си, и гледаше тъжно. Чейс не можа да понесе гледката.

— Искаш да дойдеш с мен ли, момчето ми? — омекна той. Последните дванайсет месеца кучето прекара при негов приятел. Не беше честно да го зарязва отново.

Джеси наостри уши.

— Искаш да дойдеш в Оклахома, така ли? Пътят е дълъг, да знаеш.

Кучето изкриви муцуна в нещо като усмивка.

— Може толкова да ти хареса, че да не искаш да се връщаш — добави Чейс, като се сети за гората и поточето, край които израсна — истински рай за едно ловджийско куче. Джеси размаха опашка, сякаш прочете мислите му.

А мислите на Чейс за секунди се преплетоха с лошите му спомени. Видя майка си, застанала на верандата пред къщата, с ревящо бебе на ръце.

— *Линк, престани!*

Линк стискаше Чейс за яката на ризата и без да обръща внимание на виковете на жена си, го блъсна с всички сили във вратата на боядисания в два цвята Шевролет „Силверадо“, модел 1976. Ударът беше зашеметяващ. Чейс усети как костта на носа му се пропуква. Кръвта му бликна и потече върху устните.

Той изсумтя с досада и пропъди спомена. Още не можеше да повярва, че старият Линк си е отишъл и му е оставил ранчото в наследство. Сигурно тънеше в дългове и това бе последният опит на стареца, дори от гроба, да тормози заварения си син.

Ранчото първо бе принадлежало на истинския му баща и само затова Чейс не искаше да го продава. Защо иначе да му пука за това място!

Но земята беше на Макафри, а не на Сойер. Баща му я беше купил за майка му още преди той да се роди.

— Време е да приключвам с това — измърмори на себе си.

Тъкмо прибираше чорапите си в торбата, когато мобилният му телефон звънна.

Разпозна номера на командващия си офицер.

— Да, сър.

— Знам, че се приготвяш за тръгване, старши, но успя ли да се видиш с адвоката, за да подпише документите във връзка с Дюи? — попита лейтенант Рено, когото приятелите му наричаха Ягуара.

Ставаше въпрос за папката, която Чейс остави на Сара Гарет.

— Ще ни ги изпратят обратно днес или утре, сър. Ще проверя още веднъж.

— Просто ми звъни, ако има някакъв проблем.

— Разбрано, сър.

— Виж какво, карай внимателно и си свърши работата спокойно. Вيني ще се заеме с документацията на бюро то ти. Лутър е налице и ще те замести, когато трябва. Ако се наложи да останеш и по-дълго, само ми се обади.

— Благодаря, сър.

— Няма проблем, старши.

Чейс затвори и набра номера на капитан Спенсър. Включи се гласовата му поща. Ако оставеше съобщение в петък следобед, адвокатът можеше и да не му се обади изобщо.

Той въздъхна, слезе в кухнята и разлисти телефонния указател. Надяваше се да намери номера на Сара Гарет и да има късмета тя да си е вкъщи.

Нейното име го нямаше, но откри *капитан* Гарет — съпруга ѝ. Набра 067, за да скрие своя номер. Докато телефонът звънеше, Чейс си представи красивите ѝ очи и с изненада усети как пулсът му се ускорява.

* * *

Докато броеше парите си на пода в банята, Сара се сепна от звъна на телефона. Натъпка банкнотите обратно в кутията от тампони, скри я под мивката и забърза към спалнята, за да вдигне слушалката.

— Ало?

— Госпожа Гарет? — попита мъжки глас отсреща. Познатият провлачен говор я накара да затаи дъх.

— Да.

— Обажда се Чейс Макафри. Дадох ви един плик вчера в сградата на Военна прокуратура.

— Да — отвърна тя, изгубила ума и дума, че той ѝ се обажда. Мислите ѝ препускаха.

Старши сержант Макафри. Преди четири години, докато безуспешно се опитваше да запали колата си на паркинга, той се приближи и предложи да ѝ помогне. Беше толкова внимателен, уверен и красив, въпреки грубоватата си външност, че я остави като замаяна. Гарет я нахока за закъснението ѝ, щом се прибра.

Втория път, когато случайно се сблъска с него тук, в супермаркета на базата във Вирджиния Бийч, го прие като щастливо стечение на обстоятелствата. Държа се също толкова мило и сърдечно като първия път, въпреки че вината за съборените кутийки сода бе изцяло нейна. Сара излезе от магазина, поразена, че такива мъже съществуват, ала Гарет бързо я свали на земята, когато прибра чековата ѝ книжка, задето си бе позволила да прахоса пари за ягодов сладкиш.

А сега самият Чейс Макафри ѝ звънеше, лично на нея!

— Съжалявам за безпокойството, госпожо, но трябва да разбера дали капитан Спенсър е получил въпросния плик.

— О, да — отвърна тя, леко разочарована, че ставаше въпрос за служебно обаждане, но пък какво друго можеше да е. — Предадох му го незабавно, заедно със съобщението ви.

— Благодаря — каза той. — Тръгвам днес следобед за Оклахома и исках да се уверя, че всичко е наред.

Оклахома! Наистина ли каза *Оклахома* току-що? Сякаш я удари електрически ток. Сара започна да заеква, чудејки се как точно да го помоли да вземе нея и Кендъл със себе си.

— Защо... защо ще ходите в Оклахома? — попита с треперещ глас тя. Главата ѝ се замая и едва събираше мислите си.

— Смърт в семейството — кратко отвърна той. — Наследих малко земя.

Сара облиза пресъхналите си устни и отчаяно затърси точните думи, за да го попита. Струваше ѝ се неприемливо да го направи по телефона. Освен това, отвън се чува спирачките на автобуса, с който Кендъл се прибираше от училище.

— Моля ви, може ли... да ви видя, преди да тръгнете? — побърза да каже тя, преди да е загубила смелост. — Искам да ви помоля за нещо.

Настъпи неловко мълчание; човекът със сигурност смяташе, че се е побъркала.

— В моя квартал има един парк — настоятелно продължи тя, жертвайки достойнството си заради Кендъл. — Ще водя сина си там в четири. Можете ли да дойдете?

— Ами имам още неща за вършене, а и багажът ми не е готов — отвърна той, ала звучеше така, сякаш го обмисляше.

— Отделете ми само десет минути. — Идваше ѝ да потъне в земята от срам, че се унижава да моли непознат за услуга, ала не можеше да пропусне тази златна възможност: превоз на запад, без да ѝ се налага да ползва обществен транспорт.

— Паркът на Шеруд Драйв? — попита той.

— Да — потвърди тя обнадеждено, — веднага след басейна.

— Ще се видим там — каза той и затвори.

Сара гледаше втренчено телефонната слушалка и още не можеше да повярва, че чудото, за което се молеше толкова отдавна, най-после кацна на рамото ѝ. Нима можеше да се намери по-подходяща възможност от един морски тюлен, който да помогне на двамата с Кендъл да избягат? И при двете им срещи бе толкова отзивчив; едва ли щеше да ѝ откаже помощ и този път.

Хвърли поглед към прозореца и видя десетгодишния Кендъл да слиза от автобуса, привел рамене под тежката си раница. Носеше черно от глава до пети: още не можеше да прежали заека си.

Предишната вечер ѝ се обади учителят му, в деня след смъртта на господин Уискърс, притеснен от промяната в поведението на Кендъл.

Тя също се тревожеше за него. Но нямаше да пилее повече време в чудене къде точно ще свърши спиралата, по която главоломно се спускаше животът им.

Щеше да направи всичко възможно, за да измъкне Кендъл и себе си от този кошмар, преди да е станало твърде късно.

ВТОРА ГЛАВА

Чейс паркира старата си спортна кола между едно „БМВ“ седан и един „Рейндж Роувър“. Паркът в квартала на Сара приличаше на „Дисниленд“ — с просторна площадка за игра, басейн и детски клуб, заобиколен от множество богаташки къщи.

Какво, по дяволите, правя тук? — зачуди се Чейс.

Тогава видя Сара Гарет, застанала в края на детската площадка с ръка на кръста, засенчила с длан очите си от късното следобедно слънце. Усещаше привличането ѝ дори от петдесет метра разстояние и сякаш чуваше отчаяния ѝ вик за помощ. Трябваше да разбере какво иска от него.

Паркът гъмжеше от облагодетелствани деца и богатите им родители, наслаждаващи се на прохладния есенен следобед. Тук хората бяха сякаш от друга планета, различна от света на конспирация и жестокости, в който живееше Чейс.

„Така и трябва да е“, помисли си той.

Не му се искаше да привлича внимание, но със сребърните халки на ушите си, козята брадичка и вързаната си на опашка коса това нямаше да е лесно. Придърпа надолу козирката на бейзболната си шапка и излезе от колата.

Запъти се към една пейка, скрита в сянката на дърветата, седна и зачака Сара да го забележи. Хвърли бърз поглед към тичащите по площадката деца и се опита да отгатне кое от тях е синът ѝ.

Щом го видя, Сара замръзна с напрегнати рамене и впери поглед в него — като див заек, подушил хищник. Но за разлика от заека, тя не избяга. Закрачи несигурно напред и застана до пейката. Седна сковано до него, без да го поглежда.

— Хубаво временце — отбеляза той, опитвайки се да я предразположи.

— Така е — съгласи се тя и навлажни пресъхналите си устни с върха на езика си.

— Това ли е твоето момче? — попита той, като проследи погледа ѝ, насочен към тъмнокосо хлапе, около десетгодишно, което седеше на една от люлките и ровеше с крак в пръстта.

Чейс забеляза приликата в сведените очи на детето и извивката на брадичката му. Дългият му перчем закриваше лицето му.

— Как се казва?

— Кендъл. Заради него искам да се махна — тихо добави тя.

Да се махне? Чейс стреснато се обърна към нея и погледите им се срещнаха. Испита същия трепет в гърдите, същото неудържимо привличане. Сиво-зелените ѝ очи бяха невероятно красиви.

Пребледнялото ѝ лице го увери, че не се шегува. Но защо му го казваше?

— Имаме нужда от превоз на запад — продължи тя. — Имам пари. Мога да ти платя. Моля те... вземи ни със себе си, когато тръгваш за Оклахома.

Той я погледна изненадано.

— Госпожо Гарет...

— Сара — поправи го тя и великолепните ѝ очи грейнаха.

Очевидно не можеше да понася фамилията на съпруга си.

— Сара — отново започна той, — не мога да ти помогна в това.

— Измислила съм всичко — прекъсна го тя и измъкна от джоба на блузата си сгъната листовка. — Утре с Кендъл ще ходим на поход с отряда на бойскаутите в Сийшор Стейт Парк. Мястото е далеч оттук. Можем да се откъснем от останалите и да се срещнем с теб на паркинга. — Тя му подаде листовката.

Чейс я разгъна, погледна я набързо и ѝ я върна.

— Не мога да ти помогна — повтори той.

Тя най-последно проумя какво ѝ казва. Примигна и извърна очи настрани.

Той се почувства така, сякаш я бе зашлевил. *Господи!*

Погледна към сина ѝ, който изцяло бе заровил маратонките си в пръстта.

Мамка му! Едва ли щеше да иска да зареже добре уредения си живот, ако капитан Гарет не малтретираше и двамата.

— Не може да няма някоя организация, която да те защити — тихо добави той с намерението да стане и да си тръгне.

Тя продължаваше да гледа встрани. Лицето ѝ приличаше на маска, а в очите ѝ проблясваха сълзи. Сигурно беше изчерпала всичките си възможности. Не правеше впечатление на импулсивен човек, който да моли за помощ напълно непознати.

— Късмет! — каза той. Нямаше представа какво друго да добави. Сложи ръце на коленете си и се изправи на крака.

Искаше му се да го погледне още веднъж или поне да покаже, че го е чула, но тя не помръдна.

Почувства се малко виновен, сякаш нямаше право да я разочарова.

Намръщи се и тръгна, твърдо решен да не изпитва вина. Качи се в колата си и тръшна вратата. Какво, за бога, очакваше тя от него? Кариерата му ще отиде по дяволите, ако му се стовари обвинение в отвличане на съпругата и детето на военен прокурор. А работата му бе всичко, което имаше.

Е, нямаше да го направи, просто не можеше, независимо от необяснимото привличане, което изпитваше към Сара. Не му се бе случвало да позволи на жена да му влезе под кожата. Нямаше намерение да го прави и сега.

Сара едва влачеше крака. От скитането покрай планинските мочурища нямаше да има никаква полза, след като старши сержант Макафри ясно ѝ даде да разбере, че не възнамерява да се появи. Ако не беше заради Кендъл, който от бебе обожаваше природата, щеше да си остане къщи. А ако и Кендъл не се напънеша да покаже поне капка ентузиазъм, то уморителната им разходка щеше да е чиста загуба на време.

На огромния паркинг имаше три автомобила, ала никой от тях не беше на Чейс. Видя колата му предишния ден — стара, синя спортна кола, която със сигурност вече е преполовила пътя до Оклахома.

Не можеше да му се сърди, че не иска да се забърква в това. Кой ли пък би поискал, знаейки репутацията на Гарет — човека, постигнал едни от най-суровите присъди в историята на флота.

И все пак... не очакваше това от Чейс. В крайна сметка, притече ѝ се на помощ два пъти, защо трябваше да ѝ откаже точно сега?

С наивен оптимизъм опакова в раницата си малко багаж, в случай че той все пак реши да се появи: четки за зъби, прибори от посещения при зъболекар, осемстотин и три долара и по един резервен комплект дрехи за нея и Кендъл.

Съжаляваше за тази си импулсивност. Ами ако подозрителният Гарет реши да погледне в раницата ѝ? Моментално ще разбере за намерението ѝ да избяга и повече няма да ги изпусне от поглед и за секунда.

Тя потръпна и продължи да мисли за тайната си, копнееща да облекчи напрежението в изтерзаното си сърце. Закле се пред себе си, че двамата с Кендъл няма повече да търпят гневните изблици на Гарет. Но ако не намереше начин да избягат час по-скоро, щеше да им се наложи.

Влачеше натежалите си крака надолу по сенчестата планинска пътека и не спираше да мисли за това. Не може да няма начин да се доберат до Тексас, без да ги проследят. Общественият транспорт отпаднаше, особено сега, след атаките над Световния търговски център, когато дори по автобусните гари имаше камери.

Само ако Чейс Макафри се бе съгласил да ги грабне от лапите на Гарет и просто да ги премести на друго място! Сякаш провидението ѝ го прати точно когато най-много се нуждаеше от него. Едва ли някога ще има друга възможност.

Сляпа за красотата на природата наоколо, Сара проследи с поглед седем от момчетата и техния водач. Катереха се по отсрещната страна на стръмния пролом по нещо като естествени стълбички, образувани от оголени корени. На билото на хълма двамата с Кендъл спряха, докато останалите тичаха покрай тях един през друг, нетърпеливи да срещнат някое диво животинче или — по-вероятно — да го изплашат.

Миризмата на сярата от блатото се смесваше със свежия аромат на прохладния бриз. Потънали в мислите си, двамата унило последваха групата.

Когато стигнаха до мостчето, свързващо двата бряга на криволичещ планински поток, останалите вече не се виждаха. Тихият ромон на водата бе разсечен от крясъка на орел рибар и Сара зарея поглед в небето.

Какво ли не би дала да е свободна като птица! Далеч от високите изисквания на Гарет.

Ала слънцето прежуряше, а раницата натискаше раменете ѝ, напомняйки ѝ за реалността.

Кендъл спря рязко и Сара се препъна в него.

— Миличък, какво...

— Мамо, виж!

Тя погледна към блещукащата вода и се ококори при вида на Чейс Макафри, седнал в камуфлажно кану, с гребло в ръка.

— Този човек беше в парка снощи — каза Кендъл. Момчето ѝ се оказа доста по-наблюдателно, отколкото изглеждаше.

Горящите сини очи на Чейс уловиха стреснатия поглед на Сара. Мили боже, той все пак се появи за тях! В гърдите ѝ забушуваха смесени чувства на изненада, облекчение и трепет.

— Мамо, какво става тук?

Стояха сами на моста, останалите отдавна ги нямаше. С няколко бързи движения на греблото тюленът приближи кануто точно до тях.

— Скачайте вътре — каза той.

— Мамо?

— Нали ти казах, че имам план, Кендъл? — побърза да обясни тя. — Че ще се махнем от къщи?

Момчето хвърли изненадан поглед към Чейс.

— За това ти говорех — уверено каза тя. — Махаме се. Качвай се в лодката, миличък. Побързай!

Сара прехвърли крак през парапета на моста. Ала хлапето не помръдваше. Гледаше ту към нея, ту към непознатия.

— Кой е той? — попита то.

— Той е морски тюлен — отвърна тя. — Ще ни помогне. Кендъл, моля те, качвай се.

Намръщеното лице на старши сержант Чейс Макафри можеше да разубеди и най-безстрашния ентузиаст.

— Не можем да пропуснем тази възможност, миличък! — продължи да го увещава Сара с разтуптяно сърце. — Побързай, преди другите да са се върнали.

Нетърпението ѝ най-после го извади от унеса му. Кендъл се покатери на парапета и скочи в лодката, преди тя да успее да праметне и другия си крак.

— Седни на дъното — инструктира го Чейс.

Сара се настани отпред на седалката и Чейс насочи кануто по течението. Уверено забиваше греблото във водите на лъкатушещия поток и тримата бързо загубиха мостчето от поглед. Плитката вода и стръмните блатисти брегове им осигуряваха добро прикритие.

Хладен бриз галеше потното лице на Сара. Погледна към Кеңдъл, който здраво стискаше ръбовете на лодката, все още объркан от случилото се. Зад него, с бейзболна шапка на главата и тениска с изрязани ръкави, уверено гребеше техният спасител.

Много ѝ се искаше да му благодари, но дълбоката бръчка между веждите му я накара да замълчи.

Сърцето ѝ туптеше от страх и надежда. Погледна брачната халка на ръката си, притисната към ръба на кануто. Можеше някой ден да ѝ се наложи да я продаде, иначе щеше да я захвърли още сега.

Движеха се плътно до блатистия бряг, толкова безшумно, че чуваше раците, шаващи изплашено в тръстиката. Кануто се плъзна покрай замръзнала на един крак синя чапла.

Сара тъкмо започваше да си отдъхва, когато минаха покрай рибар, седнал на близкия пристан. Човекът вдигна поглед от коша с раци и ги поздрави.

Чейс докосна козирката на шапката си, кимна в отговор и загреба още по-енергично, за да ги отдалечи от погледа на непознатия.

Мина сякаш цяла вечност, докато кануто най-после се насочи към гористия бряг. Тюленът качи носа на земята и заби греблото в тинята. — Слизайте — подкани ги той.

Сара се измъкна от кануто и го задържа неподвижно, докато Кеңдъл, а след него и Чейс последват примера ѝ. Кучешки лай я накара да се обърне. В познатата ѝ спортна кола, паркирана под дърветата, седеше черен лабрадор.

Чейс издърпа лодката на брега и я обърна.

— Отдръпнете се — предупреди той и рязко удари с ритник дъното ѝ. Кракът му потъна в зейналата дупка. После енергично избута кануто в заливчето и то бавно започна да потъва. — Да тръгваме — каза той и се запъти към колата. Отвори пътническата врата и издърпа напред седалката. — Ще трябва да седнеш до кучето — каза на Кеңдъл. — Назад, Джеси.

Кеңдъл скочи на тясната задна седалка.

— Здравсти, кученце.

Сара седна отпред, а Чейс заобиколи и се настани зад волана.

— Сложете си коланите.

Сара затаи дъх, докато той бързо и уверено подкара колата по неравния планински път. Стигнаха до сечище, където превключи скоростта и отново потеглиха.

Покритата с чакъл пътека ги изведе на просторния паркинг. Сара изненадано го погледна.

— Преди често идвах тук за риба — каза той.

Това обясняваше откъде знае за заливчето, което бе предпочел пред паркинга, където някой можеше да ги види. Тя потъна надолу в седалката си, за да избегне погледите на мотаещите се наоколо хора.

Излязоха от паркинга и плавно се сляха с движението по Шор Драйв.

Сара се надигна и избърса потните си длани в шортите си.

— Надявам се, че си взела всичко необходимо — каза той и кимна към раницата ѝ.

— Да — отвърна тя, доволна от собствената си съобразителност.

Той превключи на следващата предавка.

— А защо реши, че ще дойда? — попита я. Гласът му звучеше сърдито.

— Не знам. Просто не исках да си представям обратния вариант... предполагам.

Той я погледна с вдигнати вежди.

— Скъпи, не си си сложил колана — обърна се тя към Кендъл.

— Кучето е седнало върху него.

— Джеси, чупка! — нареди Чейс и кучето веднага се отмести.

Майка и син се спогледаха. Тюленът очевидно добре бе дресирал кучето си. Коланът на Кендъл щракна и точно тогава Сара осъзна, че наистина са тръгнали. Господин Хейл, водачът на бойскаутите, със сигурност вече ги търсеше отчаяно, чудейки се какво можеше да им се е случило. Скоро щяха да бъдат уведомени и властите. А после и Гарет. Нямаше връщане назад.

— Нали няма да спираме никъде? — попита тя уплашено.

— Не — отвърна той и настъпи педала на газта, за да се качи на магистралата, която щеше да ги изведе на север, а после на запад, отвъд планината Блу Ридж. Само след някакви си три часа щяха да са

стигнали западната половина на щата Вирджиния, далеч от Сийшор Стейт Парк, където може би вече ги търсеха. Тогава със сигурност щеше да диша по-спокойно.

— Мислиш ли, че онзи рибар може да се окаже проблем? — попита тихичко.

Чейс не отговори веднага и тя се напрегна.

— Нямахте го там, когато отивах към мястото на срещата. Иначе щях да се върна обратно.

И тогава тя никога нямаше да разбере, че в крайна сметка е имал намерение да ги измъкне.

— Благодаря ти — измърмори тя. Колко недостатъчни бяха тези две кратки думи, помисли си. — Обещавам ти, че няма да... съжбяляваш — добави със свито гърло.

Знаеше, че я е чул, но не ѝ отговори. Може би е твърде късно. Може би вече съжбяляваше.

ТРЕТА ГЛАВА

През следващите четири часа пътуваха в почти пълно мълчание. Радиото неспирно бълваше музика и реклами. Пред тях се ширеше магистралата — безкрайна асфалтова лента. Следваха слънцето в посока запад и най-после пристигнаха в подножието на планината Блу Ридж, където есента бе обагрила короните на дърветата в червено и златно. Планинските върхове грееха като в пламъци от лъчите на залязващото слънце.

— Сигурно обичаш планината — обади се най-после Чейс и разчупи мълчанието.

— Да — съгласи се Сара. Гласът му я накара да въздъхне с облекчение. С всяка изминала минута страхът, че Гарет ще ги открие, намаляваше, ала мрачното присъствие на Чейс я държеше като на тръни.

— Ще спрем веднага след Роанок, близо до Бристол — отбеляза той и намали радиото.

Сара кимна в знак на съгласие. Надяваше се да спрат, за да се отбият до тоалетна.

— Кога горе-долу ще е това?

— След около два часа.

Тя погледна към Кендъл, свит на топка на задната седалка. На завой обикновено му ставаше лошо.

— Как си, миличък?

— Добре — отвърна той, ала опитното й око забеляза, че я лъже.

— Взела съм лекарството ти — каза тя и отвори раницата си. — Обаче няма с какво да го глътнеш — разочаровано установи Сара и посегна да прибере хапчетата.

— Какво му даваш? — попита Чейс.

— „Драмамин“. Понякога му става лошо по време на пътуване.

Гарет му се подиграваше за това. Един морски тюлен със сигурност също би го приел за слабост. Ала Чейс вече отбиваше колата в аварийното платно.

— Имам вода в багажника — обясни той и донесе по една бутилка за двамата.

Този мил жест ѝ поддържа успокояващо. Кендъл глътна хапчето си и отново поеха по криволичещия планински път. Чейс отново потъна в мълчание.

— За колко време се стига до Оклахома? — попита Сара. Как ли щеше да изтърпи намусения им шофьор толкова дълго?

— За около три дни — кратко отвърна той.

— Защо отиваме там? — сънено попита Кендъл. Хапчетата му действаха приспивателно.

— После ще ти обясня, миличък. — Колкото по-малко знаеше Чейс, толкова по-безопасно щеше да е за всички им. Тя се загледа през прозореца, за да избегне погледа му.

Три дни! Толкова бързаше да тръгне, че изобщо не помисли как ще прекарат дългите часове по време на пътя в затвореното пространство на автомобила. При мисълта за това усети как напрежението я завладява отново.

Навън беше вече тъмно, а стомахът ѝ се бунтуваше от глад, когато най-последно спряха пред крайпътен мотел. Чейс разкопча колана си.

— Ще платя с кредитна карта — каза той, когато тя понечи да му подаде няколко банкноти. — Ще вземем само една стая.

После се обърна и тръгна, а Сара остана безмълвна от изумление. Изобщо не ѝ беше хрумвало, че ще се наложи да делят една стая.

Джеси изскимтя, нетърпелив да се измъкне навън, също като нея и Кендъл.

Чейс се появи отново няколко минути по-късно и ги поведе към стаята им. Хлопна вратата зад гърба им, спусна завесите и чак тогава включи осветлението. Кендъл сънено се запрепъва към банята.

— Веднага се връщам — каза Чейс. — Ще разходя кучето и ще поогледам наоколо.

Сара заключи след него и спусна резето. Обърна се и огледа двойните легла. Дали нарочно не взе втора стая, за да се възползва от близостта ѝ? Не ѝ се вярваше. Нямаше причина да мисли, че в мотивите му да ѝ помогне можеше да има зъл умисъл.

Освен това тя добре знаеше, че външният ѝ вид не е нещо особено. Умишлено се обличаше по този начин от години. Имаше си причина.

Кендъл излезе от банята. Изглеждаше объркан.

— По-добре ли се чувстваш, миличък? — попита го тя.

Прекоси стаята и хвана лицето му в шепи. Почти я настигаше на ръст.

— Къде отиваме? — попита я той. — Не с него, надявам се.

— Не — увери го тя. — Старши сержант Макафри ще ни закара до Оклахома. Оттам ще намерим начин да стигнем до Тексас.

— Защо точно Тексас?

Явно бе време да сподели отдавна пазената си тайна.

— Истинската ми майка живее в Тексас. Аз съм осиновена, Кендъл. Баща ти не знае за това.

Момчето зяпна. Погледът му я обходи от глава до пети, сякаш за пръв път я виждаше.

— Супер! — най-после каза той. В очите му проблесна искрица надежда.

— Ето защо смятам, че планът ни ще успее — продължи тя. — Ще започнем живота си начисто. С нови имена и всичко останало.

— Ами моите неща? — попита той със закъсняло съжаление. — Компютърът ми? Играта „Плейстейшън“?

— Ще ти купя нови — обеща Сара. — Веднага щом се установим и си намеря работа. Няма да ни е лесно, миличък — призна тя. — Но ще ни бъде по-добре. Ще вземаме решенията сами. Ще правим каквото си искаме, без да се налага да се чудим непрекъснато дали ще ядосаме баща ти.

Той я погледна изпитателно.

— Нямахте да тръгнем, ако татко не бе удушил Господин Уискърс, нали?

— Не можех повече да гледам как те наранява — призна тя.

— Но той постоянно тормозеше и теб.

Значи е забелязал, въпреки усилията ѝ да го предпази. Наведе се да го целуне по бузата, за да не види изненаданото ѝ изражение, и се запъти към банята.

Когато излезе оттам, Кендъл гледаше телевизия. Чейс почука на вратата и тя отиде да му отвори.

— От другата страна на пътя има магазин — обяви той и разкопча каишката на Джеси. — Ще изтичам да купя някои неща.

Сара грабна раницата си и извади две двайсетдоларови банкноти.

— Вземи ги — каза тя и му ги подаде. — Трябва ми ножица и боя за коса. — Искаше нещо от русата гама. — Да дойдем ли с теб?

Той взе парите и ги пхна в джоба си.

— Още не бива. Стойте далеч от прозорците и дръж вратата заключена — инструктира я той. — А, да... Кендъл?

Момчето изненадано вдигна глава.

— Би ли нахранил кучето вместо мен? Храната и купичката му са в онази найлонова торба. Не забравяй да му дадеш и вода.

— Добре — отвърна Кендъл и слезе от леглото.

Чейс намигна на Сара и хлопна вратата зад гърба си.

Успокоена от приятелския му жест, Сара отново спусна резето.

— Знам, че изглежда малко груб, миличък — каза тя сякаш повече на себе си, отколкото на детето, — но той ни помогна и преди четири години в Калифорния, когато колата ни отказа да запали на паркинга пред библиотеката. Помниш ли?

Кендъл трябва да е бил на шест тогава.

— Не — отвърна той, докато пълнеше с гранулирана храна металната купичка на Джеси.

Сара се отпусна на ръба на леглото и проследи с поглед Кендъл, който се отправи към банята да сипе вода на кучето. Очевидно синът ѝ нямаше голямо доверие на непознатия. Не можеше да му се сърди за това. Чейс се държеше някак дръпнато, откакто се срещнаха в парка, не като любезния мъж, когото помнеше.

Довери ми се, Кендъл, няма да позволя на никого да те наранява повече, закле се пред себе си тя, докато с умиление гледаше как момчето ѝ дава вода на кучето и гали голямата му глава.

Един час по-късно Сара вече се чудеше дали не нарушава обещанието си. Освен сухите сандвичи, които изгълтаха набързо, Чейс донесе и комплект за подстригване, в който имаше и електрическа машинка.

— Трябва да подстрижем косата на момчето — каза той на Сара.

Самата тя нямаше търпение да се боядиса, затова му позволи да се заеме със сина ѝ. Остави вратата на банята откритата за собствено

успокоение и застана пред тоалетката в стаята, за да се заеме с косата си.

Когато петнайсет минути по-късно влезе в банята, видя Кендъл подстриган късо като войник.

— Готови сме — каза Чейс и почисти врата и ушите на Кендъл с четка. Момчето потръпна от боцкането. Чейс свали покривалото от гърба му.

С поглед на ранено животно момчето профуча покрай майка си, плъсна се на пода до телевизора и се нацупи.

— Пак ще порасне — извика след него Чейс и направи извинителна гримаса към Сара. — Съжалявам, май обърках размера на приставката — измърмори той.

— Всичко е наред — извинението му я накара да се почувства по-добре. За единадесет години нито веднъж не чу Гарет да се извинява.

Заобиколи го и коленичи до ваната с душа в ръка. Топлата струя потече покрай ушите ѝ, отмивайки жълто-кафявата боя към канала. Усети, че Чейс се приближава към нея.

— Тук има още — отбеляза той и тя внезапно усети ръцете му да обхващат главата ѝ, насочвайки струята така, че да отмие остатъците от боята.

Сара неволно въздъхна.

Усети нежното докосване на силните му ръце с цялото си тяло.

— Готово — каза той и затвори крана.

Сара непохватно отвори тубата с балсам, изстиска малко върху дланта си и енергично го втри в косата.

Преди Чейс да успее да ѝ помогне отново, тя набързо изплакна косата си, без да чака две минути според инструкциите.

Той метна една хавлия върху главата ѝ и тя се изправи, чудейки се дали Чейс изобщо има намерение да излезе от банята.

— Как искаш да те подстрижа? — попита.

— Ами... мисля да се подстрижа сама — обади се тя изпод кърпата. Въпреки че, като се замислеше, прическата на Кендъл изглеждаше професионално направена.

— Както искаш — отвърна Чейс. — Цар съм на маскировката. С това си вадя хляба. Знам как да те направя неузнаваема — добави той.

Сара се поколеба. Свали кърпата от главата си и го погледна.

— Довери ми се — каза ѝ и я прониза с неустоимите си сини очи.

Много ѝ се искаше да го направи. Копнееше да му се довери напълно. Само ако можеше отново да се превърне в добродушния каубой от паркинга в Сан Диего и да спре да се държи като мрачен командос.

— Добре — реши да рискува тя и се настани пред огледалото.

— Този цвят ти отива — каза той и започна да разресва косата ѝ.

И тя така смяташе, но гледката в огледалото я разсейваше. На ръст изглеждаше около метър и осемдесет, няколко сантиметра по-нисък от Гарет, но раменете му бяха два пъти по-широки и пред него се чувстваше направо дребна.

— Като дете имах светла коса — призна тя. Преди време често ѝ казваха, че прилича на Мег Райън, но това бе далеч, преди да започне да планира бягството си.

Чейс остави гребена, хвана ножиците и започна да реже по десетина сантиметра от всеки кичур. Сара зяпна.

— Веднъж започна ли, нямам спиране — обясни той закачливо. Зарови пръсти в косата ѝ, хвана един кичур и щракна с ножицата. Още няколко сантиметра паднаха на земята. Отдели още един кичур и направи същото и с него, а на нея това ѝ се струваше като милувка, която той повтаряше отново и отново.

Сара се отпусна. Напрежението ѝ се стопи и на негово място дойде усещането, че той е мъж, който я докосва така, както Гарет никога не я бе докосвал. Не че той го правеше нарочно, просто Сара отдавна не бе усещала своята женственост.

— Смяташ ли да смениш името си? — попита той. Изглеждаше уверен в това, което правеше; режеше без капка колебание, а кичурите ѝ се трупаха на земята върху тъмната коса на Кендъл.

Какво толкова, ако му кажеше, нали?

— Серенити — призна тя. Избра това име, когато за пръв път ѝ мина през ум да избяга, веднага след раждането на Кендъл.

Погледът му я прониза от огледалото.

— Серенити коя?

— Предпочитам да не ти казвам — започна да увърта тя.

Той замълча за момент.

— Добре. Предпазливостта е хубаво нещо.

Вместо да задава повече въпроси, той започна да усуква снопчета коса и да реже стърчащите връхчета. Косата ѝ вече бе толкова къса, че Сара затаи дъх, но не искаше да се оплаква. Трябваше да промени външния си вид, а той правеше точно това.

— Я ме погледни — каза той.

Тя се обърна и сърцето ѝ заби още по-бързо. Стоеше само на педя от него и не можеше да откъсне поглед от туптящия пулс в основата на мускулестата му шия. Пое незабележимо въздух и установи, че кожата му ухае на прясно отсечено дърво.

— Затвори очи — каза той и се захвана с бретона ѝ.

Клъц, клъц, клъц.

Чу как ножиците изтракаха върху мивката. Чейс разроши косата ѝ.

— Готова си.

Сара се обърна към огледалото.

— Леле! — възкликна тя, когато откри, че в момента прилича на Мег Райън повече от когато и да било. Докосна меките прави кичури около ушите си. — Кой те е учил да подстригваш толкова хубаво?

— Неволята. Там, където ходя, няма фризьорски салони — отвърна той. — Докато почистя тук, защо не погледнеш дрехите, които ти купих?

Сара бе видяла торбите с логото на магазина, които Чейс носеше на влизане. Това беше нейното бягство, а изглеждаше така, сякаш той го планира.

Кендъл я погледна смаяно.

— Приличаш на онази филмова звезда — отбеляза той.

— Мег Райън?

— Не ѝ знам името — отвърна и продължи да гледа телевизия.

Сара изсипа съдържанието на найлоновите торби върху леглото.

О, не! Загуби ума и дума при вида на дрехите и аксесоарите — къси панталони от юношеския щанд; миниатюрен размер тениски във всички възможни цветове; два чифта сандали — розови и зелени, с бродирани върху тях цветя, и пълна чанта с козметика.

Не можеше да се облече така! Щеше да прилича на... на напълно различна жена. На девойка направо.

Тя погледна към Чейс, който тъкмо излизаше от банята с торба за боклук в ръце.

Той спря до леглото, за да прецени реакцията ѝ, и предизвикателно повдигна вежда.

— Всичко това сигурно е струвало доста повече от четирийсет долара — каза тя, чудейки се как да направи така, че да не ѝ се налага да облича новите си дрехи.

— От лятната разпродажба са — отвърна той и присви очи. — Шейсет процента намаление.

— Значи нямам да ти давам, така ли? — погледна го тя.

— Не.

Тя кимна и започна да ги прибира.

— И на Кендъл ще му трябват дрехи.

— Утре ще напазаруваме и за него — каза Чейс.

Сара пое дълбоко въздух.

— Да знаеш — плахо се обади тя, — че сама никога не бих си купила такъв тип дрехи.

— Знам — на устните му се изписа едва забележима усмивка. — Повярвай ми, не ми е особено забавно да ти казвам какво да обличаш. Но аз си вадя хляба с това и съм наясно, че в такъв вид никой няма да те разпознае.

Така си беше, да му се не види! Сара примирено въздъхна и прибра дрехите обратно в торбите.

Чейс излезе да изхвърли отрязаната коса в контейнера за боклук. Когато се върна, извади едно спортно долнище от брезентовата си торба и се вмъкна под душа.

Сара се настани до Кендъл. Всичко се развиваше толкова бързо, а ѝ се струваше, че времето едва минава — това я изнервяше. Ами ако в следващите двайсет и четири часа Гарет разбере как точно е организирала бягството си?

Нямаше начин! Той дори не предполагаше, че с Чейс Макафри се познават. Как тогава би могъл да се сети, че точно той ѝ е помогнал?

Вратата на банята се отвори и сред облаците пара се появи Чейс, облечен само със сивото си спортно долнище.

Двамата с Кендъл зяпнаха. Сара за пръв път виждаше толкова силно и добре сложено мъжко тяло. Имаше вид на воин със здрави мускули, плод на ежедневни сурови тренировки, и белези, придобити в резултат на смъртоносни ръкопашни битки. Цялата картина завършваше със страховита черна татуировка на левия му трицепс.

Останалото бе златиста кожа и русолява козина на мъжкар — комбинация, която я остави с пресъхнала уста.

Той прекоси стаята напълно безшумно и се наведе над торбата си. Когато отново се изправи, държеше пистолет.

Сара изхълца и протегна ръка към сина си.

— Спокойно — каза той и насочи оръжието към пода. Приближи се до леглото си, отметна завивката и го пъкна под възглавницата. — Това е средството ми за спокоен сън.

— Той... зареден ли е?

Чейс я погледна изумено.

— Глупав въпрос — отбеляза тя.

Простря се по корем на леглото в цялата си мъжка прелест и погледът на Сара безпомощно се плъзна по татуировката му. Четири скелета в гробище. *Мили боже!*

Нямаше нищо общо с изрядния военен в колосана униформа, за когото се бе омъжила. Сгрещи в преценката си за Гарет, когото сметна за човек с чувство за справедливост и самообладание.

Ами ако грешеше и в преценката си за Чейс?

* * *

Стан Логлън, служител от криминалния отдел на полицейското управление във Вирджиния Бийч, с опитен поглед разгледа кабинета на капитан Бартоломю Гарет в луксозния му дом.

Истинска мъжка бърлога — с тапицирани в бургундско червено стени и тежка махагонова мебелировка. На стената зад бюрото висяха акредитивите на Гарет: дипломи, сертификати и почетни грамоти. Преуспял човек очевидно. Жалко, че успехът не застраховаше никого срещу престъпленията, които бълваха от дъното на социалната стълбица и преливаха на повърхността като от септична яма.

Беше събота, десет часът вечерта, а на Стан му предстоеше да подготви становище по случая, базирано на изключително оскъдни улики.

Според очевидец, в деня на изчезването им съпругата и синът са се качили в кануто на някакъв непознат. Отвлечането на дете криеше огромен риск за живота му, затова Стан смяташе, че най-доброто за

Кендъл Гарет в случая бе да го включи в програмата „Амбър“ — споразумение за съвместно сътрудничество между полицията и медиите за разпространяване на информация в случаи на отвлечане, спонсорирана от Министерството на правосъдието.

В конкретната ситуация обаче липсваше и майката, което значеше, че съществува вероятност госпожа Гарет да е отвлякла собствения си син. Малка вероятност, разбира се, ако се вземеха под внимание настоятелните твърдения на капитан Гарет, че двамата със съпругата му имат щастлив брак и че Сара е последният човек, който би могъл да направи нещо толкова безотговорно.

След подробен разпит — първо в парка, а после и в полицейското управление, Стан придружи Гарет до дома му, за да получи по-нови снимки от тези, които капитанът носеше в портфейла си. Отнемаше му цяла вечност да ги открие.

Стан се изправи и закрачи из стаята. Мекият килим заглушаваше стъпките му. Намираше обстановката твърде безлична.

Зачете се в дипломите, удостоверяващи, че капитан Гарет е завършил с отличие, „Харвард“ и правния факултет на колежа „Уилям и Мери“. Човекът определено бе отличник в живота, а съдейки по идеалната чистота в кабинета и колосаната му риза за голф, очевидно и перфекционист.

Стан се замисли. Дали пък тъкмо заради това Сара Гарет не си е мечтала тайно за един по-безгрижен живот от този на свършената съпруга и домакиня, постигнала американската мечта?

— Съжалявам, че се забавих толкова — гласът на капитан Гарет го сепна и прекъсна размишленията му. — Нямам представа какво е направила Сара с останалите снимки от албума. Тези са единствените, които успях да намеря.

Стан хвърли подозрителен поглед на двете снимки.

— Кога е правена? — посочи той първо снимката на момчето.

— Мисля, че е бил на осем.

— А сега е на десет, нали така? Нямате ли някакви училищни снимки по стените?

Капитан Гарет изглеждаше объркан.

— Не, аз... предполагам, че Сара ги е взела със себе си на работа.

Съпругата му работеше като доброволка към Центъра за бежанци в Норфък; преподаваше английски език. Стан си отбеляза да се отбие там още в понеделник сутрин. Погледна и втората снимка, тази на госпожа Гарет. Беше доста размазана. Различаваше се женски силует с неясни черти на лицето, средно дълга кестенява коса и размъкнати дрехи.

— Това ли е единствената снимка на съпругата ви, с която разполагате? — учуди се Стан.

— Тя е много стеснителен човек — обясни Гарет. — Изобщо не обича да я снимат.

„Очевидно“, помисли си Стан. Освен това, изобщо не приличаше на човек, който би отвякъл собствения си син.

— Тези трябва да свършат работа — каза той и ги пъкна в горния си джоб. — Ще тръгвам; дано успеят да излязат в неделното издание на вестника.

— Значи ще ги включите в програмата „Амбър“? — предположи Гарет и на лицето му се изписа облекчение.

— Да — отвърна Стан. — На този етап още не сме установили самоличността на непознатия.

— Благодаря — каза Гарет с трепет в гласа.

В такива случаи Стан обикновено потупваше развълнувано по рамото разстроения родител, ала нещо в този баща — твърде високият му ръст може би — го накара да се въздържа от подобна показност.

— До залез ще приключим с претърсването на региона и след това ще обявим съпругата и сина ви за национално издирване — успокой го той.

— Смятате ли, че ще успеете да ги откриете?

Стан не искаше да дава на човека напразни надежди.

— Ще знаем повече, когато установим кой е похитителят им и какви са мотивите му. Никаква представа ли нямате кой би могъл да е братият непознат? — Сигурно за десети път днес му задаваше този въпрос.

— Не — уморено отвърна Гарет. — Нямам представа.

— Добре тогава. — Стан кимна състрадателно. — Ще се чуем утре сутрин. Дръжте ни в течение, ако междувременно разберете нещо.

Гарет го поведе през мраморното фоайе и го изпрати до колата му. Стан потегли, за да побърза да предаде снимките в редакцията на вестника, и хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Гарет продължаваше да стои на тротоара пред къщата си. Изглеждаше отчаян.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чейс отвори очи още щом бледата светлина на зората докосна завесите на мотелската стая. Спусна крака на пода, обзет от желание да се раздвижи. Ала двете тъмни издутини под завивката на съседното легло спяха спокойно — най-после. Сара се мята и въртя до късно през нощта. Сърце не му даваше да я буди толкова рано.

Сложи си тениска и шорти, обу маратонките и набързо изми зъбите си. Грабна каишката на Джеси и той радостно размаха опашка. *Какво ще кажеш за едно кросче, момчето ми?*

Може и да си въобразяваше, но имаше чувството, че Гарет вече е по петите им. Най-добрият начин да разбере това беше да вземе сутрешния вестник. Тъкмо щеше и да потича.

Взе пари и ключа за стаята, излезе навън и вдъхна хладния планински въздух. Хълмовете се къпеха в първите утринни лъчи на изгряващото слънце.

— Хоп! — извика той на Джеси и двамата се затичаха през паркинга в бързо, равномерно темпо. Чейс веднага усети как напрежението започва да го напуска.

Никога досега не бе рискувал кариерата си заради когото и да било. Може би го правеше заради антипатията, която изпитваше към капитан Гарет. Арогантното му поведение по време на съдебния процес миналата година направи загубата на обвинението още понизителна, ала Чейс не приемаше отмъщението като мотивиращ фактор, за каквото и да е.

Слънцето бе придобило цвят на масло, когато Чейс мина направо по затревената могила в близост до магазина и подкани Джеси да пресекат тихата улица. Пусна седемдесет и пет цента в машината за вестници, взе си един брой и нетърпеливо го разгърна. Погледът му спря върху заглавието в долната част на първа страница и пулсът му се ускори.

Кендъл Гарет включен в програмата „Амбър“. Под него имаше три снимки: на Кендъл, на Сара и скициран портрет на техния

похитител. *Мамка му!*

Чейс наклони вестника така, че слънцето да го огрява добре.

— Джеси, долу! — нареди той, когато кучето зарови муцуна в някакви боклуци.

Прочете статията набързо и после още веднъж, по-внимателно. Докато тичаше, не успя да се изпоти; сега обаче потта шуртеше на струйки по гърба му.

По дяволите! Кендъл Гарет и майка му — Сара, бяха обявени за издирване на територията на щата. По информация от очевидец двамата били отвлечени в Сийшор Стейт Парк от непознат мъж с брада.

Вгледа се в собствения си портрет и се намръщи. Единственият свидетел, рибарят от пристана, го бе описал с брада, каквато имаше по време на мисията си в Малайзия. Благодарение на ниско нахлупената му бейзболна шапка чертите на лицето му се разминаваха с портрета от вестника.

Кендъл също не си приличаше особено. Явно снимката е правена отдавна, защото косата му изглеждаше по-дълга в сравнение с вчера, преди Чейс да го подстриже.

Колкото до Сара, снимката ѝ показваше жена с дълга до раменете сивкава коса, невзрачни черти на лицето и торбести дрехи.

Все още имаше надежда.

Какво от това, че ги търсеха из целия щат?

Чейс се бе измъквал невредим от доста по-заплетени ситуации. Нямахше нужда да изпада в паника без причина. Ала на всяка цена трябваше да се махнат от Вирджиния, и то по най-бързия начин.

— Хайде, Джес — извика той и остави вестника. Нямахше намерение да го показва на Сара. Не му се искаше да разбира каква публичност е придобило бягството ѝ, за да не се паникьосва излишно.

Върна се на бегом до мотела заедно с Джеси и спря пред вратата на стаята. Изчака няколко секунди да успокои дишането си, отвори вратата и остави слънцето да нахлуе.

— Време е за ставане — грубо извика той.

И двамата подскочиха като ударени от електрически ток.

— Съжалявам — извини се Чейс, като видя, че Сара още не може да дойде на себе си, — но се налага да тръгваме.

Тя отметна завивката, даде инструкции на сина си и се шмугна в банята да се преоблече.

Докато я чакаха, Чейс и Кендъл излапаха поничките, останали от предишната вечер.

— Остави и за мама — обади се детето с трогателна напереност. За пръв път се обръщаше лично към него.

— Разбира се. — Двамата се грижеха един за друг точно както Чейс и собствената му майка преди години.

Половин час по-късно кучето и багажът им чакаха натоварени в колата, моторът работеше, ала Сара все още я нямаше.

— Трябва да *тръгваме* — изръмжа Чейс и похлопа на вратата на банята.

— Добре, готова съм. — Най-последно. Облечена в новите си дрехи, Сара се шмугна покрай него и грабна раницата си. — Съжалявам, че се забавих. — Излезе от стаята, без дори да го погледне.

Чейс не можеше да свали очи от краката ѝ. *Мили боже!* Какви крака! Великолепни, с нежна като коприна кожа от изваяните прасци чак до ръба на късите ѝ панталони, които едва покриваха невероятно сладкия ѝ задник.

— Мамо, приличаш на момиче! — отбеляза Кендъл възмутено.

На истинска жена, поправи го Чейс наум. Особено отзад. Побърза да я задмине, умирайки от любопитство да провери гледката и отпред. Първо забеляза пазвата ѝ. Бледожълтата тениска едва побираше едрите ѝ гърди, а тесните къси панталони излагаха на показ пъпа ѝ и нежните извивки на бедрата. Нищо чудно, че ѝ отне толкова време да излезе от банята. Имала е нужда да събере смелост.

Чейс отвори вратата на колата и тайничко продължи да се наслаждава на преобразената ѝ до неузнаваемост външност. Дръзката прическа, гримът и облеклото ѝ я караха да изглежда десет години по-млада. Липсваше ѝ само обеща на пъпа.

Тя го погледна неловко и се настани на седалката. Ако преди очите ѝ изглеждаха просто забележителни, то сега — подчертани с очна линия, сенки и спирала — направо спираха дъха.

Замаян, Макафри заобиколи колата и седна зад волана.

Съсредоточи се, наложи си той и запали двигателя. Трябваше да тръгнат на запад по магистрала 11, която щеше да ги изведе до един не толкова натоварен път в посока Тенеси.

Чейс с мъка се опитваше да концентрира вниманието си върху пътя и табелите, ала погледът му непрекъснато се връщаше към бедрата на седналата до него Сара, към тънкия ѝ кръст, гърдите, лицето ѝ... Тази жена го привличаше неудържимо. Непрекъснато му се налагаше да си припомня, че съвсем скоро всеки от тях ще поеме по пътя си.

— Нали щяхме да се отбиваме в магазина — попита Сара точно когато профучаха покрай него.

— Няма да е тази сутрин — рязко отвърна той. *Само това липсва, да види снимката на Кендъл на първа страница във вестника.* — Ще спрем някъде, когато стигнем в Тенеси — добави малко по-нежно.

Острият му тон я накара да замълчи. Обърна глава към прозореца и зарея поглед към обагрените в есенни цветове хълмове.

— Кендъл, виж потока — каза тя и момчето подпря брадичка на облегалката ѝ, загледано в лъкатушещата покрай пътя рекичка.

Чейс се замисли дали да не ѝ каже защо е цялото това бързане. Как ли ще реагира, когато разбере, че снимките им са на първа страница по вестниците, а самият той е набеден за техен похитител?

Обърна се към нея и остана поразен от дългата ѝ, грациозна шия. Притискаше длани към бедрата си, като напразно се опитваше да ги прикрие. Изглеждаше толкова уязвима, зареяла поглед към хоризонта, сякаш за да намери спокойствие, че той реши да си премълчи.

Не ѝ трябваше да знае. И без това е достатъчно уплашена.

Само десет минути след като се качиха на магистрала 11, Чейс започна да проклина късмета си.

„Не може да бъде“, помисли си той и трескаво се заоглежда за изход. Ала такъв нямаше.

Преглътна мощната ругатня, която напираше на езика му — не искаше да стряска Сара и Кендъл точно в този момент.

Твърде късно! Тя вече бе забелязала проблясващата синя лампа в далечината.

— Пътят е блокиран — извика тя и вкопчи ръце в седалката, сякаш щяха да връхлетят право срещу полицейската кола.

— Спокойно! Поеми въздух! — отвърна той със същата интонация на гласа, която използваше, за да насърчава тюлените новобранци преди първия им нощен парашутен скок със свободно

падане. — В никакъв случай не трябва да показваш, че те е страх. Кендъл, искам да се престориш на заспал. Обърни се с лице към облегалката си — инструктира го той. — Сара — добави Чейс, — искам те усмихната! — И успокоително я щипна по крака.

— Усмихната — повтори тя и тревожно погледна към ръката му.

На Чейс изобщо не му се искаше да я маха оттам. С неохота се протегна към жабката и извади документите си. Пред тях се виеше дълга опашка от автомобили.

— Нас търсят, нали? — попита Сара. Лицето ѝ беше бяло като платно, а гласът ѝ трепереше; нямаше нищо общо с усмихнатата спътница, от която се нуждаеше.

Той отвори огледалото на сенника пред лицето ѝ.

— Я погледни тук! — нареди ѝ. — Какво виждаш? Това според теб Сара Гарет ли е?

Тя се вгледа в отражението си, преглътна с усилие и поклати глава. *Не!*

— Промяната на външния вид е само първата стъпка. Много по-важно е как се държиш — добави той и придвижи колата още малко напред.

Сара пое дълбоко дъх. За негова изненада, тя изпружи крака върху таблото, облегна глава назад и спокойно му се усмихна.

Чейс я изгледа доволен.

— Добре — измърмори той и с мъка отдели погледа си от нея. Опита се да разгадае лицата на полицаите, които се навеждаха към всяка от колите и една по една ги пропускаха. — Остави аз да говоря — каза и измъкна портфейла от задния си джоб.

Най-после дойде и техният ред. Чейс протегна ръка назад и смушка кучето.

— Джеси, дай глас! — Свали прозореца си и отвътре се разнесе мощен лай.

— Добро утро — поздрави патрулният полицаи и бързо отстъпи крачка назад, когато Джеси подаде муцуна между предните две седалки и остро излая.

— Добро — отвърна Чейс. — Шшт, Джеси! — нареди той, само че кучето за пръв път чуваше тази команда.

Полицаят не смееше да се приближи. Огледа шофьорската книжка на Чейс и му подаде някаква листовка.

— Издирваме това момче и майка му. Изчезнали са вчера в района на Вирджиния Бийч — обясни той, опитвайки се да надвика кучето.

— Чух за това — отвърна Чейс и се намръщи при вида на снимките — същите като във вестника.

Полицаят се опита да надникне и да огледа купето. Сара му се усмихна приветливо.

— Закъде пътувате? — попита той.

Джеси, който закриваше гледката към притихналия Кендъл, отново изляя.

— Ноксвил — извика Чейс. — На гости на снаха ми.

Полицаят кимна.

— Желая ви приятно пътуване — каза той и им махна да продължат.

Докато Чейс бавно излизаше от стеснения участък, Сара взе листовката от скута му, погледна я и изхълца от изумление.

— Мили боже! — изстена тя при вида на снимките. — Смятат, че сме отвлечени. Включили са ни в програмата „Амбър“! — Тя го погледна ужасено. — О, Чейс — промълви тя с дълбоко разкаяние. — Нямах никаква представа, че ще стане така, заклевам се — добави тя загрижено. — Можеш да ни оставиш на следващата автобусна спирка, ако не искаш да пътуваме с теб. Бих те разбрала напълно...

— Никъде не смятам да ви оставям — прекъсна я той и я погледна окуражително.

Тя отвърна през сълзи на погледа му и смръщи изящните си вежди.

— Защо не си разтревожен? Или изненадан? — попита го с позакъсняла подозрителност.

— Разбрах сутринта от вестника — призна той.

— Защо не ми каза? — настоя тя.

— Не исках да те тревожа — вдигна рамене той.

— Беше доста нервен сутринта — припомни си тя.

Чейс предпочете да замълчи. Усети, че току-що успя да спечели частица от доверието ѝ със загрижеността си.

— Мамо, пак ми е лошо — обади се Кендъл.

— Миличък, тъкмо тръгнахме.

— Искам да ми дадеш хапче — настоя детето.

Сара въздъхна и бръкна в раницата си. Чейс се въздържа от коментар. Не му беше работа да се обажда. Просто смяташе, че и на Кендъл напрежението му идваше в повече. Освен това един „Драмамин“ нямаше да му навреди. Тъкмо щеше да поспи, докато успееша да прекосят Тенеси. Чак тогава можеха да си позволят да спрат.

* * *

— Морските тюлени убиват хора, нали?

Кендъл изстреля въпроса си точно когато Чейс пъкнаше пистолета си под възглавницата на леглото до прозореца в мотелската им стая в Мемфис. Сара беше под душа и нямаше никаква възможност да му се притече на помощ с отговора.

— Тюлените бранят интересите на свободния свят — отвърна той и се отпусна на леглото. Облегна главата си на таблата и се загледа в риболовното предаване по телевизията. — Понякога убиваме терористи, но само ако са наранили невинни хора и възнамеряват да го направят отново.

Очевидно на момчето това не му бе достатъчно, за да задоволи любопитството си.

— Обзалагам се, че освен това си и ловец, а? — продължи той няколко минути по-късно. — Затова си си взел ритрийвър. — Хвърли поглед към легналия пред вратата Джеси.

— Ходим на лов за патици — призна Чейс. — Общо взето това ловувам. Но никога не убивам повече, отколкото мога да изям.

Кендъл го погледна ужасено.

Чейс се почеса по главата и пробва отново:

— Дядо ми беше индианец от племето крийк. Научи ме да ценя живота, а не да го унищожавам.

Кендъл омекна.

— Истински индианец? — подозрително го изгледа той.

— Стопроцентов.

Разпитът продължи.

— Как се казваше?

— Джеремая Блекбърд. Научи ме как се лови бобър с капан и как се опитомява рис.

— Никой не може да опитоми рис.

— Аз успях. Когато бях на десет. В ранчото имахме двойка рисове и аз научих едно от малките им да идва при мен, когато го извикам.

— Как пък не! — недоверчиво го изгледа Кендъл.

— Сериозно ти казвам — увери го Чейс.

Продължиха да наблюдават как въдичарят от екрана улови още една риба.

— Какви други животни живеят в ранчото? — в гласа на детето вече нямаше и следа от предишната му враждебност.

— Обичайните: миещи мечки и катерици; язовци и зайци; орли, сови, чапли и любимите ми костенурки.

— Значи доста знаеш за животните.

— Израснах сред тях. Земята край ранчото е около двайсет хектара — добави той и мислено си го представи. — Предимно гори и малко пасища. Има поточе, където можеш да се разхладиш, когато е много горещо. — Обзе го радостно вълнение при мисълта, че съвсем скоро щеше да види всичко това отново.

Двамата се умълчаха, всеки потънал в мислите си.

— Може и да ти дойда на гости — предложи Кендъл.

— Може — отвърна Чейс. *Но едва ли.* Щеше да е луд, ако ги закара по-далеч от Маскъгий Търнпайк, Оклахома. Оттам те щяха да поемат на юг към Тексас, а той — на северозапад към Брукън Ароу.

Ала после си представи Сара и сина ѝ в ранчото и му хрумна, че Гарет никога не би могъл да ги открие там.

Разкарай тези глупости от главата си, заповяда си той. Отиваше твърде далеч от чувството за дълг, което единствено го свързваше с тях двамата. Нямаше намерение да се забърква в още по-големи неприятности.

* * *

Сара се събуди от сковаващия кошмар, трепереца и с настръхнала кожа. Отне ѝ известно време да проумее къде се намира

— в мотелска стая в Мемфис, а не в спалнята си във Вирджиния Бийч, опитвайки се да избегне сексуалните апетити на Гарет.

Обърна глава към съседното легло, за да потърси успокоение в силуета на Чейс, ала там нямаше никого.

Пое дъх и се подпря на лакти, загледана в тъмните сенки наоколо. Къде се беше дянал? Нямаше го в стаята. Можеше ли да е офейкал и да ги е оставил? Не би могла да му се сърди за това.

Тя се изправи и напрегнато се загледа в тъмнината. За огромно нейно облекчение забеляза Джеси, който лежеше на пост пред вратата. Чейс в никакъв случай не би тръгнал без кучето си.

Прекося стаята и надникна през прозореца. Отвън стоеше някакъв мъж и тя стреснато се дръпна назад. После разпозна Чейс, застанал с гръб към прозореца. Плъзна поглед по нощницата, която си бе купила по-рано тази вечер, докато пазаруваше дрехи за Кендъл в местния „Уолмарт“. Да му се не види, покриваше тялото ѝ повече, отколкото дрехите, които носеше цял ден навън.

Избута Джеси встрани и откряна вратата, за да си поговори с Чейс.

Той я усети и се обърна. Сребрист дъжд се стелеше като завеса по тротоара пред терасата. Облечен единствено в сивото си спортно долнище, Чейс ѝ изглеждаше огромен.

— Какво правиш? — попита го тя.

Очите му блещукаха като езерца в тъмнината. Той вдигна рамене.

— Не можах да заспя. Ти добре ли си?

Дъждът трополеше толкова приятно, че ѝ се прииска да излезе при него.

— Сънувах кошмар — призна тя и внимателно затвори вратата зад гърба си.

Зачуди се дали все още не сънува. На фона на дъждовната нощ Чейс изглеждаше спокоен и замислен. На оскъдната светлина чертите на лицето му не бяха толкова сурови. Широкият му гръден кош я изкушаваше да се облегне на него — като стабилна опора и безопасно убежище.

— Гарет ли сънува? — проникателно предположи той.

Тя обви ръце около раменете си, сякаш за да се предпази от влажния бриз, и кимна.

Помежду им се загнезди тишина, но не толкова напрегната като преди.

— И аз сънувах — призна той.

Разбра по гласа му, че не е било нещо приятно. Тя потръпна, завладяна от усещането, че много скоро Гарет ще залови и двамата.

— Утре всеки тръгва по пътя си — припомни му тя. Преди да легнат, бяха обсъдили плана за действие. В Маскъгий, Оклахома, той ще ѝ помогне да намери превоз до Далас.

— Мислих си за това — призна той. — Какъвто и транспорт да използваш, ще искат да видят документите ти. А ти нямаш такива.

— Ще вземем такси — реши тя, опитвайки се да го успокои.

— Прекалено е скъпо.

Двамата отново се умълчаха.

— Ето какво мога да направя за теб — обади се той решително, сякаш нещо му бе хрумнало внезапно. — Имам един приятел във Вашингтон, който ми прави разни документи, когато пътувам в чужбина. Мога да поръчам да изработи всичко, от което имаш нужда.

— Как така всичко? И акт за раждане ли? — изненадано попита тя.

— Акт за раждане, шофьорска книжка, каквото се сетиш — отвърна той, като внимателно я наблюдаваше.

Главата ѝ се замая от предложението.

— Не мога да приема — реши тя. — Вече направи достатъчно, даже повече от достатъчно...

— А как ще си намериш работа без документи за самоличност? — настоя той. — Как смяташ да запишеш Кендъл на училище без удостоверение за образованието му до момента?

Тя сложи ръка на челото си. По неговите думи, бъдещето ѝ изглеждаше невъзможно.

— Не знам. Аз... — Въобразяваше си, че ще може да го запише без проблем, ако кажеше, че досега са го обучавали вкъщи. Колко наивно от нейна страна. Все някой щеше да се усъмни. — Това е моя грижа.

Той се засмя сухо.

— Не е само твоя грижа, откакто ме помоли да ти помогна.

— Съжалявам.

— Не те моля за извинение. Просто искам да ми се довериш.

Да му се довери? Никога повече нямаше да се довери напълно на когото и да било.

— Дотолкова, че да ми позволиш да ти задам няколко въпроса. Нужна е известна информация, за да се направят въпросните документи.

Тя тревожно пое въздух. Не искаше Чейс да се изправя в съда заради нея, ако Гарет успееше да ги открие. От друга страна, вероятността той да ги намери намаляваше, ако склонеше да приеме предложението на Чейс.

— Освен това, бих искал да дойдете с мен в Брукън Ароу — неочаквано добави той. — Вторият ми баща остави един пикап. Ако успея да го запаля, няма да ви се налага да търсите автобус или такси. Ще си имате собствен превоз.

Лично неин автомобил? Това предложение бе също толкова примамливо, колкото и предишното. Нещо повече — раздялата, която им предстоеше, я плашеше. Двамата с Кендъл сами във враждебния свят, където всеки момент някой може да ги разпознае. Мисълта да я заловят, разпитват и накрая да се върнат при Гарет я ужасяваше.

Поканата на Чейс изтри мрачните картини от главата ѝ и ги замени с други — далеч по-приятни и безопасни.

Ами ако реши да злоупотреби с доверието ти? — предпазливо прошепна вътрешният ѝ глас.

Тя веднага пропъди тази мисъл от главата си. Да, Чейс не говореше кой знае колко, стряскаше я понякога с прекалената си строгост и спеше с пистолет под възглавницата, но до този момент се бе държал изключително почтено. Естествено, че можеше да му се довери за още няколко дни.

— Добре — съгласи се тя. — Не бързам за никъде.

Погледите им се срещнаха и тя сякаш потъна в очите му.

— Ще трябва да ми кажеш как смяташ да промениш фамилното си име. И всичко останало.

Отново я завладя съмнение. Щеше да се наложи да му разкаже, че с истинската си майка си пишеха имейли от месеци, че смяташе да живее при нея в Далас и да си изкарва хляба с преподаване на емигранти.

— Утре ще ти кажа — обеща тя, прекалено изморена за дълги разговори по това време.

— Добре — отвърна той и загрижено я погледна. — Ще успееш ли да заспиш?

— Мисля, че да.

— И аз. Хайде да дремнем.

Той посегна към бравата и ръката му неволно докосна гърдите ѝ.

Сара стреснато си пое дъх, изненадана, че ѝ достави удоволствие. Изтръпна при мисълта за собствената си уязвимост — факт, от който Чейс лесно би могъл да се възползва.

— Да влизаме — каза Чейс и задържа вратата пред нея.

Тя прекрачи прага на тъмната стая, твърдо решена да бъде нащрек.

ПЕТА ГЛАВА

Спътниците на Чейс притихнаха, когато спортната му кола слезе от асфалтовото шосе и се отправи по черния път към ранчото му в покрайнините на Броукън Ароу, Оклахома.

Беше четири следобед — няколко часа по-късно от предвиденото за пристигане време. Мотаха се цяла сутрин в Мемфис, където Сара трябваше да отговори на всичките му въпроси: Къде точно в Тексас отива? Очаква ли я някой там? Каква работа иска да си намери?

На излизане от града се отбиха до пощата. Чейс събра всичките си записки в един плик и го изпрати на своя човек във Вашингтон. След десетина дни Сара можеше да очаква новите си документи в дома на родната си майка в Далас.

По време на седемчасовото им пътуване след това Чейс усети опасенията ѝ, че е разкрила твърде много лична информация, и реши да я успокои, като ѝ разкаже малко за миналото си и за ранчото, към което отиваха.

Сара с изненада научи, че е напуснал Броукън Ароу веднага след завършване на гимназията и е стигнал с раздрънкания си понтиак чак до Калифорния, където се е записал във флота и е започнал обучението си за тюлен.

— Не ти ли липсваше семейството ти? — попита го тя.

— По това време имах само втория си баща — обясни той и се намръщи.

Всички от семейството му бяха починали? Спомена ѝ, че когато бил съвсем малък, истинският му баща паднал от стълба и дядо му дошъл да живее в ранчото, за да помага на майка му. Тогава Линкълн Сойер, работник при тях, я помолил да се омъжи за него.

— Изглежда, не сте се разбирали много, нали? — осмели се да попита тя.

— Отнасяше се с мен като с муле под наем — призна той.

Това бе първият намек от негова страна, че щастливото му детство е било твърде кратко. Когато разбра, че всички, освен Линк са

починали, включително и майка му, за която той винаги говореше с особена нежност, предположенията ѝ се потвърдиха.

Сара се загледа през прозореца, любопитна да види мястото, създало такъв мъж като Чейс. Пътят се виеше под дебелия сянка на вековните дъбове и лавровите дървета от двете му страни. Под тях се ширеше изпъстрена с диви цветя избуяла трева.

Погледна крадешком към потъналия в мълчание Чейс. Очите му напрегнато сезираха напред и изглеждаше някак мрачен.

Слънчеви зайчета се стрелкаха по ръцете му, докато умело въртеше волана, за да избегне дупките.

Стотина метра по-надолу дърветата свършваха и наоколо им се ширна степна трева, осеяна с високи слънчогледи и яркочервени цветя. Пътят зави и насреща им се показва стара дървена къща с каменен комин, хлътнал покрив и покрита веранда. От едната ѝ страна имаше сечище, а от другата — боядисана в червено плевня, сгушена под сянката на огромен орех.

Един от клоните на гигантското дърво лежеше напътно на пътя, явно откъснен от светкавица. Наложил се да го заобиколят през гъстата трева.

Спряха пред къщата и Сара забеляза, че стълбите към верандата тънеха в бурени. В стъклото на един от прозорците зееше дупка, но като цяло къщата изглеждаше невредима.

Чейс изгаси двигателя и впери мрачен поглед в нея.

— По-зле ли е, отколкото си се надявал? — попита Сара.

— Доста е занемарена — призна той.

Щеше да е нужна поне две седмици работа, за да се постегне.

— Гледайте, някой тича към гората! — внезапно извика Кендъл.

Двамата извърнаха глави нататък и забелязаха човек, който бягаше през тревата в посока към дърветата.

Чейс бързо изскочи от колата и дръпна седалката си напред.

— Хвани го, Джес!

Кучето изхвърча навън като стрела. Не беше ясно дали е видяло бягащия човек, но уверено хукна, накъдето му сочеше Чейс, сякаш знаеше точно какво се иска от него.

Чейс бръкна под седалката и извади пистолета си, при вида, на който пулсът на Сара се ускори.

— Стойте тук — каза той и тръгна към къщата.

— Кендъл, наведи си главата — обърна се тя към сина си.

Добре дошли в Дивия запад, помисли си тя и доста неуместно в случая, я напуши смях. Двамата с Кендъл се смъкнаха ниско в седалките си.

Времето се точеше бавно.

— Трябваше ли да има някой тук? — прошепна момчето.

— Не мисля — отвърна Сара. Представи си как Гарет е разбрал закъде са тръгнали и им е устроил капан, ала веднага пропъди тази мисъл като твърде параноична. Ако е така, полицията щеше вече да ги чака.

Чейс излезе навъсен от къщата. Изсвири с уста, за да повика кучето; звукът щеше да го намери и на мили оттук.

— Къщата е чиста — каза той и ѝ отвори вратата. — Просто някакъв бездомник се е настанил вътре. Голяма бъркотия е оставил след себе си. Хайде да влизаме. После ще вземем багажа.

Излязоха от колата и го последваха по стълбите. Верандата бе осеяна с керамични саксии в най-различни цветове и размери. Явно някой от предишните обитатели е обичал цветята. Майка му може би?

Чейс отвори входната врата и те прекрачиха прага на мрачното антре. Посрещна ги тежка миризма на мухъл.

— Електричеството е прекъснато — обясни той.

Отметна встрани тежките завеси и слънцето нахлу в стаята.

Сара любопитно разгледа голямата всекидневна — каменно огнище, голи греди, огромен диван и дървен под, покрит с килим в жълто-кафяво и бежово.

— Много е красиво — кимна тя към прашното огледало в златиста рамка, закачено на някога бялата стена.

— Кухнята е насам — каза Чейс и отвори друга врата.

Сара го последва и огледа старомодните шкафове и ламинираните им оранжеви повърхности, покрити с разхвърляни празни опаковки. Бездомникът наистина беше оставил голяма бъркотия след себе си. В мивката имаше куп неизмити чинии, а кофата за боклук преливаше от отпадъци. Кендъл запуши нос.

Чейс измърмори нещо и изнесе кофата през задната врата.

— За плевнята се минава оттук — извика той. — Там е пикапът, за който ти казах.

Сара погледна към стария шевролет, паркиран под навеса на двуетажната плевня, и опита да си се представи зад волана.

— Спалните са в другата част на къщата — каза Чейс и ги поведе по коридора.

Непоносима миризма на плесен и алкохол ги отказа от намерението им да влязат в първата стая.

— Това беше кабинетът на Линк. — Чейс се прежали и прекрачи прага, за да дръпне завесите и да се опита да отвори прозорците. Сара разпозна счупеното стъкло на единия от тях.

Светлината нахлу в стаята и огря струпани навсякъде купища книги, списания и брошури. Шкаф за оръжие заемаше цяла една стена и през прашното му стъкло се виждаше арсенал от пушки. Сара придърпа Кендъл по-близо до себе си.

Чейс намръщено огледа шкафа. Опита да го отвори, но вратичката се оказа заключена. Протегна се нагоре и опипом потърси ключ, после започна да рови из чекмеджетата на бюрото, ала и там не откри нищо.

— Какво има в другите стаи? — попита Кендъл. Очевидно обичаше изненадите.

— Нужда от ремонт — измърмори Чейс и видимо напрегнат, се отправи към съседната врата.

Сара веднага разбра, че тази стая някога е била негова. Тясно легло заемаше една от стените, а около останалите три имаше наредени лошо съчетани мебели. Процеждащите се между щорите слънчеви лъчи хвърляха бледа светлина върху няколко дървени скулптури.

— Кендъл, виж — възкликна тя и се приближи, за да ги огледа по-добре. — Ти ли си ги правил, Чейс? — попита тя изненадано.

Чейс не помръдваше от прага.

— Ами да — потвърди той.

Сара прокара пръст по една от великолепно издяланите фигури — точно копие на катерица, чак до дяволито проблясващите очи от парченца ахат.

— Кой те научи на това?

— Дядо ми — призна Чейс. — Изненадан съм, че Линк е запазил всички тези боклуци — мрачно отбеляза той.

— Как би могъл да ги изхвърли! — възкликна тя и заедно с Кендъл продължиха да се възхищават и на останалите дървени фигури — мечка; орел, кацнал на клон, и бобър с майсторски гравирани на тънки ивици опашка.

— Може ли да останем тук, мамо? — замоли я Кендъл.

Сара погледна към Чейс.

— Да, миличък. Ще останем, докато Чейс поправи пикапа.

— Това тук е голямата баня — обади се Чейс от коридора. — И тя се нуждае от ремонт.

Сара надникна зад гърба му и огледа пожълтелите плочки, ръждясалите кранове и ухабената тоалетна чиния.

— Това беше стаята на мама — каза той и отвори последната врата.

Сара прекрачи прага на приятна стая с кремави завеси, двойно легло, старинен гардероб и семейни снимки в позлатени рамки. Завивката в стил пачуърк^[1] привлече вниманието ѝ — пастелните рози изглеждаха избледнели, но не и чарът ѝ.

Усмихна се и се обърна към Чейс, ала него го нямаше. Смъртта на майка му, причината, за която ѝ бе неизвестна, още го натъжаваше.

Сара пристъпи към семейните снимки и започна да ги разглежда. Младата жена, която забеляза на няколко от черно-белите фотографии, вероятно бе майка му. Малко по-мургава от него, но носът и очите ѝ бяха точно копие. Чейс приличаше повече на баща си — едър, мускулест мъж със светли къдрици и пленителна усмивка. Божичко, нима бебето в скута му е Чейс?

Тя се вгледа по-внимателно в ококореното херувимче и установи, че наистина е той. По устните ѝ пробяга усмивка.

— Мамо — извика Кендъл и прекрачи прага, обут във високи до бедрата гумени ботуши. — Я ме виж!

— Трябва да питаш Чейс, преди да пипаш нещата му — предупреди го Сара. Чу гласа му отвън и забърза към входната врата.

— Джеси, какво откри, момчето ми?

Кучето едва си поемаше дъх и неспокойно тъпчеше на едно място. Освен ако Чейс не можеше да чете мислите му, нямаше как да разбере какво се е случило помежду им с бездомника.

Сара бутна вратата и излезе да прибере струпания на верандата багаж.

— Аз отивам в града — хладно каза той. — Трябва да реша проблема с електричеството, преди да се стъмни. Ще купя храна и препарати за чистене.

— Не е ли по-добре и ние да дойдем? — попита тя, разтревожена, че бездомникът може да се върне.

— Джеси ще пази. Няма да се бавя... — Дори не довърши изречението си. Явно още не можеше да се съвземе след завръщането си у дома.

Заля я неочаквана нежност към него — оказа се, че дори и той изпитва нормални човешки чувства.

— Ще ти помогна — внезапно предложи тя. — Ти направи толкова много за мен и Кендъл. Нека ти помогна да приведеш къщата в ред.

Той я погледна намръщено.

— Много работа ни чака — каза. — Ти сигурно не си свикнала.

— Не ме е страх от работа — увери го тя. Погледът му пробяга по напуканите керамични саксии на верандата.

— Добре — съгласи се Чейс. — Ще се върна, преди да се е стъмнило. — Стойте вътре с кучето и дръж вратата заключена.

Сара влезе и се загледа след него през стъклото на вратата. Чейс направи плавен обратен завой, заобиколи падналия клон и отпраши по черния път.

Обърна се и впери поглед в мрачната вътрешност на къщата. Сякаш някой я наблюдаваше — духове или хора? — зачуди се тя и заключи вратата точно както я посъветва Чейс.

* * *

Застанал на опашката в бакалията, Чейс отново се почувства като петнайсетгодишен хлапак, тръгнал да напазарува, защото майка му е прекалено болна, за да се надигне от леглото. Оглеждаше се неспокойно във всички посоки, ала до този момент никой не даваше признаци, че го е познал. Броукън Ароу се бе разраснал неимоверно, но забележителностите му си оставаха същите — като например старото зърнохранилище, което се виждаше от няколко километра разстояние. Двуетажните сгради на главната улица изглеждаха

недокоснати от времето — бръснарницата „Тим & Луи“; семейната адвокатска кантора; зъболекарският кабинет. Градът се беше разраснал предимно на юг — там, където преди години се ширеха пасбища.

Благодарение на широките си рамене и брадата можеше да се порадва на анонимността си, ала не задълго.

Докато нареждаше покупките върху лентата пред касата, Чейс се запита дали храната ще е достатъчна за трима. Взе почистващи препарати от всички възможни видове. Предстоеше му битка с натрупаната през годините мръсотия.

Все пак не извика Сара тук, за да чисти.

Твърде необичайно ще е за нежно създание като нея да коленичи на пода с парцал в ръка. Но алкохолът не прощаваше на никого — Линк бе превърнал мястото в истинска кочина.

Затова прие предложението ѝ. Освен това, как да знае дали старият пикап изобщо работи? Можеше да му отнеме доста време да го поправи.

— Чейс Макафри, това ти ли си? — възкликна някаква жена, която тъкмо влизаше с празната си количка в магазина.

Погледите им се срещнаха. Чейс трепна. Разпознаха го за по-малко от час, откакто пристигна. Усмихна се насила на Линда Мей Гуднър, най-добрата приятелка на майка му. Някогашните ѝ руси къдрици сивееха, сините ѝ очи се губеха в меките бръчки на лицето, ала усмивката ѝ бе все така искрена.

Той заряза покупките и се измъкна от пътеката, за да я поздрави.

— Божичко, Чейс! — извика тя и се повдигна на пръсти, за да го целуне по бузата. Беше единствената жива душа в Оклахома, с която не спря да поддържа връзка и продължаваше да ѝ пише веднъж годишно. — Я да те видя, момчето ми! Кога успя да пораснеш толкова! — възкликна, докато стискаше ръцете му. — Надявах се да се върнеш, за да получиш наследството си — добави и очите ѝ грейнаха от щастие.

— Да, госпожо — отвърна той и отново се почувства като несигурен петнайсетгодишен хлапак.

— Колко време смяташ да останеш? — настоя тя, все така любопитна и приятелски настроена, каквато я помнеше. — Флотът едва ли е готов да се раздели с теб завинаги.

— Така си е — призна той. — Мисля да стегна къщата и да я дам под наем.

Линда Мей се намръщи.

— Добре поне, че старият Линк прояви малко разум и ти я остави в наследство, въпреки че се надявах да си дойдеш завинаги.

„За нищо на света“, помисли си Чейс.

— Как е господин Гуднър?

— Същият си е. Защо не дойдеш да хапнеш с нас довечера. Много ще ти се зарадва.

Чейс кимна към касата.

— Тъкмо купих продукти за вечеря — заоправдава се той. — Но ще намина със сигурност някой път.

— Гледай да не ме излъжеш! — предупреди тя и го потупа по бузата. — Толкова се радвам да те видя пак. Майка ти много щеше да се гордее с теб. И скоро да дойдеш, чу ли? — добави тя и пусна ръцете му. — Имаме много за наваксване.

Чейс тръгна към касата, усещайки любопитните погледи върху себе си. От анонимността му вече нямаше и следа. Залагаше всички пари, които имаше в портфейла си, че до утре сутрин всичките му познати щяха да знаят: върнал се е в Броукън Ароу.

Мисис Гуднър можеше да се равнява по информативност с местния вестник, което значеше, че на Сара Серенити щеше да ѝ се наложи да стои в сянка по време на престоя си тук.

* * *

— Кеңдъл! — извика още веднъж Сара, ала отново получи мълчание вместо отговор. — Кеңдъл? — Вече сериозно разтревожена, тя заряза почистването на кухнята и надникна в някогашната стая на Чейс, но не откри нито сина си, нито кучето. *Спокойно! Без паника!* — каза си и изтича към входната врата. Намери я отключена. Ясно от кого. — Кеңдъл! — провикна се тя от верандата. Гласът ѝ почти се изгуби в откритото пространство. Сладката миризма на степна трева — в контраст със застоялия въздух в кухнята, приятно погъделичка ноздрите ѝ.

— Тук съм — долетя отговорът му някъде откъм ореха. — Ела да видиш нещо, мамо!

Настойчивостта в гласа му я накара да забърза по стълбите. Най-после го откри, приклепнал под дебелия сянък на дървото.

— Какво правиш там? — попита го тя и тогава забеляза кое бе привлякло вниманието му. От високата трева се подаваха три — не, чакай — четири надгробни камъка.

— Божичко! — възкликна тя и бавно пристъпи напред.

— Познах на кого е единият — каза Кендъл и разгърна тревата, за да ѝ го покаже. В посвещението пишеше: *Джеремия Блекбърд, 1923-1983*.

— Това е дядото на Чейс — развълнувано каза той. — Бил е индианец от племето крик и го е научил как се опитомява рис.

— Много интересно — отбеляза Сара, чудейки се кога ли Чейс е намерил време да му разкаже всичко това.

— Не знам обаче този кой е — каза Кендъл и пристъпи към пожелателен от лишеи надгробен камък.

Аарон Макафри, 1947-1976, прочете тя.

— Мисля, че това е бащата на Чейс — предположи тя, съдейки по фамилията. Пред очите ѝ изплува образът на русокосия мъж от семейната снимка.

— Тук има и един мъничък — добави детето и посочи миниатюрен мраморен камък, потънал в буйната трева.

Сара се наведе да види надписа. Малкото херувимче, гравирани в основата, с едно име до него — *Блесинг*^[2] — сочеше, че там е погребано дете. *Февруари — Април, 1984*. Господи, Чейс е имал по-малка сестричка?

Тя нетърпеливо разгърна обраслата около последния камък трева и прочете надписа — *Мерилий Сојер, 1947-1985*. Фамилията бе различна от тази на Чейс, но тя знаеше, че предчувствието ѝ не я лъже. Това е гробът на майка му.

— Коя е Мери... — Кендъл се запъна на името.

— Мерилий — помогна му Сара. — Сигурно майката на Чейс.

Кендъл вдигна поглед към нея.

— Защо всички са умрели? — звучеше уплашен.

— Не знам, миличък — отвърна тя и сложи ръка върху крехкото му рамо. — Понякога просто така се случва.

Сара се вгледа в четирите надгробни камъка и се сети за татуировката върху лявата ръка на Чейс. *Носил ги е навсякъде със себе*

си, осъзна тя и я побиха студени тръпки.

Кендъл я погледна. Очите му блестяха в сянката.

— Не искам ти да умираш — прошепна той.

Кожата ѝ настръхна.

— Няма да умирам, миличък — увери го тя. — Или поне няма да е скоро. Защо си мислиш такива неща? — добави, улавяйки нещо в погледа му.

Той поклати глава и не отговори.

— За Господин Уискърс ли се сети? — предположи Сара.

Кендъл преглътна с мъка.

— Очите му се опулиха, когато татко го удуши.

— О, сладурчето ми — измърмори тя. Обзе я ярост към Гарет, белязал съзнанието на детето с този ужасен спомен. — Всичко това е зад гърба ни — прошепна и потърка буза в остриганата му коса. Поне се надяваше да е така. Останаха прегърнати, загледани в надгробните камъни пред себе си. — Хайде да се прибираме. Чейс каза да стоим вътре.

Кендъл извика на кучето и хукна към входната врата.

* * *

— Проблем със слуха ли имате, сержант? — попита Гарет.

— Не, сър.

— Виждал ли си я някога да говори с брадат мъж? — повтори адвокатът.

Хюит се почувства като свидетел на разпит в съда. Порови в паметта си. Единственият мъж с брада, за когото се сецаше да е идвал в сградата на Военна прокуратура, беше Чейс Макафри — тюленът, който често го тормозеше с поразяващото си чувство за хумор.

— Не, сър — отвърна, уверен, че старши сержантът никога не би прибегнал до отвличане, за да си набави жена.

— Не? А защо е това колебание, сержант...? — Той погледна към табелката с името му. — ... Хюит?

Старши сержант Макафри знаеше не само фамилията на Хюит, но и малкото му име, Марселино, заради което често го вземаше на подбив, разбира се.

— Няма причина, сър.

— Разбирам — отвърна капитанът, видимо разочарован. Без да обели и дума повече, се обърна и излезе от сградата, под проливния дъжд, който го чакаше вън.

Сержант Марселино Хюит вдигна глава и видя капитан Гарет да напуска сградата. Днес се бе появил на работа за пръв път след изчезването на съпругата и сина му и издържа само три часа.

Хюит не го харесваше особено, най-вече заради тъжното изражение, което мис Сара придобиваше, когато си мислеше, че никой не я гледа. Но трябваше да е пълен непукист, за да не изпита съчувствие към капитана точно днес. Забеляза, че вратовръзката му е накриво и изглежда по-прегърбен и начумерен от когато и да било — очевидно съсипан от сполетялата го трагедия.

— Приятен ден, сър — любезно му пожела Хюит и протегна към него мобилния си телефон. — Аз... много съжалявам за мис Сара и сина ви — добави той, принуден да изрази съчувствието си. Според неделния вестник най-вероятно се касаеше за отвличане.

Гарет втренчи в него черните си като мастило очи.

— На малко име ли се обръщаше към нея? — тихо попита той.

Въпросът му прозвуча заплашително. Хюит леко отстъпи назад.

— Тя... тя ме помоли да я наричам „мис Сара“ — смутено отвърна.

— Така ли? Тя често стоеше тук по цял ден. Трябва доста да сте се сближили.

Хюит не знаеше какво да му отговори. Очевидно човекът си е изгубил ума от мъка.

— Възможно ли е да се е сприятелила и с някой друг? — продължи да разпитва Гарет. — Да речем, мъж с брада?

Ала не мъка видя в погледа му Хюит, а нещо доста по-хладно, добре пресметнато.

— С брада ли, сър?

---

[1] Техника на съшиване на текстилни парчета във вид на кръпки. — Б.пр. ↑

[2] Дар, благодат (англ.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Чукането на покрива внезапно утихна. Сара спря да мете пода в кухнята и се ослуша. Избра си да работи вътре, а Чейс се залови с външната част на къщата. Сама решаваше какво да прави, Чейс нямаше към нея каквито и да било изисквания. Като награда за усилията ѝ, къщата лека-полека започваше да възвръща естествения си чар и това ѝ доставяше огромно удоволствие.

Входната врата се отвори и Чейс влезе с мрачно изражение на лицето.

Отиде право на мивката и пъхна палеца си под течащата вода. Сара подпря метлата на кухненския шкаф и се приближи да огледа пораженията.

— Премазах го с чука — кратко каза той.

Нокътят му беше морав на цвят. С гримаса на съчувствие, Сара отвори фризера и извади форма за лед. Взе найлонова торбичка от едно чекмедже, напълни я и я подаде на Чейс, който тъкмо подсушаваше пръста си със салфетка.

— Благодаря.

Двамата останаха така за момент, загледани един в друг. Ризата на Чейс беше мокра от пот. Сара също се потеше заради липсата на климатик — едно от нещата за поправка в дългия им списък.

Чейс се огледа наоколо и остана доволен от резултата. Отвори един от шкафове, който Сара по-рано бе изпразнила и забърсала, изхвърляйки всичко счупено и ненужно, и се наслади на спретнато подредените съдове.

— Здравно си порботила — каза той и отвори съседния шкаф, където видя консервите и бурканчетата с подправки, останали от Линк или бездомника. Напук на Гарет, Сара реши да подреди консервите по височина, а не по вид, и това ѝ достави огромно удоволствие.

Сара трепна, когато Чейс се протегна и хвана китката ѝ, за да огледа зачервената ѝ длан. Увереният му, но нежен допир сякаш изгаряше кожата ѝ.

— Нали ти купих ръкавици! — сгълча я.

Тя издърпа ръката си и той веднага я пусна.

— Може да не искам да слагам ръкавици — отвърна тя и се изненада от себе си.

— Както искаш — вдигна рамене той.

— Обичам да усещам това, което правя — обясни тя.

— Не искам да ти излязат пришки. Не съм те довел тук, за да те карам да работиш.

Стояха на по-малко от метър един от друг и едновременно вдишваха и издишваха. Сара се изкушаваше да го попита — *А защо точно ме доведе тук?* Едва ли само за да ѝ даде пикапа, с който да се придвижи до Тексас, нали?

В тази къща имаше спомени, които все още го преследваха и не му се искаше да остава сам.

— Мога ли да те попитам нещо? — каза тя.

— Какво? — отвърна той и застана нащрек.

— Ще ми кажеш ли как е починала майка ти?

Той само я погледна, а пулсът в основата на врата му заби ускорено.

— Искаш да говорим за миналото, така ли? — тихо попита.

Сара се замисли. Ако му разкажеше собствената си история, трябваше да е също толкова откровена, а тя предпочиташе да я забрави.

— Може да помогне — отстъпи Сара.

— Ханта вирус вероятно — кратичко каза той. — Помете целия Среден запад в края на 80-те, но беше идентифициран по-късно, след няколко смъртни случая. Заразата се причинява от контакт с изпражнения на плъхове, а тя често метеше плевнята.

— Бебето също ли? — ужасено попита тя.

— Не, но тя се роди преждевременно, тъй като мама бе много болна.

Сара очакваше да види в очите му огромна мъка, ала лицето му остана безизразно.

— На колко години си бил, когато са починали? — попита тя.

— На четиринайсет, когато си отиде бебето. На петнайсет, когато умря мама.

Сара се сети за ужаса в очите на Кендъл вчера. *Не искам ти да умираш.* Чейс със сигурност се е чувствал точно така, когато е останал сам със суровия си втори баща.

— Толкова съжалявам — прошепна тя, изпълнена с огромно съчувствие към момчето Чейс.

— Твой ред е — отвърна той почти ядосано. — Какво направи Гарет, че те принуди да го напуснеш?

Сара преглътна. Така ѝ се искаше миналото да си остане там, където го бе погребала. Въздъхна мъчително.

— Той контролираше всичко — цялото ми свободно време. Откъсна ме от семейството и приятелите ми. Караше ме да ползвам кредитните му карти вместо пари в брой, за да може да следи разходите ми. Когато катастрофирах леко, взе шофьорската ми книжка. Каквото и да направех, никога не успях да оправдая очакванията му. Но когато удуши заека на Кендъл, чашата преля.

По лицето на Чейс се изписаха отвращение и съчувствие.

— Удрял ли те е? — рязко попита той.

— Не. — Ударите на Гарет бяха винаги психически и емоционални — много по-тежки от физически тормоз, тъй като не оставяха следи, а само горчивото усещане, че беше виновна; караха я да мисли, че следващия път трябва да положи усилие, за да получи одобрението му.

Единайсет пропиленни години от живота ѝ, преминали в питане дали тези невидими белези можеха да се заличат.

Ала сега, далеч от него, когато бъдещето ѝ изглеждаше по-ясно, претърпяното унижение бе толкова осезаемо, че тя за нищо на света нямаше да се върне.

Чейс вдигна ръка и Сара инстинктивно се дръпна. Той се поколеба за секунда, обхвана брадичката ѝ в шепа и нежно погали с палец бузата ѝ.

Не ѝ каза нищо. Не се и налагаше. Успокоителният му жест накара изопнатите ѝ нерви да потръпнат от наслада.

Изкушаваше се да се отпусне в сигурните му ръце, ала не можеше да си позволи повече грешки. Гарет я бе научил да не вярва в това, което вижда на пръв поглед. Струваше ѝ се невъзможно да съществува мъж като Чейс — толкова стабилен и нежен едновременно.

— Мислех да стотвя за вечеря наденички със задушени домати и тиквички — предложи тя, за да види как ще реагира той.

Той изненадано погледна часовника си. До вечеря имаше доста време.

— Гладна ли си вече? — попита я.

— Не — отвърна тя и лицето ѝ грейна. — Просто... няма значение.

Той скръсти ръце и се намръщи.

— Не си тук, за да ми готвиш — отново я смъмри той. — Но няма да откажа порция домашно приготвена храна, ако това предлагаш — добави с усмивка.

— Точно това предлагам — увери го тя. Даже нямаше търпение да запретне ръкави.

— Ами добре. В колко часа е вечерята?

— В шест.

— Да се залавям за работа тогава — каза той, сложи торбичката с лед върху палеца си и излезе от кухнята.

* * *

Малко преди шест и половина залязващото слънце обагри в златно надрасканата повърхност на кухненската маса. Тримата обитатели на къщата мълчаливо седяха пред опразнените си чинии.

— Готов съм, мамо — обяви Кендъл, след като пресуши чашата си с мляко. — Мога ли да изляза навън да си играя? — Цял ден чакаше да се постъмни, за да лови щурци в специално приготвена кутия, постлана с трева и клонки.

Сара обърна глава към Чейс, който топеше с парченце хляб остатъците от доматения си сос. Той улови погледа ѝ и побърза да даде напътствия на момчето:

— Оглеждай се за рисове. Обичат да слизат насам преди залез.

— Ще внимавам — обеща Кендъл. Отнесе чинията си на мивката и профуча през входната врата, която с трясък се хлопна зад гърба му.

— Съжалявам — извика той отвън.

— Чейс си има достатъчно неща за поправяне, Кендъл — побърза да извика Сара, преди Чейс да го е смъмрил. С нетърпение наблюдаваше замисления му поглед, докато дъвчеше последната си хапка.

— Казах, че съжалявам — долетя отвън гласът на момчето, преди да хукне към двора.

— Благодаря за вечерята — каза Чейс и отмести чинията си. — Готвиш страхотно!

Сара се почувства неловко от комплимента му. Нарочно избра да сервира нещо, което правеше за пръв път. Можеше и по-добре да се справи — наденичките се препекоха повечко. Тя се изправи и колебливо започна да прибира съдовете.

— Нямаме бърза работа — каза ѝ Чейс и тя незабавно седна обратно.

Помежду им се загнезди мълчание, но не напрегнато или неловко. Чейс се изтегна назад в стола си.

— Ще ми се да можех да те накарам да се отпуснеш — неочаквано призна той.

— Аз съм отпусната — възпротиви се тя. Ала не беше точно така. Всичко свързано с него я вълнуваше — от широките му рамене до начина, по който държи вилицата си с лявата ръка. Едва преди малко разбра, че е левичар.

— Може би ще е добре да знаеш, че дреболиите не ме притесняват — започна той, — като например затръшване на врата или малко попрегорели наденички. Тревожат ме доста по-сериозни проблеми.

— Така е — развълнувано каза тя. — Съжалявам, явно просто... съм свикнала да се тревожа непрекъснато.

— Спри да се извиняваш. — Топлият му поглед ѝ подежда успокоително.

— Съжалявам... — повтори тя, преди да осъзнае, че продължава да го прави.

Той едва доловимо се усмихна, ала след това погледът му се стрелна към всекидневната и Сара усети как всяко едно от сетивата му се задейства в режим на готовност.

— Какво има? — прошепна тя и наостри уши. Сякаш долавяше някакво трополене.

Той скочи от стола и безшумно се придвижи към съседната стая. Сара предпазливо го последва, любопитна да разбере какво става. През големия прозорец в предната част на къщата забеляза на завоя на алеята стар модел шевролет „Ел Камино“, полускрит от високата трева. Един от фаровете на някога бялата кола липсваше. Стоеше там, вместо да паркира пред къщата, а това изглеждаше подозрително.

— Иди да прибереш Кендъл — мрачно каза Чейс.

Сара не се поколеба изобщо. Почувства, че е усетил заплата в присъствието на превозното средство, и хукна през задната врата като обезумяла, чудейки се дали пък Гарет вече не е открил къде са. Само дето той за нищо на света не би се качил в такава таратайка.

— Кендъл — извика тя тихо, но настоятелно. Намери го, коленичил до стената на плевнята, току-що уловил насекомо в шепите си.

— Миличък, трябва да се прибереш веднага.

— Защо?

Тя го сграбчи за лакътя и го изправи на крака.

— Защото Чейс каза така, затова.

Завари Чейс точно там, където го остави. Колата също. От време на време моторът изръмжаваше, сякаш шофьорът искаше да ги сплаши.

— Кой може да е това? — прошепна Сара, тревожно обвила ръце около сина си.

— Не знам точно — отвърна той.

Студенината в гласа му я накара да вдигне поглед към него.

Това бе воинът Чейс, осъзна тя и потръпна. Напрегнатото му изражение караше очите му да изглеждат като късчета синкав лед — твърде далеч от карибската синева, която видя в тях минути преди това.

— Искам да отидете в коридора и да стоите далеч от прозорците — инструктира я той. — Хайде!

— Какво смяташ да правиш? — попита Сара, докато отстъпваше назад, стиснала ръката на Кендъл.

— Да им изкарам акъла — отвърна той.

Внимавай! След секунда вече го нямаше. Видя го през прозореца как прескочи с лекота парапета на верандата. Затича приведен към

колата си, отключи я и измъкна своя „Зигзауер“ изпод седалката. Сара бе забравила, че е там. Добре че колата беше заключена.

Чейс набързо провери оръжието и махна предпазителя. Подскочи плавно и стреля срещу натрапниците над покрива на колата си.

От мястото си Сара не успя да види дали бе улучил. Но малко след това ѝ се стори, че чува как шевролетът се отдалечава.

— Какво става, мамо? — прошепна уплашено Кендъл.

— Не знам, миличък. Може да е бездомникът. Който и да е, Чейс ще го накара да си обере крушите.

В този момент Чейс отвори вратата и влезе, закопчавайки кобура си. Очевидно смяташе да носи пистолета със себе си.

— По-безопасно е да го нося с мен, отколкото да стои в колата — каза той, виждайки стъписания ѝ поглед. Мина покрай тях и влезе в кабинета на Линк. Спусна щорите, светна лампата и се приближи до шкафа с оръжията.

Сара прочете мислите му.

— Мислиш, че някой дебне наоколо заради оръжието ли? — попита тя и влезе в стаята, пренебрегвайки тежката миризма.

— Имам такова предчувствие — отвърна той и разтърси вратичките. Ключалката не поддаваше. — Веднага се връщам — каза и се запъти към задната врата.

— Доста неща има в тази стая — отбеляза Кендъл, наведен над купчина списания. Посегна към най-горното. — *Каталог на Националното движение на социалистите* — бавно прочете той.

Социалисти? Сара се обърна и го взе от ръцете му.

— О, божичко!

Каталогът предлагаше всевъзможни нацистки джунджурии: от записи на най-известните речи на Хитлер до нацистки знамена и тениски с надписи, величаещи превъзходството на бялата раса. Тя го захвърли с отвращение.

— Не пипай нищо повече — предупреди сина си.

Чейс се появи с малък трион в ръка. Пъхна го в процепа между вратичките и започна да реже ключалката, докато Сара оглеждаше струпаните наоколо вещи.

— Чейс — предпазливо се обади тя, надявайки се да не го ядоса, — баща ти е бил привърженик на теорията за превъзходството на бялата раса.

— Знам.

Той остави триона на бюрото и отвори шкафа. Измъкна отвътре една пушка и провери дали е заредена.

— Скъпи, защо не отидеш да си играеш в старата стая на Чейс — предложи Сара на Кендъл.

— О, мамо! — запротестира той разочаровано. — Искан да си наловя малко щурци.

— Вътре има много неща, с които да се занимаваш — настоя тя. Когато надникна там сутринта, намери колекция от карти за игра, стари комикси и колички.

— Добре — отстъпи той, изтича в коридора и изчезна в съседната стая.

Сара застана до Чейс, който тъкмо изваждаше друга пушка от шкафа.

— Тази стая не е подходящо място за дете — тихо каза тя.

Ръцете му застинаха във въздуха.

— Винаги е било така — отвърна той. — Откакто Линк се довлече тук.

— Може би трябва да се обадиш в полицията — колебливо предложи тя.

— Ще се обадя — обеща той. — Но точно сега не искам ченгетата да те виждат тук.

— Май е най-добре да си тръгваме тогава. — Ето. Събра смелост и го каза, въпреки че огромна част от нея предпочиташе да си замълчи. Да напусне Чейс означаваше да се изправи сама срещу целия свят. Означаваше уязвимост и самота, за които още не се чувстваше подготвена.

Чейс върна пушката обратно в шкафа, въздъхна и се обърна с лице към нея.

— Казах ти, рисковано е да пътуваш с обществен транспорт. Нека оправя пикапа. Утре ще се заема с него.

— Колко време мислиш, че ще ти отнеме? — попита тя и се извърна към прозореца.

— Не знам — отвърна той с лека нотка на раздражение. — Два-три дни поне. Междувременно ще държа тази стая заключена.

Сара кимна. Испита облекчение от факта, че точно в този момент бе невъзможно да си тръгне. Освен това Чейс имаше нужда от помощ в

ранчото.

— Мислиш ли, че тези хора възнамеряват да дойдат пак? — попита тя и надникна през щорите. Той се протегна и извади още една пушка.

— Най-вероятно.

— Може би трябва да извадиш тези пушки навън и да оставиш да ги вземат.

Той застина неподвижно.

— Не давам оръжие в ръцете на терористи — отвърна.

— Разбира се, че не. — Тя осъзна, че се е изказала твърде необмислено. Та нали работата на Чейс се състои тъкмо в това — да се бори с тероризма. Не приличаше на човек, който би се оставил да го манипулират хулигани. Тя плъзна поглед из стаята. — Направо не мога да повярвам, че виждам всичко това. Явно наистина съществуват американци, които вярват в превъзходството на арийската раса над всички останали. Толкова е не американско.

— Шибана нацистка бърлога — измърмори Чейс, докато отваряше патронника на пушката. — Извинявай — добави и изтърси сачмите в шепата си.

— Заредена е! — смаяно отбеляза Сара.

Чейс изсипа сачмите в джоба си и извади четвърта пушка. Боравеше с оръжието с такава лекота, че Сара изведнъж осъзна колко много се различават помежду си. Тя бе живяла в охолство. Той бе постигнал всичко с цената на големи усилия. Много скоро пътищата им неизбежно щяха да се разделят.

— Ще отида да видя какво прави Кендъл — каза тя и тръгна към вратата със свито сърце.

* * *

Чейс с отвращение премести брошурата от бюрото на Линк и раздвижи схванатия си врат. Почти съмваше. Стоя буден цяла нощ, разлиствайки пропагандните материали, които задръстваха стаята. Продължаваше да подозира, че оръжието в шкафа е било подготвяно за някаква решаваща битка.

Според брошурата, която току-що прочете, Линк и съмишлениците му са били членове на „Юмрук за справедливост“, подгрупа на Националната социалистическа партия. Бяха си направили труда да издадат брошури, за да умножат редиците си, въпреки че в ръководството офицери можеха да бъдат само преки потомци на първите бели заселници в Оклахома. Всеки новоприет член се задължаваше да обръсне главата си.

„Юмрук за справедливост“ проповядваха масово изстребване на тъмнокожите емигранти: мексиканци, чернокожи и араби, които „узурпират трудно завоюваните от бялата раса работни места, опорочават чистотата на езика и понижават стандарта в училищата“.

— Кучият му син — изръмжа Чейс и стана от стола. Закрачи нервно из претрупаната стая и спря пред гравирана със свастика табелка, която провъзгласяваше Линк Сојер за почетен член на „Юмрук за справедливост“. Линк нямаше право да заема офицерски пост, тъй като произхождаше от Канзас.

Чейс намръщено огледа стаята. Очевидно трябваше да се обади в полицията, но не и преди Сара да замине благополучно за Далас, а той нямаше никакво желание да я кара да бърза. Тя вярваше, че Гарет няма как да научи тайната за съществуването на родната ѝ майка, ала Чейс не беше чак такъв оптимист.

От друга страна, нетърпението на скинарите да се докопат до пушките превръщаше ранчото в далеч не най-безопасното място за майката и момчето. А той искаше да им осигури спокойно местенце, където поне известно време да не се тревожат за проблемите си. Сега обаче, заради тази напаст, това се оказваше невъзможно.

Явно се налага да запретне ръкави и да поправи пикапа, за да може тя да поеме по пътя си, а той най-после да се изправи срещу демоните от миналото. Каква ирония — дори след смъртта си, Линк продължаваше да обърква живота му.

— Мръсна гадина — измърмори той, загледан в пушките. За нищо на света нямаше да позволи оръжието да попадне в ръцете на тази нацистка сбирщина. Дори ако трябва да ги разглоби една по една. Но докато намери време за това, просто щеше да ги скрие.

* * *

Кендъл отново се криеше някъде. Сара ядосано изпухтя и излезе на двора през задната врата.

— Кендъл! — извика тя. Ревът на косачката заглуши гласа ѝ. Чейс се появи пред погледа ѝ, а в буйната трева зад него се виеше спретнатата, ниско окосена пътечка. Щом я видя, той изгаси мотора и спря. Сара тръгна към него, опитвайки се да не гледа към потното му, загоряло от слънцето тяло. Заради жегата бе захвърлил ризата си и работеше гол до кръста. Жалко, че няма как и тя да направи същото!

— Виждал ли си Кендъл? — попита го, оглеждайки се наляво-надясно за сина си.

Чейс изглеждаше по-заинтригуван от изцапаната ѝ със сажди буза.

— В камината ли си ровила? — попита той.

— Метох я — поправи го тя. — Къде може да е Кендъл? Сутринта му казах да си играе в къщата.

— Невъзможно е да затвориш едно момче вътре, Сара — нежно я смъмри той. — Кен е ей там, до дърветата на алеята — каза ѝ и кимна в същата посока.

Сара се повдигна на пръсти, за да погледне над все още неокосената трева.

— Какво прави там? — тревожно попита тя.

— Момчешки му работи, предполагам — отвърна Чейс.

Тя го погледна и въздъхна.

— Смяташ, че се притеснявам прекалено много, нали?

— Нищо няма да му стане, ако го оставиш да се поскита малко.

— Тревожа се да не би онези хора да решат да се върнат — обясни тя.

Чейс едва забележимо се усмихна. С пистолета, затъкнат в колана на камуфлажните му панталони, изглеждаше напълно способен да ги защити.

— Недей.

Тя хвърли последен поглед към Кендъл и стеснително потърка изцапаната си буза.

— Ще го наглеждаш ли? — попита тя.

— Бъди сигурна. — Топлите му сини очи сякаш галеха пламналото ѝ лице. — И не си давай много зор вътре, чу ли! — Той

кимна към верандата. На парапета висеше праметнат килимът от всекидневната.

— Доставя ми удоволствие — увери го тя, изненадана, че всъщност казва истината. Кой би си помислил, че метенето на задръстено със сажди огнище, тупането на килими и търкането на дървени подове би могло да бъде приятно? — Ами ти? — попита тя. — Цялата поляна ли смяташ да окосиш? — Сара кимна към цъфналите слънчогледи.

— Засега ще оформя само алеята. Трябва да взема още гориво за косачката, преди да се захвана с поляната.

Тя кимна с разбиране.

— Искаш ли малко лимонада?

Преди Чейс да успее да ѝ отговори, Кендъл нададе вой, после още веднъж. Сара изпъшка и хукна към него.

Чейс пусна косачката и бързо я изпревари. Докато го следваше през високата трева, през главата ѝ запрепускаха куп възможни причини: Кендъл ухапан от змия; ужилен от пчела; с изкълчен глезен...

Когато тя настигна Чейс, Кендъл вече не плачеше. Само хапеше горната си устна, може би от страх да не ги ядоса. За ужас на Сара, от лявата му ръка течеше кръв.

— Какво стана? — попита тя задъхано.

— Така е, когато ползва инструменти, с които не знае как се борави — мрачно отвърна Чейс. — Сваляй ризата — добави той и протегна ръце да му помогне — и я увий около пръста си.

Сара се притече на помощ и побърза да види дали порязването не е лошо. Погледът ѝ се спря върху малка кутия с инструменти в краката на сина ѝ. По формата и размера им разбра, че са инструменти за дърворезба. Кендъл явно ги е открил в стаята на Чейс.

— О, скъпи — възкликна тя и погледна с тревога към Чейс. — Трябваше първо да искаш позволение.

Чейс се наведе и затвори кутията.

— Да влезем вътре — каза той лаконично и тръгна пред тях обратно през поляната.

Остави Сара в кухнята, за да измие раната на Кендъл, и се запъти към колата да вземе аптечката.

Сара с облекчение установи, че не се е порязал дълбоко и няма нужда от шевове. Подсуши мястото със салфетка и се обърна към Чейс, за да поеме бинта от ръката му.

Тримата стояха скупчени мълчаливо един до друг, докато Сара изчакваше кървенето да спре. Забил поглед в земята, Кендъл сякаш нямаше търпение да изхвърчи отново навън. Двамата със Сара бяха като на тръни и очакваха Чейс да започне лекцията си.

Както се и предполагаше, Чейс проговори пръв.

— Още ли искаш да се научиш да правиш дървени фигури? — попита той.

Кендъл стреснато вдигна глава и го погледна въпросително.

— Да, сър — измърмори той под носа си.

Сара затаи дъх, готова да защити сина си, ако се наложеше.

— Не смяташ ли, че трябва първо да попиташ, преди да вземеш инструментите?

Кендъл забодя брадичка в гърдите си.

— С-съжалявам — заеквайки, каза той.

Помежду им настъпи напрегната тишина.

— Извинението се приема — най-после отвърна Чейс и изпитателно погледна Сара. — Ако майка ти позволи, довечера ще ти покажа как се прави.

Кендъл ѝ отпрати изпълнен с молба поглед.

— Нямам нищо против — каза тя и въздъхна с облекчение. — Просто бъди внимателен.

— Пази си пръста — каза Чейс на Кендъл. После се обърна и безшумно излезе през задния вход.

Вратата хлопна зад гърба му и чак тогава Кендъл и Сара се осмелиха да си разменят учудени погледи. Нямаше нужда да изричат на глас това, което си мислеха: *Чейс няма нищо общо с Гарет.*

СЕДМА ГЛАВА

Чейс разви гайката, която държеше капака на карбуратора. Утринната светлина нахлуваше през пукнатините на източната стена на плевнята и обагреше в златно разранените кокалчета на пръстите му. Кендъл внимателно го наблюдаваше.

— Виждал ли си някога разглобен двигател, Кен? — беше попитал той, когато момчето надникна в плевнята малко по-рано.

— Не — смутено отвърна и тръгна да излиза.

— Я дай онази сгъваема стълба. Добре ще ми дойде малко помощ.

Кендъл унило довлече стълбата до него. Предишната вечер Чейс му показва как се дялат фигурки от чам и въпреки че с мъка следваше инструкциите му и пипаше твърде непохватно, Чейс не му се развика нито веднъж. И не от предпазливост Кендъл влачеше крака тази сутрин, а заради нежеланието си да тръгват оттук. Изобщо не му се искаше Чейс да оправя пикапа.

Отегчено слушаше обясненията му за различните части на двигателя. Очевидно Чейс очакваше от него да наглежда изправността на машината след заминаването им и дори мисълта за това го натъжаваше.

— След време филтърът се задръства — казваше Чейс. — Всичката тази черна мръсотия го запушва и двигателят не може да диша. Щом го чуеш да кашля, напръскваш филтъра ето с това. — Той взе един флакон и го разклати. Отвътре се чу тракане. — Ето, опитай сам.

Застанал на пръсти върху разнебитената стълба, Кендъл с неохота го пое от ръката му.

— Още малко — подкани го Чейс. — Ще оставя резервен флакон в жабката. Сега затвори обратно капака.

Кендъл изпълни инструкциите му. Заради бинтования си пръст се наложи да направи няколко опита, преди да успее да напъха гайката върху болта и здраво да я завинти.

— Готово — каза Чейс и се премести към предната част на двигателя. Кендъл го последва, влачейки стълбата със себе си. Чейс отвори някакво черно капаче и измъкна оттам дълга метална пръчка. — Това тук е резервоарът на маслото. Старите автомобили горят масло, затова редовно трябва да се следи нивото му. Ето така. — Той грабна парцала от бронята, избърса пръчката, напъха я обратно и отново я извади. — Трябва да бъде някъде между тези две чертички. — Той го показа на Кендъл. — Какво виждаш?

— Че не е достатъчно — предположи момчето.

— Точно така. — Чейс отвори капачката на пластмасова туба. — Ще оставя две такива за резерва в жабката, при спрея за почистване на филтър.

Провлаченият му баритон напомняше на Кендъл за котешко мъркане. Чейс започна да налива восъчножълтата течност в резервоара. *Къл, къл, къл...* Погледът на хлапето се плъзна по мускулестата ръка на Чейс, която изглеждаше внушително в тениската му без ръкави. Зачуди се дали някога и той щеше да се сдобие с такива мускули.

Или пък с такава татуировка. Беше я виждал доста пъти, но чак сега забеляза, че скелетът с дългата черна коса държи бебе, и на мига се сети за надгробните камъни отвън. Веднага свърза нещата.

Ако това беше майката на Чейс, значи скелетът с шапката трябва да бе дядо му, а другият — най-едрият — баща му, който е починал, когато Чейс е бил малък.

— Искаш нещо да ме попиташ ли, Кен? — попита Чейс и извади Кендъл от унеса му.

Момчето стреснато отмести поглед.

— Не, сър.

Макафри го загледа в очакване. Очите му имаха същия наситено син цвят като небето навън.

— На колко години си бил, когато баща ти е починал? — чу се Кендъл да пита. Надяваше се, че не е уцелил някой от онези неудобни въпроси, които не е редно да се задават.

— На пет — веднага отвърна Чейс.

— Липсваше ли ти?

Мъжът вдигна рамене.

— Започна да ми липсва по-късно. Когато пораснах малко и осъзнах, че никога повече няма да се върне.

Отговорът му накара Кендъл да се почувства неловко. Нямахше никакво желание да изпитва подобно чувство към своя баща — *никога*.

— Моят татко не ми липсва. — Той сведе поглед към пода, засрамен, че е изрекъл нещо толкова ужасно.

— Моят втори баща също не ми липсва, ама никак — отвърна Чейс с такава лекота, сякаш обсъждаха времето. — Зъл човек беше.

— Да, зъл — повтори Кендъл с облекчение.

— Обаче знаеш ли на какво ме научи дядо ми? Да забравям веднага лошото. Иначе гневът се натрупва.

Кендъл изпитваше гняв всеки път, когато се сетеше за баща си.

— Така че гледай да помниш само хубавото. Старият Линк ме научи как да поправам разни неща — като този пикап например — добави Чейс. — Благодарение на него сега не ми се налага да плащам на други хора, когато нещо се счупи.

Кендъл се замисли за нещо хубаво, на което баща му го е научил — като например колко бе важно да се стреми към отлични оценки в училище.

Чейс бръкна в джоба си и извади връзка ключове.

— Пробвай дали ще успее да запали — каза той и му ги подаде.

— Никога не съм го правил — стреснато отвърна Кендъл.

— За всичко си има пръв път — успокои го Чейс. — Използвай ключа с квадратната главичка.

— Добре — момчето пое ключовете с пресъхнала уста. Отмести стълбата встрани, покатери се на шофьорската седалка и с трепереща ръка пъкна ключа в стартера.

— Сега го завърти — извика Чейс — и задръж, докато двигателят запали.

Хлапето завъртя ключа със затаен дъх. Старият пикап се покашля няколко пъти и дрезгаво изрева. Кендъл пусна ключа. *Яко!*

Пикапът работеше! За жалост.

Сърцето му се сви. Тъкмо започна да свиква с мястото и се налагаше да си стягат багажа. Изобщо не му се тръгваше. Разбира се, в началото беше малко страшничко заради настанилия се в къщата бездомник и надгробните камъни, които откри на поляната.

Но после започна да му харесва. Небето тук изглеждаше някак по-голямо и наоколо бе толкова тихо, че се чуваха крясъците на стрелкащите се във висините ястреби. А вечер, когато слънцето залязваше и небето ставаше оранжево, степната трева сякаш гореше в пламъци.

Тук никой не изисква невъзможното. Майка му не се суетеше забързано и не изглеждаше напрегната. Плашеха го единствено онези хора, които искаха да вземат пушките, ала Чейс нямаше да им позволи да припарят наблизко.

Не биваше да си тръгват оттук. Кендъл бе напълно сигурен в това.

* * *

— Защо трябва да си лягам толкова рано? — недоволно измърмори Кендъл и се тръшна по гръб върху възглавницата си.

— Защото си изтощен от умора — каза Сара. — Стоиш буден до късно, за да търсиш нощни животни, и не си доспиваш.

Синът ѝ твърдо бе решил да види рис в ранчото. Последните две вечери се разхождаше с насочено към тревата фенерче с надеждата да мерне светещите очи на някоя от тези диви котки, ала засега безуспешно.

Сара подпъкна завивките около телцето му и го целуна по бузата.

— Лека нощ, миличък.

— Изобщо не съм изморен — продължи да настоява той, докато се прозяваше.

Тя се усмихна и се запъти към кухнята, за да разтреби след вечерята. Отнемаше ѝ не повече от няколко минути и ѝ доставяше удоволствие. Колко различен е животът ѝ без потискащата тежест на непосилните изисквания на Гарет! През откренатата входна врата се носеше песента на щурците. Както обикновено, Чейс седеше на верандата и отпиваше от бирата си.

През последните няколко вечери Сара се стремеше да го оставя насаме с Кендъл, за да го учи да дялка чамовите парчета, които събираха около дърветата край алеята. Чамът беше мек материал, идеален за експерименти с разнообразните инструменти за дърворезба.

Сега, когато Кендъл вече спеше и в кухнята нямаше повече работа, Сара изпита желание да се присъедини към Чейс на верандата. Кой знае дали това нямаше да е последният им момент насаме?

Тази тревожна мисъл я накара да откряне външната врата.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания?

Седеше на най-горното стъпало, загледан в мастиленосиньото небе.

— Не, разбира се. Защо първо не си вземеш една бира?

— Не, благодаря.

Тя пристъпи навън и прохладният въздух погали сетивата ѝ. Ноздрите ѝ поемаха сладкия аромат на дива трева, докато се оглеждаше и се чудеше къде бе най-добре да седне. Нямаше нито един стол. Скоро изметената веранда преливаше от натрупаните навсякъде глинени саксии. Нямаше избор — налагаше се да седне на стъпалото до него.

Сара вдигна поглед нагоре, любопитна да разбере какво привличаше вниманието на Чейс. С всяка изминала минута небето ставаше все по-тъмно. Тук-там около платинения диск на почти пълната луна блещукаха звезди, ярки като диаманти. Щурци и славеи си припяваха в пълен синхрон, а наоколо им като в шеметен танц прелитаха прилепи.

— Това е единственото място на света, където звездите трепкат толкова бързо — промълви Чейс.

Тъжната нотка в гласа му накара Сара да извърне глава към него. Погледът му остана зареян в небето, сякаш все още е малкото момче, седнало на верандата. Тя замълча. Усещаше, че той би се отпуснал полесно, ако само го слушаше, без да задава въпроси.

— В Малайзия луната се вижда от друг ъгъл — добави той. — Там не се откроява силует на човек, а на заек.

— На заек? — повтори тя и напрегнато се вгледа във въздушната луна.

— Ами да. И тук може да се види. Само трябва да си наклониш главата ето така — каза той и наведе глава надясно.

Сара последва примера му и — не щеш ли — наистина видя заек, с дълги уши и пухкава опашка.

— Не може да бъде! — възкликна тя през смях.

— Трябва да видиш залезите в Борнео — каза той. — Невероятни са!

— Единственото място извън Щатите, на което съм била, е Франция. Учих една година в колеж там. Завиждам ти, че пътуваш често — призна тя.

Чейс я погледна изненадано.

— Завиждаш ми? — повтори той и тъжна усмивка пробяга по устните му. — Недей.

Тя веднага разбра, че местата, на които е бил, щяха да я изплашат така, както я плашеше Гарет. А може би и повече.

— Можеш ли да говориш за работата си? — попита тя, надявайки се веднъж завинаги да задоволи любопитството си.

— Какво искаш да знаеш? — предпазливо отвърна той.

— Ами... с какво се занимаваш? Изглеждаш толкова различен от останалите тюлени.

— Така и трябва да е.

— Защо?

Той се взря в бирената бутилка в ръката си.

— Често работя под прикритие — обясни той. — Не бива да ми личи, че съм тюлен.

— Шпионин ли си? — тихо попита тя. Предполагаше, че е познала, но той не отговори веднага.

— Да кажем, че следя разни хора — съгласи се той и отпи от бирата си.

Ала явно премълчаваше доста.

— Не разбирам... освен ако не е строго секретно.

Изминаха още няколко секунди в мълчание.

— Снайперист съм — призна той. — Работата ми се състои в това да предпазвам останалите от екипа, като елиминирам противника, ако се окаже пречка за целта.

След това смразяващо обяснение луната рязко помътня, а звездите загубиха блясъка си. Под стряхата на верандата се разстла непрогледен мрак. Сара потрепери. Мислеше си, че познава Чейс, ала седналият до нея мъж се оказа непознат.

— Противникът... това са терористите, нали? — попита тя с надежда. Искаше ѝ се отново да го почувства близък.

— Противникът е враг на държавата. Контрабандисти на оръжие, наркобарони или терористи — обясни той.

— Разбирам — отвърна тя, опитвайки се някак да пренебрегне факта, че той си изкарва хляба, като убива хора. Дори и да се налага, дори и да са от лошите — това му е работата. Господи, ако смяташе Гарет — адвоката, за опасен, то що за човек бе Чейс?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Смятам да си лягам — каза.

Той не направи опит да я разубеди.

— Както искаш — отвърна. Вдигна бутилката и отпи голяма глътка.

— Лека нощ — каза тя, потискайки желанието си да избяга.

На вратата се обърна и го погледна още веднъж.

Сигурно бе абсолютно уверен, че хората, които убива, са извършили ужасяващи престъпления или че ако *не* ги убие, би се стигнало до още по-големи кръвопролития. Дори и така да е, не раждаше ли съвестта кошмари, които да смущават съня му?

Може би затова той сякаш никога не спеше.

Вцепенена от ужас, Сара повлече крака към спалнята на Мерилий. Двамата с Чейс принадлежах на два коренно различни свята. Това бе повече от очевидно. Особено в този момент.

* * *

Щом отвори очи на другата сутрин, Сара се сети за работата на Чейс. На дневна светлина мисълта за това не изглеждаше чак толкова ужасна — в крайна сметка все някой трябваше да се бори със злото и да защитава интересите на свободния свят. Ала когато до ушите ѝ стигна гласът на Кендъл и осъзна, че момчето ѝ е само с Чейс, тя скочи от леглото, изпълнена с недоверие.

Намери ги, седнали на масата в кухнята, да закусват овесена каша. До чинията на Кендъл стоеше кутията с дърводелските инструменти.

— Мамо, днес вече ще дялам твърда дървесина! — радостно възкликна той, щом я видя.

Сара погледна усмихнатото лице на Чейс и реши, че не може да мисли за него като за убиец.

— Мислех, че имаш поне милион задачи за днес — отбеляза тя.

— Следобед ще боядисам къщата — вдигна рамене той. — Кен е станал толкова добър с чамовия материал, че му е време да мине на следващото ниво. Дояж си овесената каша — обърна се към момчето. — После ще се разходим и ще намерим нещо подходящо.

Половин час по-късно двамата крачеха към горичката през окъпаната в роса поляна, а Сара ги гледаше с умиление. Нямаше причина да мисли, че този мъж представлява заплаха за детето ѝ. Точно обратното — той бе всичко, от което Кендъл се нуждаеше в този момент. Ала трябваше да признае, че го усещаше като заплаха за самата себе си, но не по начина, по който я застрашаваше Гарет. Макафри започваше да я привлича все по-неконтролируемо и постепенно завладяваше цялата ѝ същност.

Добре поне, че вече знаеше истината за него и това щеше да я държи нащрек.

Тъкмо се бе захванала да търка мухъла от плочките на банята до коридора, когато чу Кендъл и Чейс да се прибират. Както често правеха напоследък, двамата се настаниха на стълбите към верандата и прекараха следващите няколко часа, навели глави над инструментите си.

Всеки път, когато Сара влизаше във всекидневната за нещо — било за гумените си ръкавици или гъба за почистване — до ушите ѝ стигаха спокойните наставления на Чейс.

До ранния следобед Кендъл вече се справяше чудесно и с твърдата дървесина, така че спокойно можеше да направи първия си самостоятелен опит за гравирание. Най-добрият материал за целта беше средно твърдият кедър, а според Чейс най-близкото кедрово дърво в ранчото растеше навътре в гората до реката.

— Хайде да отидем! — тръпнец от нетърпение каза Кендъл.

Сара нямаше нищо против.

— Добре, но първо да хапнем. Направила съм сандвичи.

Веднага след като обядваха, тримата се отправиха на своето пътешествие, като оставиха Джеси да охранява къщата, в случай че скинарите решаха да се върнат за пушките. Тръгнаха надолу по алеята, за да потърсят пряката пътека към потока.

Ала се оказа, че през изминалите осемнадесет години Майката Природа си я е присвоила обратно, покривайки със зеления си килим всички възможни пътечки наоколо. Въпреки това, Чейс успя някак да намери вярната посока.

Щом навлязоха под гъстото покривало на вековните дървета, Сара се почувства като в омагьосания свят на приказките. Като дете, израснало в предградията на Вашингтон, окръг Колумбия, тя почти нямаше досег с природата. Калейдоскопът от цветове наоколо, шумоленето на листата и меката папрат, стелеща се като килим под краката ѝ, изпълваха сетивата ѝ с неописуема наслада. Колкото по-навътре в гората следваше Чейс и Кендъл, толкова по-ясно усещаше как напрежението ѝ я напуска.

Нищо не бе в състояние да наруши дълбокото ѝ спокойствие — дори съзнаването на факта, че лекотата, с която Макафри се придвижва, и безпогрешното му чувство за ориентация очевидно са умения, придобити в професията му.

Той вдигна ръка и тя стреснато спря на място. Проследи погледа му и видя сърна. Скрита в сянката, кошутата стоеше с широко отворени очи, потръпващи от страх уши и опашка, вдигната във въздуха. Изблея предупредително и се шмугна в шубрака, за да открие стадото си.

Чейс се усмихна и Сара дълбоко в себе си усети, че той цени живота и красотата — чувство, което един безскрупулен убиец не би могъл да изпитва.

Незабелязано от него — или просто тюленът се преструваше, че не вижда — Кендъл започна да имитира походката му.

Стотина метра по-нататък той отново спря и момчето се препъна в краката му.

— Чуваш ли? — попита и детето наостри уши.

Сара се послуша и долови ромоленето на реката в далечината. Чувство на възхищение развълнува душата ѝ; нищо в гората не убягваше от вниманието на Чейс: от счупването на клонче и пробягването на катерица, та до прилепналата върху гърдите ѝ, мокра от пот розова тениска.

Топлият му поглед я накара да потръпне от внезапно завладялата я нежност.

— Чувам! — развълнувано отвърна Кендъл.

— Оттук — каза Чейс и ги поведе нататък.

Потоъкът изникна пред очите им изведнъж. Тънка струйка кристалночиста вода се стичаше по пясъчните скали, преди да се излее в естествен басейн, издълбан с годините в дълбоката червена почва. Водата бе толкова прозрачна, че речните камъни на дъното улавяха и отразяваха слънчевите лъчи. Водата преливаше над вирчето и мързеливо завиваше покрай гъстите бързови храсти, преди да изчезне от поглед.

— Жестоко! — възкликна Кендъл и нетърпеливо изрита маратонките от краката си. Нагази във водата, ухилен до уши, под довольните погледи на Сара и Чейс.

— Няма много такива места в Далас — отбеляза Чейс.

— Така е — съгласи се тя неохотно. Предишния ден разговаря за пръв път с родната си майка, използвайки мобилния телефон на Чейс. От шест месеца си пишеха имейли и обаждането протече повече от нормално. Сара затвори телефона, уверена, че заминаването им за Далас бе възможно най-доброто решение за тях.

Защо тогава се колебае?

— Мамо, виж, омар — извика Кендъл и го вдигна във въздуха.

— Тук ги наричаме раци — обади се Чейс и остави триона на брега, за да събуе ботушите си. — Да се поразхладим малко, а?

Преди да изхлузи ботуша си, измъкна отвътре ужасяващ нож. Сара нямаше представа, че той го носи със себе си. В добавка към пистолета, който се подаваше изпод лявата му ръка, Чейс изглеждаше точно толкова опасен, колкото беше всъщност.

Тя събу сандалите си и топна пръстите на крака си във водата. Господи, колко беше студена!

— Хайде — подкани я Чейс и смело нагази.

Тя се поколеба и той ѝ протегна длан.

Сара плъзна поглед по ръката му и се вгледа в бдителните му очи. Взираха се един в друг, сякаш да изпитат силата на волята си и да разберат кой пръв ще отклони поглед.

— Довери ми се, Сара — каза той.

Каза ѝ същото и преди да подстриже косата ѝ, а тогава се справи страхотно.

Освен това съвсем скоро си тръгнаха оттук. Нищо нямаше да ѝ стане, ако просто хване ръката му, стига да си отваря очите, нали?

Тя колебливо протегна ръка. Той я пое и здраво обхвана дланта ѝ с пръсти. По кожата ѝ премина тръпка, която бързо завладя цялото ѝ тяло и ускори пулса ѝ.

Нагази в потока и усети как зърната ѝ се втвърдяват, ала не само заради студената вода.

— Я дай да видя този хубавец — обърна се Чейс към Кендъл, без да пуска ръката на Сара.

Студената вода галеше коленете ѝ в контраст с допира до приятно топлата, загрубяла от физическата работа кожа на дланта му.

— Искам да го вземем вкъщи — каза Кендъл, вперил поглед в речното животинче.

— О, не, миличък — отвърна Сара. — Ще умре, ако го извадиш от естествената му среда.

— Искам да го вземем — примоли се още веднъж момчето.

— Мястото му е тук — твърдо отвърна Чейс.

Момчето вдигна глава, готово да поспори. Ала щом видя хванатите им ръце, се отказа и безмълвно пусна рака обратно във водата.

Сара смутено издърпа ръката си. Не беше редно да проявява подобна интимност към Чейс пред очите на сина си. Никога нямаше да допусне подобно нещо.

— Имам задача за теб, Кен — каза Чейс и потърси с поглед одобрението на Сара. — Тръгни нагоре покрай потока и потърси някое хубаво кедрово дърво.

Кендъл се обърна с лице към малкото водопадче.

— Добре — отвърна и закрачи срещу течението към каменистия бряг.

Чейс се наведе и загреба вода в шепите си.

— Жадна ли си? — попита я той. — Достатъчно чиста е за пиене.

На устните му се появи закачлива усмивка, която със сигурност безмилостните снайперисти не притежаваха. Тя отстъпи леко назад.

— Ъмм... не, благодаря.

— Освен това ще те разхлади — каза той и без повече приказки плесна по повърхността на водата и я опръска.

Изписка и изненадващо за самата себе си, веднага му отвърна, като загреба шепа вода и я хвърли към гърдите му. Той избухна в смях

— силен и заразителен, на който Сара не устоя и също започна да се смее.

Макафри я грабна на ръце като бебе и от гърдите ѝ се изтръгна писък. Изненадата ѝ бе толкова голяма, че не успя да направи нищо друго, освен да го прегърне.

Почувства се като перце в силните му ръце, кръвта ѝ кипна и единственото ѝ желание — напълно лишено от разум — бе просто да се разтопи в здравата му прегръдка. Погледна към Кендъл, който стоеше, без да мръдне, и смутено ги наблюдаваше.

— Пусни ме — помоли тя с неохота.

Ала Чейс продължаваше да я държи на ръце. Очите му не можеха да се откъснат от устните ѝ, а усмихнатото му допреди малко лице изглеждаше унесено.

— Пусни ме — повтори тя, вече по-сериозно.

Чейс стисна устни, отпусна едната си ръка и краката ѝ се потопиха обратно във водата. После отдръпна и другата си ръка от гърба ѝ.

— Не бих ти причинил болка, Сара — измърмори той.

— Знам — увери го тя.

Той се обърна и взе триона, който бе оставил на брега. Остави я сама в ледената вода, плискаща се около глезените ѝ.

* * *

Какво, по дяволите, очаквах? — изруга наум Чейс. Взе, че ѝ каза всичко за работата си — искаше му се отношенията им да се базират на честност. Но наистина ли очакваше, че тя просто ще вдигне рамене и ще каже: *Е, голяма работа?*

Как би могла? Нямахше как да се постави на негово място. Не беше изминала трънливия път, който го доведе дотук. Опазил я бог да се сблъска някога с толкова смърт и отчаяние.

Но Чейс усещаше, че привличането, което изпитваше към нея, е взаимно. Бе научен, че честността е най-добрата политика между приятели — а за изминалите дни те бяха станали точно такива. Само че в този случай откровенията му изиграха лоша шега.

Добре тогава. И без това усещаше, че приятелството им няма да издържи дълго — Сара го привличаше твърде много като жена. Тя обаче бе истинска дама и не би правила секс само заради удоволствието. Той, от своя страна, го правеше само заради това.

— Какво намери, Кен? — попита той, потискайки обърканите си мисли.

Кендъл посочи един израстък по стъблото на голямо кедрово дърво.

— Ето това — отвърна той.

— Имаш го. — През следващите пет минути Чейс насочи цялата си енергия в работата с триона. — Когато вземаш нещо от природата, трябва да оставиш подарък в замяна — каза, предавайки на Кендъл мъдростта на предците си от племето крийк.

Момчето потупа джобовете си.

— Имам само някаква индианска монета, която намерих в плевнята.

— Остави я тук — посъветва Макафри.

Кендъл закрепил монетата върху един от клоните. С едно последно движение на триона клонът се откършил и паднал в ръката на тюлена. Подаде го на момчето, ала не го пусна, докато то не го погледна в очите.

— Искам да почувстваш това парче дърво между пръстите си, преди да започнеш да го дълбаеш. Прегърни го със затворени очи и то ще ти каже в какво иска да го превърнеш.

— Добре — обеща Кендъл тържествено. Стомахът на Чейс се преобърнал — сякаш го гледаха очите на Сара.

— И недей да дялкаш в колата по път за Тексас — добави, — защото пак ще се порежеш.

Припомнянето, че скоро си тръгваха, помрачи лицето на Кендъл. Чейс го разбираше. Знаеше много добре как въздейства ранчото на едно малко момче.

— Може ли пак да ти дойда на гости? — попита хлапето.

— Няма да съм тук — припомни му Чейс. — Трябва да се връщам на работа. — Като никога, мисълта за това го изпълни с неприязън. — Хайде — каза той и махна някакво клонче от наболата коса на Кендъл. — Да покажем на майка ти какво си имаш.

ОСМА ГЛАВА

Познато кукуригане на петел накара Сара да отвори очи. Пурпурночервеният изгрев надничаше през избелелите завеси в спалнята на Мерилий, а ранобуден присмехулник изнасяше сутрешния си концерт.

Днес е денят на заминаването ни.

Нямаше желание дори да се размърда, затова продължи да лежи неподвижно.

В това място цареше някакво невероятно спокойствие. Всяка сутрин, когато петелът я събуждаше, все повече и повече се убеждаваше, че раздялата ѝ с Гарет бе окончателна. Никъде, поне в местните вестници, не се споменаваеше, че издирването им е преминало на национално ниво. Надеждата, че бе свободна, караше душата ѝ да пее.

Свободна да живее живота си така, както тя иска — без обвинения, укори и непрекъснат контрол.

Започна да мечтае за Далас веднага щом реши да избяга. Нямаше търпение да се срещне с майката, която никога не бе виждала. Нямаше търпение да види какъв можеше да е животът ѝ без задушавашото присъствие на Гарет.

Защо тогава не скача от леглото веднага, да хукне да преследва мечтите си? Дали заради необяснимото привличане, което изпитваше към Чейс? Или пък заради спокойствието, което намери тук и което до болка щеше да ѝ липсва?

Независимо от причината, налагаше се да се поразмърда. Като новоизлюпено пиленце, което, преди да поздрави света, трябва да забие човка в черупката на яйцето си.

* * *

Сара хвърли оскъдното им имущество в багажника на пикапа, а Кендъл се покатери в кабината и хлопна вратата.

— Довиждане. — Сара се обърна към Чейс в последния момент и хладно го прегърна. Очите ѝ неочаквано се напълниха със сълзи, особено когато той обви около нея мускулестите си ръце и здраво я притисна до себе си.

Онази нощ, на мотелската тераса в Мемфис, е била абсолютно права — чувстваше го като стабилна опора и безопасно убежище. Прегръдката му бе точно това, дори и повече. Би могла да остане в нея завинаги. Ала вместо това, тя побърза да се отдръпне. Нямаше смисъл да се измъчва с дълго сбогуване. Качи се зад волана и затвори вратата.

Чейс заобиколи от другата страна, за да се сбогува с Кендъл през сваления прозорец.

— Хей!

Хлапетото вдигна поглед от конеца, който разплиташе от тениската си.

— Грижи се за майка си — заръча му Чейс.

Кендъл продължи да го гледа, донякъде предпазливо, но и жаден да чуе още.

— И не забравяй какво ти казах — добави Чейс.

— За кое?

— Да помниш само хубавите неща.

Кендъл важно кимна, а Сара се зачуди колко ли техни разговори е пропуснала.

Чейс потупа вратата за сбогуване и отстъпи назад.

— Я да видим дали ще запали? — каза той.

Сара завъртя ключа. Двигателят избоботи неравномерно и Чейс напрегна слух. После каза нещо на Кендъл, което Сара не успя да чуе.

— Какво ти каза? — попита тя, докато закопчаваше предпазния си колан.

— Да не забравям да проверявам маслото — отвърна момчето.

— Ще се оправим някак — увери го Сара. — Баба Рейчъл ми даде наставления. Общо взето маршрутът е прав. Ще бъдем в Далас след около четири часа.

Опита се да звучи оптимистично. Ала когато вдигна ръка за сбогом и погледите им с Чейс се срещнаха, Сара усети, че се задъхва от надигащите се в нея чувства и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Включи на първа скорост. Сутринта Чейс настоя да ѝ даде урок по кормуване и тя разчиташе на зрителната си памет, за да заобиколи успешно дупките по алеята.

Преглътна сълзите си и погледна към Кендъл, който седеше до нея със скръстени ръце.

— Мамо, стана ми лошо — оплака се той.

— Миличък, та ние едва тръгнахме — тревожно отвърна тя. — Дори не сме се качили на магистралата още.

— Да, обаче ме боли стомахът.

— Ами и моят ме боли — отвърна тя, без да преувеличава. „Каква ирония“, помисли си тя и тъжно поклати глава — много по-лесно напуснаха Гарет след десет години съвместен живот, отколкото Чейс след една седмица, прекарана заедно!

* * *

Чейс затвори входната врата, ала нямаше как да заключи. Така и не успя да намери ключа за нея, също както и другия — за шкафа с оръжие. Явно трябваше да оставя Джеси да пази къщата, когато му се наложи да излиза. На връщане от съда щеше да се отбие до железарския магазин, за да купи нови брави за входната и задната врата.

Междувременно скинарите можеха да пробват да влязат, ако наистина имаха желание да се занимават с Джеси.

Така или иначе, нямаше да намерят пушките. Предишния ден ги бе оставил в усойното мазе под къщата, прилежно опаковани в найлон.

Запъти се към колата си, нетърпелив да се махне оттук. Сега, когато Сара я нямаше, спомените му един по един започнаха да излизат от сенките, а отдавна забравени гласове отекваха от всяка стая в къщата. Кожата му настръхна от внезапно завладялата го тревога.

Замисли се за Сара и Кендъл. Докъде ли са стигнали? Ами ако пикапът се счупи по пътя за Далас? Или пък им се случи нещо? И най-вече, как щяха да се справят оттук нататък — сами срещу целия свят, издирвани от полицията?

В гърдите му се надигна мъчително безпокойство.

А трябваше да минат поне няколко часа, преди да се обадят, че са пристигнали успешно.

* * *

— Забравих си дървото! — извика Кендъл и извади Сара от мрачните ѝ мисли. Само преди минути се качиха на магистрала 51.

— Какво дърво, миличък?

— Кедровото ми дърво! Оставих го на верандата и го забравих там — каза той и притисна стомаха си с ръка.

— Може Чейс да го е сложил отзад.

Кендъл се извъртя на седалката си и погледна през прозорчето на кабината към каросерията на пикапа.

— Няма го — заяви той. — Трябва да се върнем.

— Но, миличък, тъкмо се качихме на магистралата.

— Не мога да го оставя там. Чейс ми го даде. Каза ми да го прегърна със затворени очи и да се опитам да го почувствам!

Безпокойството на Кендъл разклати равновесието ѝ. Наближаваха следващия изход. Нямаше да се забавят кой знае колко, ако обърнеше, за да може синът ѝ да си вземе дървото.

— Успокой се, миличък. Ето, слизаме от магистралата и се връщаме.

Веднага щом пикапът пое по обратния път към ранчото, Сара усети как опънатите ѝ нерви изненадващо започват да се отпускат. *Просто отиваш да вземеш парче дърво, това е всичко*, мислено се укори тя. *Връщането ти няма да промени нищо.*

Ала разумът не успя да потисне вълнението ѝ, когато зави по алеята към ранчото. Спря на сечицето до къщата, обзета от бушуващо в гърдите ѝ нетърпение.

Колата на Чейс я нямаше.

— Слез и си намери дървото, миличък — каза тя, опитвайки се да прикрие разочарованието си. Парчето кедръ лежеше на парапета на верандата.

Кендъл слезе от колата и се запъти нататък. Сара се заслуша в скърцането на чакъла по алеята под подметките на обувките му.

Прободе я чувство на безпокойство — наоколо цареше подозрителна тишина. Защо не лаеше Джеси?

— Кендъл! — тревожно извика тя, ала той не я чу. Сара скочи от седалката и трескаво започна да се оглежда, обзета от внезапната увереност, че не бяха сами. За неин ужас, погледът ѝ попадна върху бронята на вече познатия ѝ шевролет „Ел Камино“, паркиран близо до вратата на кухнята. *О, не, само това не!* — Кендъл, върни се веднага в колата! — извика дрезгаво.

Хлапето взе парчето дърво и я погледна объркано.

Твърде късно! Входната врата се отвори с трясък и отвътре се появиха двама мъже с бръснати глави, ухилени самодоволно. Сара заобиколи пикапа и се втурна да защити сина си.

— Охо, я гле'й кой е тук! — провлачено се обади по-високият от двамата, забучил палци в гайките на колана на тесните си дънки. — Жената на Чейс и хлапето им.

Сара изобщо не си направи труда да го поправа. Можеше пък да се стреснат, ако смятаха, че съпругът ѝ бе морски тюлен.

— Линк не е споменавал, че Чейс има хлапе — обади се другият.

— Може да не е негово. Ей, госпожа, я ни кажи къде мъжът ти е дянал пушките? — попита високият скинхед и заслиза наперено по стълбите.

— Не знам — бързо отвърна Сара. — Скри ги някъде. Но не ми каза къде.

— Аха — рече той и обходи с поглед оскъдното ѝ облекло. Сара изпита внезапен копнеж по провисналите дрехи, които носеше преди. — Напъни си мозъка да се сетиш къде ги е скрил, иначе идвате с нас, докато не си ги вземем обратно — предупреди я с противна усмивка на лицето.

— Остави мама на мира! — извика Кендъл и застана пред Сара, за да я защити.

— Виж какво — отвърна тя и отново избута момчето зад гърба си, — нищичко не знам за тези пушки. Знаем само, че се намирате в чужда собственост.

— Охо — развеселен от смелостта ѝ възкликна мъжът. — Първо, не мога да си обясня защо Линк изобщо е завещал ранчото на Чейс. И второ — ние търсим това, което си е наше. Пушките не са негови, че да ги крие.

— Нямам *никаква* представа къде са — повтори Сара, благодарна, че гневът ѝ успява да прикрие колко е уплашена.

Дългурестият скинар и приятелчето му се спогледаха заговорнически.

— В такъв случай, ще ви вземем с нас като средство за размяна — реши той и се протегна към нея.

— Не! — извика Сара и се опита да го отблъсне. Отстъпи назад, притиснала Кеңдъл до себе си.

Мъжът въздъхна с досада и небрежно извади пистолета си. Насочи го към нея и тя се смрази от ужас. Знаеше, че е зареден. Нещо повече — усещаше, че вече са го използвали. Върху кучето.

— Така — каза високият скинар и доволно поклати глава. — Май привлякох вниманието ти, а?

Сара втренчено гледеше цевта, изплашена до смърт при мисълта да получи куршум в сърцето. Но количеството мозък в главата на човека отсреща я плашеше дори повече.

— Няма нужда от този пистолет — каза тя. По време на брака си с Гарет бе овладяла до съвършенство уменията да предразполага противника. — Прибери го и ще дойда с теб.

— Аз определям правилата, жено — припомни ѝ той. — И двамата идвате с нас. — Кимна към къщата. — Влизайте в колата.

Сара се опита да запази самообладание, въпреки че коленете ѝ трепереха.

— По-добре оставете сина ми тук, за да каже на Чейс къде да донесе пушките — предложи тя с разтуптяно сърце.

Двамата мъже отново си размениха бързи погледи. Явно трябваша две глави за вземането на едно решение.

— Добре — склони по-високият, бутна Сара встрани и сграбчи Кеңдъл за яката. — Ако се опиташ да извикаш ченгетата — предупреди той и го разтърси — или пък ако Чейс ги извика, ще убием майка ти. Схващаш ли, хлапе?

Кеңдъл кимна, прекалено уплашен, за да говори, и погледна към майка си с ококорени от ужас очи. *Не искам да умираш!*

— Всичко ще е наред, миличък — увери го тя. — Кажи на Чейс, че тези хора си искат обратно пушките. Трябва да ги донесе... Къде точно ме водите? — Господи, кой точно беше шефът от двамата?

— При стария Рийвс — отвърна единият, очевидно тарторът. Той се изплю, за да подсили авторитета си, и отново размаха пистолета под носа ѝ. — Искаме си всичките осем пушки в рамките на пет часа, момче, иначе майка ти гушва букета. Хайде, госпожа! — Той сграбчи Сара за лакътя и я повлече към колата.

— Просто предай съобщението на Чейс, когато се върне — извика Сара, без да изпуска сина си от поглед. Телефонът в къщата не работеше, така че Кендъл нямаше как да му се обади. Налагаше се просто да седи и да чака. — Не се тревожи, миличък. Всичко ще е наред — добави тя точно преди високият да я дръпне зад ъгъла, където Кендъл я изгуби от поглед. — Какво направихте на кучето? — попита тя, докато по-ниският от двамата отваряше вратата на очуканото им возило.

— Застреляхме го — каза той, блъсна я вътре и се намърда до нея.

Сара се вцепени. Почти не усещаше оголените пружини, забиващи се в краката ѝ изпод мръсната тапицерия на задната седалка.

Този човек сигурно се шегуваше.

Защото, ако наистина е застрелял Джеси и Кендъл го намереше, положението изобщо нямаше да е наред, както му обеща преди малко — дори Чейс да успееше да донесе навреме пушките при стария Рийвс и Сара се върнеше невредима.

* * *

Веднага след завоя на алеята Чейс видя пикапа на Линк, паркиран с отворени врати пред къщата. *Какво по дяв...?* Той настъпи газта, любопитен да разбере защо Сара се е върнала в ранчото.

Ала шестото му чувство се обади дълбоко в него, пробудено от необичайното спокойствие наоколо. Той спря колата си зад пикапа и опитното му око забеляза в тревата пресните следи от гумите на трети автомобил.

Тревожна тръпка го прониза от глава до пети. Бръкна под шофьорската седалка, където остави пистолета, докато подаде молбата си в съда. Излезе от колата и подуши въздуха, ослушвайки се.

Джеси би трябвало да лае.

Тревогата му прерасна в ужас. *Мамка му, не! Ако тези гологлави копелета са посегнали на кучето ми или — пази боже — на Сара и сина ѝ — тесен ще им се види света!*

Той потисна бушуващия в сърцето си страх и се опита да го насочи в енергия.

Освободи предпазителя на пистолета си и безшумно се изкачи по стълбите на верандата. Хладният полъх на вятъра погали врата му, докато внимателно отваряше входната врата. Кендъл лежеше върху Джеси в коридора, като и двамата не помръдваха.

Чейс безпогрешно надуши смъртта. Изпод кучето се процеждаше кръв, която бавно попиваше в килима.

— Кен — извика Чейс и колебливо сложи ръка на рамото му. С облекчение установи, че е топъл.

Момчето изпищя уплашено и впери в Чейс разширените си зеници. Лицето му беше бяло като платно.

Чейс сложи обратно предпазителя и напъха пистолета в колана на панталона си.

— Кен — повтори той и погледна към огнестрелната рана в главата на Джеси. — Хей — каза той и леко го разтърси. — Къде е майка ти?

— Те я взеха със себе си — отвърна Кендъл с прегракнал от плач глас.

— Кой са „те“? — попита Чейс, въпреки че знаеше отговора. Осъзна, че стиска раменцата му прекалено силно.

Шибаните приятелчета на Линк.

— Т-те казаха да ти предам — изхълца момчето — да занесеш пушките при Рийвс, иначе ще застрелят и мама.

— При Рийвс — повтори Чейс. Изобщо не искаше да се замисля за втората част от заплахата, затова я пропусна покрай ушите си. Мислено си представи фермата, в която скинарите искаха да направят размяната. Намираще се на сред голо поле, без нито едно дърво за прикритие наоколо — гадост!

— Освен това не бива да се обаждаме на полицията — добави Кендъл и се наведе отново над кучето със сгърчено от болка лице.

— Кен, чуй ме! Няма да позволя нищо лошо да се случи с майка ти, разбра ли? — Той внимателно се опита да го отдели от мъртвото животно. — Ще оставим Джеси във на тревата точно където би искал

да бъде. После ще им занесем пушките и ще вземем Сара обратно. Помогни ми да навием килима.

Подсмърчащ и замаян от шока, Кендъл хвана единия край на килима и двамата с Чейс увиха в него тялото на Джеси.

Със свито сърце — сигурен, че смъртта на кучето щеше да му се отрази малко по-късно — Чейс изнесе трупа и автоматично се запъти към големия орех, под който лежаха погребани всички, които някога е обичал.

Положи килима на тревата и остави Кендъл да се суети около него. После се запъти към вратата, която водеше към тясното мазе и измъкна пушките отвътре. Нареди ги върху тревата и стовари крака си върху няколко от тях. Пет от осемте пушки вече бяха извън строя. Грабна ги в ръце и се изправи. Чудеше се какво да прави с Кендъл.

— Хайде, синко — извика той и тръгна към колата си.

Момчето хукна след него, подсмърчайки. Започваше да идва на себе си.

Пет минути по-късно Чейс спря пред ранчото на Рей и Линда Мей Гуднър.

— Ще те оставя за малко тук при мои приятели.

— Не искам — запротестира Кендъл, вкопчен в дръжката на вратата, както котка впива нокти в клоните на дърво. — Трябва да вземем мама.

— Знам как се чувстваш, Кен — каза Чейс с онази успокоителна нотка в гласа, която използваше при разговори с жертви на насилие. — Ала това е нещо, което трябва да свърша сам. Не мога да те взема с мен.

Кендъл сграбчи ръката му и здраво я стисна.

— Трябва да я върнеш обратно! — извика той, а сиво-зелените му очи гневно засвяткаха. Яростта на момчето сякаш му даде сили.

— Можеш да бъдеш сигурен — обеща той. *След като ги накълцам на парчета.*

Чейс изпрати Кендъл до входната врата на семейство Гуднър. Линда Мей вече им отваряше. Погледът ѝ спря върху навъсените им лица и усмивката ѝ помръкна.

— Това е Кен — каза Чейс и затвори с крак дясната врата на колата. — Налага се да ти го оставя за малко. Приятелчетата на Линк

държат в плен майка му и искат пушките си в замяна — набързо й обясни той.

— Господи! — възкликна жената и пристъпи към Кендъл с майчинска загриженост.

Чейс потупа момчето по рамото и го остави в ръцете на Линда Мей. После се настани зад волана.

— Да се обадя ли в полицията? — попита жената.

— Аз ще имам грижата — отвърна Чейс. Кендъл тревожно го погледна. — След това — добави той и затвори вратата.

Докато се отдалечаваше, погледна в огледалото за обратно виждане. Линда Мей прегърна Кендъл и влезе с него вътре. Сигурен беше, че момчето е в добри ръце. А той трябваше да изпълни обещанието си към него и да доведе майка му жива.

* * *

„При Рийвс“ наричаха една изоставена ферма от времето, когато Чейс беше малко момче. Там се събираха младежи, за да пият и пушат тайно от родителите си. Оттогава насам постройката почти се бе разпаднала и стърчеше насред полето, килната на една страна в резултат на постоянните южни ветрове.

Хлътнолият покрив можеше да рухне всеки момент. Някога бялата обшивка по стените се беше напукала и изронила и отдолу се виждаше изсъхнало, прогнило дърво. На разстояние от около двеста метра Чейс внимателно оглеждаше къщата, която със счупените си прозорци — на места заковани с дъски — приличаше на скелет.

Добре дошъл в щабквартирата на „Юмрук за справедливост“, с насмешка си помисли той.

Очевидно преди смъртта на Линк са се събирали в кабинета му в ранчото. Сега разполагаха единствено с тази стара барака.

Макафри вдигна поглед към намръщеното пурпурно небе и се замисли дали да не изчака падането на нощта, или просто да спре пред вратата им още сега, да стовари пушките и да прибере Сара — ако изобщо възнамеряват да я пуснат. „Все пак те са расисти, а не убийци“, успокояваше се той. Най-вероятно щяха да я пуснат веднага щом

получеха оръжието си. Само дето на Чейс това нямаше да му е достатъчно. Искаше му се да ги пипне и да им изтръгне сърцата.

По дяволите, изобщо не трябваше да я води със себе си в ранчото!

Само това ѝ липсваше след живота ѝ с Гарет! Сара заслужаваше спокойствие, а не страх и заплахи.

Никога нямаше да си го прости, ако приятелчетата на Линк си позволяха да я наранят.

Той нямаше друг избор, освен да действа според ситуацията, затова побърза да влезе обратно в колата. Закопча кобура на кръста си и пъкна в него своя „Зигзауер“. Ножът в ботуша щеше да е резервното му оръжие. Можеше да пониже човек в сърцето само с едно трепване на китката си.

Извади от багажника автомата си, МР-5^[1], и го сложи на седалката до себе си, в случай че му потрябва. В страничните джобове на панталона си имаше още два резервни пълнителя. Време беше да действа.

Излезе от прикритието на малката горичка и подкара по изровения път. Воинът в него постепенно се пробуждаше.

Гумите подскачаха по неравните камъни, а воланът се тресеше в ръцете му. Стрелкаци се във въздуха чучулиги стремглаво се спускаха, като в забавен кадър, към насекомите из полята. Покрай прозореца, досущ като военен хеликоптер, прелетя цикада^[2].

По навъсеното небе се трупаха дъждовни облаци. Чейс паркира пред дървената постройка, избута автомата близо до отворения прозорец и излезе от колата. Наведе се и от задната седалка грабна осемте пушки, пет, от които никога повече нямаше да проработят.

Усети, че отвътре го наблюдават. Застана под паянтовия навес и силно похлопа по раздрънканата входна врата.

* * *

Сърцето на Сара заблъска в гърдите ѝ с предчувствие за надвиснала опасност. Като във филмите, Чейс бе дошъл да я спаси от лошите и чукаше на вратата с решителност, която я накара да притаи дъх.

Ако той обаче възнамеряваше да връхлети вътре и да даде урок на тези хора, тук можеше да настане истинска касапница.

Идиотите, които я отвлякоха, бяха безобидни. Лес и Тими, както ги чуваше да се наричат един друг, нямаха достатъчно мозък в главите си да се справят с един добре обучен тюлен, дори и с помощта на деветмилиметровия пистолет на Лес.

Тревожеше я Уил, водачът им.

Запозна се с него преди около час. Веднага разбра, че аматьорските ѝ познания по психология няма да ѝ помогнат да разгадае дори отчасти дълбоката му, сложна същност на бивш армейски рейнджър от войната във Виетнам. На шейсет години, очевидно преминал разцвета на силите си, той компенсираше липсата на бързина и пъргавост с житейски опит. Разказа ѝ достатъчно истории, за да се убеди сама в това.

В главата на стария Уил войната продължаваше. Настоя да ѝ покаже арсенала си от оръжие. Притежаваше пълна кутия с ръчни гранати, купени от корумпирано ченге. Снабдил се бе и със снаряди за минохвъргачка, която очакваше да получи всеки момент по куриер. Имаше дори и ракетомет, руско производство, който обаче — както ѝ призна — не работеше.

Оказа се, че е пристрастен и към историята, само че не онази, която Сара познаваше, а негова лична версия — една тирада за несправедливостите спрямо бялата раса.

В сумрачната стая, настанен върху обърнатата с дъното нагоре щайга точно срещу сгъваемия ѝ стол, Уил се опитваше да я спечели за каузата си. Пламъкът на спиртната лампа до тях хвърляше светлина под скулите му и очните му ябълки хлътваха в сянката.

По природа Сара ненавиждаше гнева и насилието. В продължение на десет години бе готова на всичко, само и само да не дразни Гарет. Сега прилагаше същия трик и на Уил, като се преструваше, че е съгласна със смахнатите му виждания.

Когато на вратата се похлопа и той рязко скочи от мястото си, тя изстина от ужас. Искаше ѝ се някак да предупреди Чейс за заплахата, която го грози.

Насили се да отвори уста, като се постара гласът ѝ да звучи спокойно.

— Да му отворя ли аз? Би могъл да остави пушките на верандата — предложи тя.

— И после какво? — отрязва я Уил. — Да те пуснем и ти веднага да хукнеш в полицията?

— Не бих го направила — отвърна тя. — Казах ви, заминавам за Тексас.

Уил надзърна през дупката в една от закованите на прозореца дъски, изпука ставите на пръстите си и се замисли.

На вратата се почука още по-енергично.

— Аз ще отворя — изникна от сянката на задната стаичка Лес, стиснал пистолета си в ръка.

Уил го спря с една-единствена дума:

— Не! — после кимна към Сара. — Тя ще отвори.

Облекчението ѝ се изпари за секунди, когато той добави:

— А ако не успее да го убеди да остави пушките на верандата, ще ги застреляме и двамата. Хайде! — подкани я той.

---

[1] Модел автомат на „Хеклер и Кох“, един от най-разпространените и широко използвани в класа си. — Б.пр. ↑

[2] Северноамериканско насекомо. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Скинарите се оттеглиха в сенките по ъглите, а Сара стана от стола си с треперещи колене. Отвори вратата и застана лице в лице с Чейс, праметнал наръч пушки през рамо. С блеснали в мрака очи, той обхвана с поглед едновременно нея и обстановката зад гърба ѝ.

— Здравсти — каза тя и привлече вниманието му с прекомерно жизнерадостния си тон. — Просто остави пушките тук долу и можем да тръгваме.

Сара усещаше неспокойствието, което струеше от тялото му. Цялото му същество копнееше за сблъсък, ръцете го сърбяха да влезе и да ги разпердушини — само дето Сара стоеше на пътя му и разделяше противниковите сили.

— Остави ги долу — повтори тя още по-изразително — и си тръгваме. — *Живи*, добави тя наум.

За нейно огромно облекчение той се наведе и пушките изтракаха върху дървената веранда. После се изправи, хвана я за ръката и я дръпна навън. Поведо я към колата, предпазвайки я с тялото си и побърза да ѝ отвори вратата. После заобиколи, отместа автомата от седалката си и седна зад волана.

Настъпи педала на газта и подкара назад по алеята, преди да е затворил вратата си.

Двигателят ръмжеше, но въпреки шума, Сара сякаш чуваше ударите на препускащото си сърце. Чейс ловко обърна посоката и двамата се изнесоха от фермата толкова бързо, че Сара остана без дъх.

Намали скоростта едва когато изминаха няколко мили. После внезапно отби встрани, дръпна ръчната спирачка и сложи горещите си ръце върху голите ѝ рамене.

— Каж ми, че тия мерзавци не са те наранили — попита я той с едва сдържан гняв.

— Добре съм — увери го тя, въпреки че всяко мускулче от тялото ѝ я болеше от цялото това напрежение. — Къде е Кендъл?

— При госпожа Гуднър, съседката. Ще те оставя направо там.

Тя чувстваше, че яростта му продължава да кипи отвътре.

— Чейс, няма да се връщаш обратно във фермата! — каза тя, усещайки, че той възнамерява да направи точно това. — Видях водача на групата им, казва се Уил. Бивш рейнджър и ветеран от войната във Виетнам — набързо му разказа тя. — Той живее в свое, измислено военно положение. Не можеш да се върнеш там. Те са трима, а ти си сам. Някой със сигурност ще пострада.

Навън се смрачаваше все повече, ала Сара успя да види как челюстта му се стегна. Той я пусна и се облегна назад.

— Обади се в полицията — помоли го тя. — Не мисли за мен, трябва да им се обадиш. Уил крои планове. Спомена нещо за... необходимост да се даде урок на либералните глупаци, които се грижели повече за стиковете си за голф, отколкото за собствената си порода — каза тя и объркано поклати глава. — Каквото и да означава това.

Чейс дръпна ластика от стегнатата на тила му конска опашка. Косата му се разпиля на вълни по раменете, придавайки му свиреп вид. Той замръзна неподвижно, сякаш потънал в мисли за предстоящото преследване.

— Моля те, Чейс — настоя Сара. — Не обичам насилието. И не искам да пострадаш. — От очите ѝ се зарониха сълзи.

Той я погледна и изруга.

— Искаш от мен просто да оставя нещата така, това ли ми казваш? — изумено попита той. — Те убиха кучето ми — изръмжа Чейс. — Разбиха къщата ми, заплашиха Кендъл и теб, мамка му! А ти искаш просто ей така да им обърна гръб?

Потвърждението, че Джеси е мъртъв, я накара да се разколебае в правотата си.

— Не ми казвай, че Кендъл го е видял пръв! — изстена тя.

— Така беше — сряза я Чейс. — Това променя ли нещата за теб?

Завладяха я противоречиви чувства. От една страна, само мисълта, че синът ѝ се е измъчвал днес, я караше като майка да даде на онези мъже такъв урок, който никога нямаше да забравят. Изкушаваше се да остави Чейс да направи каквото си е наумил.

От друга страна, ако му се случеше нещо лошо, нямаше да може да го понесе.

— Просто се обади в полицията, Чейс — настоя Сара. — Моля те. Нека те да се заемат с това.

Чейс сбърчи чело, а Сара затаи дъх. В този решителен момент щеше да разбере що за човек е той. Чейс се протегна рязко над коленете ѝ и извади мобилния си телефон от жабката.

— 911. Спешен случай ли имате?

Той обясни накратко местонахождението на „Юмрук за справедливост“, като не пропусна да предупреди, че са въоръжени. Отказа да се представи — каза само, че настоява да остане анонимен. Направи го заради нея, разбира се. Не искаше полицията да се стовари в ранчото и да им задават въпроси.

— Хайде да отидем да вземем Кендъл — каза Чейс, след като приключи разговора. Гласът му звучеше спокойно, а от намръщаното му изражение нямаше и следа. По всичко изглеждаше, че беше готов да загърби днешната случка.

— Благодаря ти — прошепна тя и уморено се облегна назад.

* * *

Пот се лееше от тялото на Чейс. Краката му изгаряха от напрежение, докато тичаше в тъмното от единия до другия край на дългата около километър алея към ранчото, надявайки се да освободи натрупалата се в него енергия.

Джеси вече го нямаше. Погребяха го под ореха точно преди да завали като из ведро. По лицето му — наместо сълзите, които така и не успя да пророни — се стичаха дъждовни капки. Искаше му се да поплаче, за да облекчи поне малко болката, притискаща като камък гърдите му.

Изрита подгизналите си маратонки на верандата и тихо отвори входната врата, за да не безпокои Сара и Кендъл. Ала когато вдигна поглед, видя Сара — седеше на дивана и го чакаше. Чейс затвори вратата и остави отвън тихото ромолене на дъжда.

Беше облечена с нощницата, която си купи в Мемфис. По гладкото ѝ лице нямаше и следа от грим, а на светлината на лампата очите ѝ изглеждаха подути и зачервени. Незнайно защо му се стори по-привлекателна отвсякога.

— Добре ли си? — попита той от антрето.

— Искях да говоря с теб — обясни тя.

С излишъка от тестостерон в кръвта му, моментът не бе особено подходящ. Нуждаеше се от отмъщение и секс, без значение в каква последователност.

Ала днес Сара мина през ада заради него. Можеше поне да опита да я успокои.

— Само да си взема душ — отвърна той. Грабна чисто бельо и спортното долнище от брезентовата си торба и се запъти към банята.

Студеният душ го успокои. Облече се, хвърли подгизналите си дрехи в коша за пране и се върна във всекидневната. Сара тъкмо излизаше от кухнята с две димящи чаши в ръце.

— Чай от лайка — обясни тя и погледът ѝ пробяга по голите му гърди. — Кой знае откога е в шкафа, но си мисля, че добре ще ни дойде.

Той усети, че може би голотата му я притеснява, и извади тениска от раницата си. Нахлузи я и пое чашата от ръката ѝ. Никога не пиеше чай, освен в азиатски ресторант.

— Благодаря.

Седеше в единия край на дивана и когато Сара се настани до него, веднага усети как сетивата му се изострят. Тя ухаеше на сапун и съхнал на слънце памук. Отпиваше от чая си мълчаливо, въпреки желанието си да говори с него.

Той преглътна.

— Как се чувства Кен?

Момчето плака часове наред и това бе една от причините Чейс да побърза да излезе от къщата. Напомни му за времето, когато майка му често плачеше.

— Дадох му „Драмамин“ — призна тя с недоволна гримаса. — Май не съм много добра майка.

— Не е така — увери я Чейс и побърза да изпие чая си. Горещата течност пареше гърлото му и му помагаше да не мисли за прекалената ѝ близост.

Сара нямаше представа как му действаше.

— За това ли искаше да говорим? — попита той. Колкото побързо приключе с разговора, толкова по-добре за нейната безопасност.

— Всъщност просто исках да ти благодаря — неочаквано каза тя.
— За какво, по дяволите! — изръмжа той. Обвиняваше изцяло себе си за случилото се.

— За това, че не се върна обратно. Знам, че много го искаше — сиво-зелените ѝ очи преливаха от доверие към него — доверие, което той не заслужаваше, щом продължаваше да я желае. А нощта предстоеше.

— Каж ми пак какво точно се случи — настоя той. В дома на Линда Мей Сара набързо им разказа какво е станало, но със сигурност бе пропуснала важни подробности.

Тя въздъхна и започна от причината за връщането им в ранчото. Разказа как са изненадали двамата скинари точно докато претърсвали къщата за пушките. Когато спомена колко е страдала, че оставя Кендъл, очите ѝ плувнаха в сълзи.

Мамка му, така му се искаше да я утеши, но не смееше да я докосне.

— Искам да ми кажеш дали тези копелета са те наранили — попита той и я погледна настоятелно. — Не се опитвай да ги прикриваш.

— Лес и Тими ме блъснаха няколко пъти — призна тя и избърса сълзите си, — но нищо повече. А Уил само ми е говорил. Господи, тръпки ме побиваха от този човек!

Чейс също усети, че го побиват тръпки, когато я чу да споменава имената на онези хора. Това изобщо не трябваше да ѝ се случва. На Кендъл също. Заради него се забъркаха в тази расистка история.

Той скочи от дивана и нервно закрачи из всекидневната.

— Вината е изцяло моя — каза той и се мразеше заради това.

Очите ѝ блеснаха като светкавици, предвещаващи лятна буря.

— Да не си посмял да обвиняваш себе си, Чейс Макафри! Ние си тръгнахме, не помниш ли? Сами сме си виновни, че се върнахме.

— Изобщо не трябваше да ви вода на място като това — продължи той.

— Какво искаш да кажеш? Нищо му няма на мястото!

— Като разграден двор е — ядно отвърна той. — Тук няма нищо друго, освен работа за вършене и откачалки като Линк и приятелчетата му.

— Ти си тук! — отвърна тя. — И не си откачалка.

Той спря на място.

— Сигурно се шегуваш! — как можеше да говори така, когато добре знаеше с какво си вади хляба. Работа точно за откачалки.

— Не се шегувам — пламенно го защити тя. — Ти направи толкова много за мен и сина ми. Днес можеше да изравниш онази ферма със земята, но прояви разум и отстъпи. Това не е постъпка на откачалка, Чейс, а на герой.

Какво? Той стоеше и се чудеше дали правилно я е чул, но слухът му си беше наред.

Тя скочи от дивана и се изправи пред него. Той отстъпи назад. Точно сега не искаше да си прави експерименти с волята си. Уханието ѝ му замая главата.

— Благодаря ти — меко повтори тя. — Само това исках да ти кажа. Това и... че съжалявам за Джеси.

Чейс сепнато я погледна, когато тя се повдигна на пръсти и притисна меките си топли устни до бузата му.

Споменаването на Джеси му попречи да се възползва от близостта ѝ. Ако го направеше, щеше да ѝ покаже, че съвсем не бе героят, за когото го мислеше.

Той я проследи с поглед. Сара прибра празните им чаши и ги отнесе в кухнята. Когато отново мина покрай него и му се усмихна мило, но и малко тъжно, желанието му се разпали още повече.

Най-после тя излезе от всекидневната и се прибра на безопасно разстояние в стаята си. Чейс се стовари на дивана и се намръщи.

За пръв път му се случваше да го обвинят в героизъм.

Това го накара да почувства смирение.

Пресегна се и изгаси лампата. Мракът го обгърна и той изведнъж усети колко много му липсва компанията на вярното му куче. Усети пронизваща болка в гърдите, ала сълзите все така не идваха.

* * *

Франсис Йейтс набоде на вилицата си парченце пъпеш и го поднесе към устата си. След изчезването на дъщеря си бе отслабнала много — нещо, което не биваше да си позволява заради крехкото си здраве. Лекарят ѝ я смъмри предишния ден, ала честно казано, как би

могла да има апетит след случилото се със Сара и единствения ѝ внук, Кендъл?

Марвин, който седеше срещу нея, с гръб към голф игрището на жилищния комплекс за хора в пенсионна възраст, очевидно се терзаеше от същите мисли.

На вратата се звънна и Франсис с облекчение се надигна от масата.

— Още един доброжелател — извика тя на Марвин, който имаше проблем със слуха. Изправи се внимателно, за да не ѝ се завие свят.

Марвин попи брадичката си със салфетка, стана от стола и я последва по коридора.

Франсис отвори вратата в очакване да види поредния букет цветя или познато лице, изразяващо съчувствията си. Почти всичките им съседи в рамките на затворения комплекс се изредиха да наминат и да им предложат подкрепа и утеха. Отне ѝ секунда да разпознае зет си заради необичайно занемарения му вид. Стоеше на вратата с разрошена от вятъра коса, облечен в измачкано тъмносино сако.

Едва ли имаше друга причина да дойде лично до Флорида, освен да им съобщи нещо ужасно.

— О, Господи, не! — изстена Франсис, притисна с ръка сърцето си и залитна към застаналия до нея Марвин. — Намерили са ги — предположи тя.

Бартоломю присви тъмните си очи, докато наблюдаваше тревогата ѝ с необяснимо равнодушие. По същия начин огледа и Марвин, притиснал покровителствено крехкото рамо на съпругата си.

— Не — отвърна той и погледът му зашари из фойайето зад тях.

— Какво става? — извиси глас Марвин.

— Не зная — отвърна Франсис, разтревожена от странното поведение на Гарет. — Заповядай — покани го тя и кимна към всекидневната, а Марвин се отдръпна, за да пусне зет си в жилището им.

Гарет се настани сковано на любимия стол за четене на Марвин. Тъмните му очи се стрелкаха напред-назад, сякаш търсеше нещо.

Марвин помогна на Франсис да седне на дивана и зае мястото до нея.

— Носиш ли ни новини? — нетърпеливо попита тя. Обади им се по телефона два дни след изчезването на Сара и Кендъл и оттогава не

бяха се чували, въпреки съобщенията, които оставяха на телефонния му секретар.

— Не — отвърна той с равен глас. — Никакви. Полицията се чуди дали изобщо става въпрос за отвличане.

— А какво друго би могло да е? — объркано го погледна Франсис. — Може пък похитителят им да не търси пари. — *Може просто да ги е убил и да е захвърлил телата им някъде.* — О, Боже! — изстена тя и главата ѝ отново се замая.

Гарет я изгледа равнодушно.

— Трябва да тръгвам — обяви той и рязко се изправи.

— Но ти току-що дойде — запротестира тя. — Да ти донеса ли нещо за пиене? — предложи със закъснение.

— Не, благодаря. — Той се запъти към входната врата. — Дойдох да видя как се справяте в този труден момент — измърмори с гръб към тях. — Съжалявам, че не ви нося добри новини.

Франсис и Марвин се изправиха едновременно и забързаха след него да го изпратят. Той вече слизаше по стълбите.

— Благодарим за вниманието — извика след него Франсис и му помаха с ръка.

Гарет дори не си направи труда да се обърне.

Двамата старци стояха пред входната врата и продължаваха да гледат подире му. Зет им дръпна силно вратата на невзрачната кола под наем, напъха се зад волана и отпраши надолу по улицата.

— Странна работа — измърмори Франсис, размишлявайки върху чудатото му поведение.

— Какво каза? — попита Марвин.

— Не намираш ли държанието му за необичайно? — повтори тя на висок глас.

— Да — съгласи се той и неодобрително се намръщи. — Сякаш очакваше да намери Сара и Кендъл тук.

Сърцето на Франсис се разтуптя, пронизано от внезапно сполетяло я прозрение. Главата ѝ отново се замая и тя залитна към съпруга си, който побърза да я хване. Господи, нима Бартоломю намеква, че Сара и Кендъл са избягали?

Слава богу! Ако наистина ставаше въпрос за това, значи са живи!

Но ако Сара е имала нужда от помощ, защо не ги е потърсила досега?

Сара се показва на верандата и видя, че вече не вали. Във въздуха се усещаше хладният мирис на есента. Нямаше никакви по-топли дрехи, които да облече и обви с ръце раменете си, за да се стопли. Чейс влачеше някакво приспособление от шперплат по тревата покрай алеята, оставяйки след себе си диря в обилната роса.

Какво ли е намислил? — зачуди се тя.

Вратата изскърца зад гърба ѝ и в процепа надникна подпухналото лице на Кендъл, готов да посрещне новия ден. Хлапето веднага потърси с поглед купчинката пръст под ореха, където лежеше Джеси. Но тогава забеляза Чейс, който, до завоя на алеята, тъкмо изправяше странната конструкция върху основата ѝ.

— Какво прави той? — попита Кендъл.

От шперплатовата повърхност ги гледаше огромното око на мишена, очертана с боята, която използваша за освежаване на къщата.

— Може би смята да се упражнява в стрелба — предположи тя.

Чейс отстъпи назад. Погледът му се задържа върху Сара и пулсът ѝ се ускори от внезапно завладялото я чувство на възхищение към него.

— Добро утро — извика той и измъкна скрита в тревата пушка. Обърна се с гръб към тях, прицели се и изпрати осем бързи последователни изстрела право в центъра на мишената.

Сара и Кендъл зяпнаха от изумление. Чейс прекоси алеята и се запъти към тях.

— Твой ред е — извика той към Сара и ѝ хвърли онзи свой предизвикателен поглед.

Тя поклати глава.

— О, не.

— Ела тук — подкани я напълно сериозно. — Няма да те пусна да тръгнеш, докато не се научиш да се защитаваш сама.

Двамата с Кендъл възнамеряваха да тръгнат за Далас по-късно днес. Значи нямаха много време.

— Защо просто не останем при теб? — попита Кендъл и с това привлече вниманието му.

Коленете на Сара се подкосиха. Ако изобщо имаше такава възможност, тя самата щеше да я избере пред всички останали.

— Не можем, миличък — отвърна тя вместо него. — Чейс трябва да се връща на работа, забрави ли?

— Ами да я напусне тогава! — развълнувано извика момчето. После връхлетя обратно в къщата, без да чака отговор, и затръшна вратата зад гърба си.

Сара трепна.

— Съжалявам — каза тя на Чейс, който се намръщи от избухването на Кендъл. — Струпаха му се много промени наведнъж. Просто търси стабилна почва под краката си.

— Искаш ли да му обясня по-подробно за срока на военната ми служба? — предложи той.

— Няма да е зле — съгласи се тя с едва прикрито любопитство. — Какъв е... ъмм... този срок?

— Подновиха договора ми преди три месеца, докато бях на презокеанска мисия. Остават ми още четири години служба — мрачно отбеляза той.

Четири години! Леденият полъх на вятъра докосна голите ѝ ръце. Какви шансове за оцеляване имаше един снайперист за толкова дълъг период от време?

— Хайде ела — подкани я той отново.

— Не — отвърна тя и подозрително изгледа пушката в ръцете му. — Не мисля, че е добра идея.

— Това е лека полуавтоматична пушка, която Линк е използвал за лов. — Той я вдигна с една ръка, за да ѝ докаже, че не тежи. — Няма да я усетиш.

— Стрелбата по хора не ме влече — каза тя, без много да му мисли.

Той застина неподвижно.

— Нито пък мен, Сара — срязва я с гневно пламъче в очите.

Сара нямаше предвид точно това, но в същото време се сети отново за работата му и помежду им сякаш зейна пропаст. Ала вече я тревожеше не толкова какво прави той, а къде и за колко дълго.

— Искам да се почувствам по-спокоен, преди да те пусна да тръгнеш сама — обясни ѝ. — Моля те, просто го направи заради мен.

Е, казвайки го по този начин, не ѝ оставяше голям избор, нали?

Сара въздъхна примирено и го последва. Чейс спря на трийсетина метра от мишената, откъдето бе изстрелял осемте си попадения право в десетката.

— Тази пушка може да стреля на повече от километър разстояние — осведоми я той.

— Наистина ли? — престори се на впечатлена тя.

— Ето така се освобождава пълнителят, за да се сложи нов — добави той и с плашеща увереност ѝ подаде пушката. — Всеки пълнител ти дава възможност за осем последователни изстрела. Искам да ти покажа как се зарежда. Хайде, опитай да го извадиш.

Сара се почувства безпомощна като бебе. Освободи празния пълнител, подаде го на Чейс и пое от ръката му резервния.

— Плъзни го навътре, докато чуеш щракване. Това тук е предпазителят — продължи той и посочи лостчето до палеца ѝ. — Дръж го затворен, докато не ти се наложи да стреляш.

Страхотно!

— Готова ли си?

— Не бих казала.

Без да обръща внимание на репликата ѝ, Чейс ѝ помогна да заеме правилна поза и подпря приклада на пушката на дясното ѝ рамо.

— Свий лакти. Отпусни раменете, не бива да усещаш напрежение в тях — напрягаше я не оръжието в ръката ѝ, а прекалената му близост. Ако продължаваше да я докосва по същия начин, урокът се обезсмисляше напълно. — Насочи мерника точно в центъра на мишената. Успя ли?

— Да — отвърна тя.

Той се наведе, за да провери прицела ѝ.

— Сега освободи предпазителя и натисни спусъка. Потискайки вълнението си, Сара свали предпазителя и смело натисна спусъка.

Бум! Пушката я ритна в рамото и тя залитна назад в ръцете му.

— Защо не ми каза, че ще стане така? — рязко отметна глава тя и го погледна ядосано.

Гневът ѝ го развесели и той се ухили.

— Е, сега вече знаеш — отвърна. — Пробвай пак. Нищо чудно да си уцелила някоя катерица.

Тя изпъшка от болката в рамото си и се приготви за втори опит.

— Обърни внимание на стойката си.

Сара зае позиция и отново се прицели. Стисна очи и стреля.

Бум! Този път залитна само една-две крачки назад.

— Трябва да държиш очите си отворени — сгълча я усмихнато.

— Не мога — отвърна тя, имайки предвид не самата стрелба, колкото невъзможността ѝ да стои толкова близо до него, без да се разтопи в ръцете му.

— Разбира се, че можеш — възрази той, без да подозира за тайната ѝ дилема. — Хайде пак. Този път дръж очите си отворени.

Сара въздъхна, зае унило позиция и отново се прицели. Бум!

— Не улучих.

— Опитай отново.

Бум!

— Май ударих нещо.

— Аха, земята. Дай пак.

Сара изхленчи. Усещаше непоносима болка в натъртеното си рамо. Бум!

— Май имаш нужда от помощ — заключи той, пристъпи зад нея и без повече приказки долепи силното си тяло до гърба ѝ.

Сетивата ѝ се взривиха. *Това ли наричаше той помощ?*

— Готова ли си? — прошепна Чейс в ухото ѝ и коленете ѝ се подкосиха.

— Да — едва чуто отвърна тя.

— Съсредоточи се.

Сара едва успяваше да държи отворени натежалите си клепачи, камо ли да вземе на прицел миниатюрната точица в центъра на мишената. Мислеше единствено за топлината, която излъчваше тялото на Чейс, уханието му на кедър и ципа на панталона му, притиснат плътно към гърба ѝ.

— Дръпни спусъка.

Тя го направи и то с такъв ентузиазъм, като при начало на оргазъм. Бум! Тряс!

Куршумът проби мишената, ала Сара се чувстваше толкова добре в ръцете му, че изобщо не обърна внимание. Нямахше представа какво се случи с пушката — тя просто изчезна някъде. Чейс повдигна брадичката ѝ и насочи устните ѝ към своите. И в следващия миг вече я целуваше с такъв неподозирани копнеж, че цялото ѝ същество сякаш се пренесе в друго измерение.

Имаше някаква причина, поради която не биваше да допуска горещите му длани близо до гърдите си. Ала не помнеше каква. Тялото ѝ пламтеше от желание и отчаяно молеше за още.

Тя се извиваше в прегръдката му, притискайки се все по-близо, а твърдата издутина зад ципа му направо я влудяваше.

Една-единствена разумна мисъл прониза замъгленото ѝ съзнание: *Кендъл може да гледа през прозореца.*

Как ли ще се почувства, ако види майка си да се целува с Чейс като обезумяла? Зле — със сигурност. Не искаше да подвежда момчето си, че двамата с Чейс имат бъдеще заедно.

Дали Кендъл разбираше, че присъствието на Чейс в живота им е само временно? Че може да се изпари веднага щом Чичо Сам го повика с пръст? Това я накара да дойде на себе си и тя с мъка отдръпна устните си от неговите.

Чейс продължаваше да я притиска до гърдите си, задъхан от възбуда.

— Ела с мен в къщата — настоя той и тя сякаш потъна в дълбоките му сини очи.

— Не мога — напомни му тя. — Кендъл е вътре.

— Тогава остани още една нощ.

Тя се замисли и осъзна колко лекомислено би било да се поддаде на желанието си.

— Безсмислено е да го правим.

— Как би могъл да е безсмислен един спомен, който си струва да запазим.

Струваше си, да. Но дали си струваше болката, която неизменно щеше да последва? Светът се нуждаеше от Чейс и тя нямаше право, нито пък начин, да го задържа.

— Не мога — повтори.

Решението ѝ го остави безмълвен.

— Пусни ме — добави тя с едва доловима тревога, че можеше и да не го направи.

Той обаче я пусна. Незабавно. Обърна се и вдигна захвърлената до краката им пушка, намръщен като буреносен облак.

Сара остана загледана след него със свито на топка сърце.

Изведнъж Чейс обърна глава към дърветата край алеята, а мускулите на гърба му се изопнаха.

— Идва кола — предупреди той.

Тя не чуваше нищо, ала незабавно хукна към къщата.

За зла участ, Линда Мей явно се бе разприказвала.

Сара не можеше да си позволи да я видят тук.

Скрита в сянката на верандата, тя забеляза полицейска патрулна кола с надписи в синьо и златно да приближава бавно по алеята. В гърдите ѝ се надигна мрачно предчувствие.

Искрено се надяваше, че никой няма да разпознае истинската ѝ самоличност.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Чейс метна ловната пушка през рамо и изчака патрулната кола на полицейското управление в Броукън Ароу да спре до него. Зад волана разпозна Дийн Кенард, бивш съученик от гимназията и негов съперник.

Двамата мъже се изгледаха изпитателно, преди Кенард да наруши мълчанието.

— Добро утро — каза той. — Радвам се да те видя отново, Чейс. Минаха почти двайсет години, а?

— Осемнайсет — отвърна Чейс и пристъпи по-близо, за да се здрависа. — Не си се променил изобщо. — Кенард бе всеобщ любимец в гимназията заради мургавата кожа и привлекателната си външност. Чейс, от своя страна, си бе спечелил слава на дългурест самотник, който обича да се скита из пущинаците.

— Ти обаче си се променил — отбеляза Кенард и погледна към широките му рамене. — Чух, че си наследил ранчото.

— Да — кимна Чейс и с крайчеца на окото си забеляза, че Сара се е затворила в къщата.

Настъпи неловко мълчание и Кенард се принуди да разкрие причината за посещението си.

— Снощи се отбихме при Рийвс след сигнал, получен в управлението. Натъкнахме се на двама скинари и един куп пушки. Казаха, че ти си им ги дал.

Чейс изсумтя презрително.

— Бяха ги оставили тук, в кабинета на Линк — призна той. — Повредих повечето от тях, след като застрелях кучето ми. Арестувахте ли ги?

— Закарахме ги в участъка — потвърди Кенард. — Но единственото обвинение, което можехме да им лепнем, бе нахлуване в чужда собственост. В този щат не е незаконно да носиш пушка. Наложих се да ги пуснем на сутринта.

Чейс изскърца със зъби от яд. Трябваше да се върне обратно предишната нощ, независимо от увещанията на Сара, и хубавичко да подреди онези момченца.

— Колко души арестувахте? — попита той, завладян изведнъж от съмнението, че Уил — водачът им — е успял да се измъкне навреме.

— Само двама — потвърди подозренията му полицаят. — Лес Райт и Тимъти Олсен. Познаваш ли ги?

— Не — кратко отвърна той.

— Те обаче споменаха за някаква твоя приятелка — добави Дийн и сърцето на Чейс заби още по-учестено. Кенард бръкна в джоба на ризата си и извади оттам пръстен. — Това нейно ли е?

Венчалната халка на Сара. Как е успяла да се изхлузи от пръстай?

— Възможно е — небрежно отвърна той и протегна ръка да я вземе.

— Бих искал да поговоря с нея, ако не възразяваш — заяви Кенард.

Щеше да е твърде подозрително, ако му откажеше.

— Тя е вътре — с престорено безразличие отвърна Чейс и вдигна рамене. — Искаш ли да влезеш? Приятелчетата на Линк са си забравили някои неща тук. Може да им хвърлиш един поглед.

Кенард излезе от автомобила и последва Чейс в къщата. Още с влизането си подсвирна от изумление.

— Това място изглежда значително по-добре. — *Явно е идвал тук, докато Линк е бил жив*, помисли си Чейс.

Намери Сара в спалнята на майка си.

— Изгубила си това във фермата вчера — каза той и ѝ подаде пръстена. Тя се намръщи и си го взе обратно. — Ще ми кажеш ли как е паднал?

— Тим възнамеряваше да... да ме завърже за стола, ала Уил не му позволи.

В очите му припламна гневна искра, защото бе пропуснала да му спомене за това предишната вечер. Тогава със сигурност нямаше да им се размине.

— Сержант Кенард иска да говори с теб — тихо каза той. — Просто му кажи истината за случилото се, но нищо повече.

Тя нервно кимна и излезе пред него от стаята. Когато застана пред Дийн Кенард и го поздрави, звучеше напълно спокойна.

— Сержант — каза тя, — аз съм Серенити Дженсън.

Чейс се появи зад ъгъла тъкмо навреме, за да не пропусне смаяното изражение на Кенард. Или бе разпознал Сара, или я намираше за дяволски привлекателна.

— Детектив — поправи я той и лепна на лицето си онази усмивка, която караше бузите на момичетата в училище да порозовяват. — В момента съм цивилен и се занимавам с разследвания.

Човекът явно се опитваше да я впечатли. За негов лош късмет обаче, точно заради този факт нямаше шанс да спечели симпатиите ѝ.

Сара седна на перваза пред камината, точно срещу дивана, но който се настани той.

— Благодаря ви, че донесохте пръстена ми — каза тя. — Не съм усетила кога е паднал.

Полицаят я наблюдаваше с неприкрит интерес.

— Доколкото разбирам, завели са ви там против волята ви — предположи той.

Тя хвърли бърз поглед към Чейс, преди да отговори.

— Скинарите дойдоха да търсят някакви пушки. Твърдяха, че са техни. Когато не успяха да ги открият, ме взеха със себе си като залог, за да са сигурни, че Чейс ще им ги занесе. Оставиха сина ми тук, за да му предаде съобщението. Това се случи, след като бяха разбили къщата и застреляли кучето.

Кенард отмести поглед върху Чейс, който стоеше в антрето, в случай че Кендъл излезеше от стаята си да провери какво става. Не искаше Кенард да вижда и него.

— И тогава ти си повредил оръжието — заключи полицаят.

— Пет от осем — поправи го Чейс. — Нямах време да се бавя.

Кенард кимна замислено.

— Значи ти си им занесъл пушките, а те са пуснали госпожица Дженсън доброволно?

— В общи линии, да — съгласи се Чейс.

— Изненадан съм, че не си им спукал задниците от бой... извинете ме за израза — обърна се той към Сара. — Чух, че си станал

морски тюлен — добави той, доказвайки, че госпожа Гуднър не си губеше времето.

— Надявах се вие да свършите тази работа — отвърна тюленът с едва доловима обвинителна нотка.

— Законът си е закон, Макафри. Не можех да ги държа дълго в ареста само заради нахлуване в чужда собственост. Все пак онази ферма е изоставена. От друга страна, ако госпожица Дженсън реши да повдигне обвинение, мога да ги арестувам за влизане с взлом, отвличане и дори за проява на жестокост към животни.

Чейс веднага усети тревогата на Сара. Ако повдигнеше обвинение, щеше да се наложи да попълва разни бумаги с личните си данни, а новите ѝ документи още не бяха готови.

— Тя тъкмо щеше да си тръгва оттук — бързо измисли приемливо извинение.

— Видях натоварения пикап отвън — отбеляза Кенард. — Закъде ще пътувате?

— Тексас — отвърна Сара, без да навлиза в подробности.

Полицаят поглеждаше ту към Сара, ту към Чейс, опитвайки се да отгатне каква точно е връзката помежду им. Все пак току-що ѝ бе върнал венчалната халка.

— Можем да пробваме и по друг начин — предложи Чейс и се запъти към кабинета на Линк. — Погледни тук каза той и отвори вратата.

Кенард стана и го последва в разхвърляната стая. Направи няколко крачки и внимателно огледа струпаните на купчини списания и джунджурии.

— Исусе! — възкликна той, измъкна някаква брошура на „Юмрук за справедливост“ и я прелисти набързо.

Сара застана до отворената врата.

— Името на водача им е Уил — съобщи тя и добави: — Спомена, че е бивш армейски рейнджър, служил във Виетнам. Мисля, че е много опасен.

Кенард се намръщи.

— Организирането на събрания и разпространяването на пропагандни материали също не се счита за престъпление. Под закрилата на Конституцията е. Освен ако не решите да повдигнете

обвинения, нищо не мога да направя относно цялата тази работа — каза той с изпълнен със съчувствие поглед.

Сара се размърда неспокойно.

— Съжалявам, но днес си тръгвам — повтори тя. — Нямам време да се захващам с това. Ала Чейс би могъл да го направи, ако реши.

Кенард не изглеждаше очарован от идеята да кани Макафри в управлението. Вместо това, огледа още веднъж струпаните на пода купчини.

— Мога ли да взема някои от тези материали? — попита той.

— По дяволите, разбира се! Взemi ги всичките, ако искаш.

— Няма да се съберат в колата — отвърна той и едва забележимо се усмихна. — Ще ми помогнеш ли?

Когато час и половина по-късно Кенард си тръгна, колекцията в кабинета на Линк изглеждаше значително намалела.

— Мислиш ли, че подозира нещо? — обърна се Сара към Чейс, докато стояха на верандата, загледани в отдалечаващата се по алеята патрулна кола.

— Не — уверено отвърна той, — но със сигурност се чуди защо не се поддаваш на чара му. — Изпълненият му с копнеж поглед застина върху меката извивка на розовите ѝ устни. Припомни си целувката им и осъзна, че никога досега не е преживявал нещо по-приятно от това. — Е, скоро май трябва да тръгваш — каза той и сърцето му се сви. — Не че го искам.

Отразяващата се в стълбите на верандата слънчева светлина караше очите ѝ повече от всякога да изглеждат като онези водопади в Малайзия.

— Ще ми липсваш — призна тя и смутено извърна поглед.

Признанието ѝ прободеше сърцето му като с нож.

— И ти ще ми липсваш — отвърна той дрезгаво. Беше казал това един или два пъти на свои интимни партньорки, но никога на жена, с която го свързва само приятелство.

— Ще поговоря с Кендъл — каза тя и неохотно се обърна към вратата.

Той протегна ръка и я спря.

— Нали ти казах, че аз ще го направя — припомни ѝ.

Сара кимна признателно и трудната задача му се стори малко по-лека.

* * *

За втори път тази седмица Сара насочи пикапа към магистрала 51 и оттам към Маскъгий Търнпайк, доволна, че до този момент Кендъл не обелва и дума за стомашни болки. Чейс сигурно му е обяснил, че условията на договора му са прости и ясни. Няма избор — налагаше се да се върне обратно. Също както и те нямаха друг избор, освен да продължат напред. Сара следваше разума си, ала сърцето ѝ се разкъсваше от болка.

Заминаването им сложи край на едно многообещаващо начало.

Многообещаващо? Що за наивност! — присмя се тя на себе си. Какво толкова обещаваше — самота? Разочарование? Наистина ли се надяваше, че ако задълбочи близостта си с някакъв снайперист, щеше да постигне нещо по-различно от това?

Не, напускаше Оклахома тъкмо навреме. Преди да е хлътнала още повече. И все пак не спря да се взира в огледалото за обратно виждане, докато и пощенската кутия в края на алеята не се изгуби от погледа ѝ.

Старият пикап сякаш вървеше по-добре в хладния есенен ден. Стрелката на скоростомера показваше 90 километра в час. Мирисът на хладния бриз, нахлуващ през полуотворените прозорци, галеше обонянието ѝ. Във въздуха не се усещаше и капчица влага, а по ширналото се над равния хоризонт синьо небе нямаше нито едно облаче. Прекрасен ден за начало на новия ѝ живот в Тексас.

Защо обаче това не я радваше?

Колкото по-назад оставаше Броукън Ароу, толкова по-тревожна се чувстваше. Скинарите Лес и Тим, но най-вече Уил, продължаваха да се разхождат на свобода, проповядваха омразата си и трупаха оръжие — и то за какво? За да държат на мушка невинни хора. Ако се бе съгласила да повдигне обвинение, това можеше и да не сложи край на плановете им, но поне щеше значително да ги обърка.

Но как би могла да го направи, когато самата тя бягаше от полицията и все още нямаше документи за самоличност? И дали

новото име върху тях, когато най-сетне ги получеше, щеше успешно да сложи край на цялата тази криеница?

Сара въздъхна и пусна радиото, за да разсее мрачните си мисли. Кендъл седеше мълчаливо до нея, стиснал в скута си парчето кедрово дърво.

Цяла сутрин го разнасяше със себе си. *Вслушваше се в него*, както ѝ обясни. Минаваха покрай пресъхнали езерца, унило пасящи край пътя биволи, скупчени под рехавата сянка на дърветата — ала Кендъл не им обръщаше внимание, вперил невиждащ поглед в безкрайното шосе пред тях. Пръстите му опипваха парчето дърво също като слепец, четящ брайлов текст.

— Добре ли си, Кени? — обърна се тя към него с името, с което го наричаше Чейс.

— Да — отвърна той, но мислите му се рееха другаде.

Малко по-късно Кендъл подскочи на мястото си и радостно възкликна:

— Чувам го!

— Какво чуваш? — Тя го погледна стреснато.

— Дървото. Каза ми в каква фигурка иска да го превърна — поясни той. Нотката на вълнение в гласа му беше като балсам за ушите ѝ.

— Добре де, няма ли да ми кажеш? — подкани го тя.

— О не, не мога! — отреза я той и започна да оглежда дървото от всички страни. — И без това ще бъде за Чейс.

— Миличък — каза тя със свито сърце, — ние повече няма да се виждаме с Чейс.

Той я погледна ядосано и се намръщи.

— Откъде си толкова сигурна? — отвърна. — Никой не знае какво може да стане.

Думите му я накараха да настръхне от вълнение.

— Така си е — съгласи се тя, опитвайки се да го успокои.

Само ако *можеха* да видят отново Чейс, бъдещето нямаше да изглежда толкова страшно и несигурно.

В крайна сметка, *той* ѝ помогна да направи първата — решителната — крачка към новия ѝ живот. И без значение с какво си вадеше хляба, Чейс завинаги щеше да си остане нейният герой.

* * *

По безоблачното небе над ранчото кръжаха ястреби. Чейс реши, че бе крайно време да се заеме с кабинета на Линк. Сара и Кендъл ги нямаше и вече нищо не го спираше да приключи веднъж завинаги с това неприятно занимание.

Първо свали крилото на счупения прозорец с намерението по-късно да го занесе в стъklarския магазин. После повлече кофата за боклук покрай къщата и я намести точно под зейналата дупка на прозореца.

Върна се в стаята и започна да преглежда старите списания, някои от които датираха още от годините, когато самият той живееше тук. Мяташе ги през прозореца право в кофата, за да ги отнесе във фабриката за рециклиране, когато приключеше.

Със заминаването на Сара в къщата се загнезди оглушителна тишина. Стените сякаш му шепнеха: откъслечни разговори от миналото, отчаяните ридания на майка му след смъртта на бебето. Господи, не спря да плаче седмици наред!

За кой ли път се улавяше, че единственото му желание бе просто да стане и да се махне оттук завинаги. Но ако го направеше, никога нямаше да приключи с това.

Колкото повече бумажки изхвърляше, толкова по-силен ставаше гневът му. Заради Джеси. Заради това, че онези негодници си позволиха да пипнат Сара с мръсните си ръце, заради това, че явно се е мъчила да се отскубне, щом е загубила пръстена си. За това, че не му е казала — разбира се, че нямаше да го направи.

Защото *тогава* чашата на търпението му щеше да прелее. Щеше да се върне по тъмно във фермата, да изненада онези тримата и да ги накара да съжаляват, че са се родили.

Как стана така, че ги остави да им се размине? Сара успя да го разубеди да не прибегва към насилие, точно както го придума да ѝ помогне да се измъкне от лапите на онзи маниак Гарет. И не думите ѝ му въздействаха толкова, а начинът, по който го гледаше.

Исусе!

Чувстваше се като изгубен без нея, сякаш нещата се изплъзваха от контрола му, без всъщност да бе така — всичко си вървеше по план,

скоро щеше да стегне ранчото и да го даде под наем.

Тази част от плана си остана непроменена, както и намеренията му Сара да тръгне за Далас с пикапа, който да задържи за себе си. Вярно, имаше един фалстарт, но този път замина завинаги, с обещанието да му се обади веднага щом спрат да починат по средата на пътя.

Само дето още не се е обадила. Може би затова се чувстваше толкова напрегнат целия следобед. Тревожеше се за нея и Кендъл. Не искаше да им се случва нищо непредвидено точно сега, когато бяха толкова близо до свободата си.

И мамка му, изобщо не преувеличаваше, когато ѝ каза, че ще му липсва. Кен също му липсваше.

Липсваше му и кучето.

Чейс изруга с пълно гърло и запрати сноп брошури през прозореца. Половината от тях се разпиляха из тревата. Можеше да се закълне, че ако онези негодници, които застреляха Джеси, му се изпречеха на пътя, щеше да им извие вратовете като на пилета. Да върви по дяволите имиджът му на герой!

Вибрацията на мобилния телефон в джоба му го извади от мрачните мисли. Измъкна го бързо, нетърпелив да чуе гласа на Сара.

— Сара?

— Съжалявам, Дийн е на телефона — след кратко колебание каза детектив Кенард. Чейс със закъснение осъзна, че кодът на изписания на екрана номер е местен. Ядоса се на прибързаността си и усети как се облива в пот при мисълта, че е казал на глас истинското име на Сара.

— Слушам те — каза той и се зачуди за какво ли му се обажда Дийн.

— Разрових се из нещата, които ми даде — каза Кенард. — Оказва се, че няма нужда госпожица Дженсън да повдига обвинение. Тук има предостатъчно доказателства за наличие на престъпление — подбудителство към убийство например.

— Радвам се да го чуя — отвърна Чейс. В крайна сметка онези копелета можеше и да си получат заслуженото. — Е, разбираш какво имам предвид. — Естествено, че не би могъл да се радва на нещо, свързано с убийство.

— Споменава се и за ANFO^[1] — добави Дийн. — Знаеш ли какво е това?

— Амониев нитрат с течно гориво — втрещи се Чейс. — Дяволски коварен експлозив. За получаването му човек се нуждае единствено от изкуствен тор и моторно масло — смъртоносна комбинация. И двете поотделно обаче се продават свободно навсякъде, особено в селскостопански район като този.

— Същата смес е използвал и Тимъти Маквей при бомбения атентат в Оклахома Сити — потвърди Кенард. — Натъкнах се на запис от някаква среща между членове на „Юмрук за справедливост“ отпреди три седмици, според който групата разполага с готова смес, приготвена от двеста и петдесет килограма изкуствен тор и петнадесет литра течно гориво, оставена е да зрее в някакъв камион, неизвестно къде. Планират да я използват в Деня на Колумб^[2].

Денят на Колумб. Чейс се обърна към календара, който още висеше на стената, и го прелисти. Падаше се след седмица.

— Коя е целта? — попита той.

— Не се споменава.

— Струва ми се, че трябва да се уведоми Вътрешна сигурност за това — предложи Чейс. — Имам мой човек във ФБР. Ако искаш, мога да ѝ се обадя.

— Хора във ФБР си имаме и ние — отвърна Дийн, ала тонът му подсказваше, че не изгаря от желание да контактува с тях.

— Моят човек е жена. От умните хубавици е, няма да се опита да завземе полицейското ви управление.

— Какъв е номерът ѝ? — попита Дийн и столът му изскърца в слушалката, вероятно се протягаше за писалка.

Макафри започна да рови в указателя на телефона си, за да го открие. Мисълта, че Хана би могла да се присъедини към разследването на полицията в Брукън Ароу, го измъкна от киселото му настроение.

Също както и неочакваното предложение на Дийн Кенард.

— Слушай — каза той, — едно от момчетата ни от екип „Специални операции“ си е контузило гърба. Какво ще кажеш да заемеш мястото му, докато се оправи?

Чейс имаше още доста работа в ранчото, ала възможността да отмъсти за смъртта на Джеси и да се измъкне от изпълнената с

болезнени спомени къща не беше за изпускане.

— Нямам нищо против — отвърна той, без да се колебае и секунда.

— Чудесно тогава. Ще се видим във вторник в два следобед. Конферентна зала „Б“.

— До скоро — отвърна Чейс и затвори телефона. Почувства се отново във форма. Вече имаше сериозна мотивация да си плюе на ръцете и да се захваща за работа.

* * *

На вратата на кабинета се почука и Бетси Бартлет, главен администратор на Центъра за бежанци в Норфък, вдигна поглед от формулярите пред себе си. Секретарката ѝ колебливо въведе непознат мъж с остри черти и тънки мустаци, който ѝ се стори познат отнякъде. Носеше униформа на офицер от флота.

— Да, Амбър?

— Това е господин Гарет — представи го Амбър.

— Капитан — поправи я унило той.

— Съпругът на Сара — обясни секретарката, ала Бетси се сети и сама.

— Капитан Гарет! — възкликна тя, скочи от стола си и заобиколи бюрото с разперени ръце. — Моите съболезнования — каза тя и се замисли за това колко много им липсва Сара. — Тук нищо не е същото без нея.

Ръкостискането на капитана бе някак вяло, а дланта му — леко влажна.

— Какво мога да направя за вас — попита Бетси и издърпа ръката си. Човекът изглеждаше съсипан от изчезването на съпругата и сина си.

— Бих искал да прибера нещата на Сара — обясни той и я погледна навъсено.

— Разбира се — отвърна Бетси и се сети за малкото вещи, останали на бюрото на Сара. — Бихте ли ме последвали — каза тя и с усмивка го поведе по коридора към учителската стая — просторно

помещение, споделяно от общо седем преподаватели по английски език.

— Това беше бюрото на Сара — каза тя и спря пред една от преградените работни кабинки, в която всичко изглеждаше идеално подредено и чисто: няколко сувенира от признателни емигранти, кутия за моливи, блокче с лепящи листчета, разноцветни магнити и преспание. — От полицията идваха да огледат преди няколко дни — сподели. — Търсиха снимки на Кендъл. Не успяха да намерят.

Капитан Гарет не откъсваше очи от компютъра.

— Мога ли да прегледам файловете й? — попита той.

— Файловете й? — повтори странната му молба Бетси.

Той се обърна и я погледна.

— Не вярвам, че съпругата ми е мъртва, госпожо Бартлет — каза той. — Ако има някакъв начин да я открия жива, ще обърна света, но ще го направя.

Странно, но първата импулсивна реакция на Бетси бе да защити личното пространство на Сара.

— Страхувам се, че потребителският й профил е защитен с парола.

— Вашият мрежов администратор със сигурност има достъп — арогантно настоя капитанът.

Бетси въздъхна. Така си беше. Ако наистина имаше вероятност личните файлове на Сара да дадат каквато и да било информация за местонахождението й, тя бе длъжна да съдейства.

— Чарлз — извика тя към някакъв мъж в другия край на стаята. — Направи ми услуга, моля те. Активирай профила на Сара на този компютър — помоли го.

Едрият мъж се дотътри, без да бърза, и стовари задника си на стола пред бюрото. Включи компютъра си и използва администраторската парола, за да отвори профила на Сара.

— Ето — каза той и се надигна.

— Ще ви оставя на спокойствие — предложи Бетси и се оттегли.

Когато след десетина минути се появи отново, тя изумено се втренчи в капитана. По продълговатото му лице нямаше и следа от скръбното изражение. Седеше, наведен над бюрото с вперен в монитора поглед, и пръстите му хвърчаха по клавиатурата. Пишеше имейл!

Забеляза я с крайчеца на окото си и побърза да изпрати писмото. И преди да е успяла да го скастри, че си е позволил твърде много, Гарет побърза да затвори маркираната папка.

— Капитан Гарет! — извика тя и бързо закрачи към него. — Какво, за бога, правите?

— Какво искате да кажете? — отвърна той и заплашително се надигна от стола. — Имейлите на съпругата ми не засягат никого, освен мен.

— Аз... — тонът му я остави почти безмълвна. — Надявам се, че сте успели да намерите нещо полезно — отстъпи тя.

— Не бих казал. — Ала пламъчето в тъмните му очи подсказваше друго. — Благодаря ви все пак, госпожо Бартлет. Желая ви приятен ден — каза той, завъртя се на безупречно лъснатите си обувки и напусна стаята, без да прояви какъвто и да е интерес към личните вещи на Сара.

— Виж ти! — възкликна Бетси и остана, загледана след него със зяпнала уста.

---

[1] Amnioniuni Nitrate and Fuel Oil. — Б.пр. ↑

[2] Официален празник в САЩ, честван през втория понеделник на октомври. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато си сипваше купичка овесени ядки в миниатюрната кухня на майка си, Сара чу щракване в ключалката на вратата. Минаваше шест сутринта — тъкмо тогава Рейчъл се прибираше от болницата, където даваше нощни дежурства като сестра в родилното отделение. Котката ѝ, на име Мосби, руска синя порода, се втурна да я посрещне.

Сара и майка ѝ си кимнаха безмълвно, за да не събудят спящия на дивана Кендъл. Рейчъл остави дамската си чанта на масичката за кафе и гушна котката.

— Рано си станала — прошепна тя.

— Как беше на работа? — попита Сара.

— Динамично. — Рейчъл въздъхна изморено и се отпусна на единия от двата стола до малката маса за хранене. Прозорецът до нея гледаше към тесния парцел земя на паркинга за каравани „Уилоу Удс“. — Единайсет бебета се родиха тази нощ. Сигурно е имало пълнолуние.

Сара сложи купичката си с овесени ядки на масата и се настани срещу нея.

— Господи, като нищо.

— Не можа ли да спиш? — попита Рейчъл и тревожно се вгледа в нея.

— Поспах, ала в ранчото имаше един петел, който всяка сутрин ме будеше на разсъмване. Свикнах да ставам рано. — Сара дъвчеше закуската си, усещайки погледа на майка си върху себе си.

През първите два дни след пристигането им не правеха почти нищо друго, освен да се гледат. Сара с изумление установи колко много прилича на родната си майка, чак до пръстите на краката — вторият ѝ пръст, също като на Рейчъл, стърчеше малко над палеца.

Усетиха близост помежду си от самото начало, абсолютно безусловно — по някакъв свръхестествен начин. Разделяха ги само седемнайсет години и връзката им бе по-скоро сестринска, отколкото като между родител и дете.

— Какво те тревожи, Сара? — нежно я попита Рейчъл. — Нали не продължаваш да смяташ, че си ми в тежест?

Сара ѝ бе споменала, че се опасява от това още щом пристигнаха. Усмихна се бегло на Рейчъл и поклати глава.

— Не — призна тя. — Други неща ме тревожат?

— Какви например?

— Например училището, което ще посещава Кендъл. Огромно е — възкликна тя. — Той е много стеснителен сред хора. Имам чувството, че цял ще го глътнат.

Рейчъл кимна разбиращо.

— Има ли и друго? — попита тя.

Сара разтри с пръсти челото си.

— Не знам.

— Напротив, знаеш — ласкаво каза майка ѝ.

— Липсва ми ранчото — призна Сара. — Там цари такова спокойствие... не че тук не ми харесва или нещо подобно. Просто... ми липсва цялата онази красота и тишина наоколо. — А паркингът за каравани, където живееше Рейчъл, се намираще точно до околоръстното шосе на Далас и бученето от денонощния трафик никога не спираше.

— И Чейс ти липсва — предположи майка ѝ.

Сара стреснато вдигна поглед. Никога не ѝ бе споменавала за каквито и да било чувства към него, освен признателност.

— Толкова ли е очевидно? — попита изумено тя. Рейчъл се подсмихна.

— Само за тези, които знаят какво е любов.

Сара се намръщи. *Любов?* Как би могла да изпитва любов към човек, който само след седмица може да е на другия край на света, за да изтребва терористи?

— Безсмислено е да ми липсва — каза тя, по-скоро за да убеди себе си. — Дори и да се върна, той заминава скоро, така че пак ще ми липсва.

Но поне ще си в дома му. И ще живееш с надеждата да го видиш отново.

Да, можеше и да го види. След четири години, когато приключеше активната служба. Ала едва ли след толкова време той щеше да се интересува от нея.

Рейчъл зарея замечтан поглед встрани.

— Знаеш ли, мислех, че ще проваля живота на баща ти, ако му кажех, че съм бременна. Той нямаше търпение да заmine да учи в колеж, а аз не исках да се отказва от това, за да се грижи за мен. Просто реших да не му казвам. Исках да го оставя да сбъдне мечтата си. Много съжалявам, че не дадох шанс на любовта. Понякога тя върши чудеса.

Сърцето на Сара се сви.

— Мислиш ли, че Чейс ще ми позволи да наема ранчото? — попита тя. Напоследък често си мислеше за това.

— Защо не го попиташ? Може и той да не иска да напусках напълно живота му.

— Ами ти? — тревожно попита Сара. — Не искам да се чувстваш като изоставена.

— О, Сара — отвърна Рейчъл с преливащи от обич очи. — Твоята осиновителка ти е дала чудесно възпитание. Имаш толкова добро сърце. Най-важно за мен — тя се пресегна през масата и стисна ръката ѝ — е твоето щастие. Как бих могла да съм щастлива, ако знам, че ти и Кендъл сте нещастни.

— От нас не стават добри съквартиранти — съгласи се Сара. Особено от Кендъл, който не правеше нищо друго, освен замислен да дялка парчето кедър.

— Обади му се — окуражи я Рейчъл и уморено ѝ се усмихна.

— Ще се обадя — обеща Сара и внезапно се разтрепери цялата. Ами ако ѝ откаже? — По-късно — добави тя. — Искам да обмисля как точно да го кажа.

— Добре — отвърна Рейчъл с нотка на задоволство в гласа. — Лягам си тогава. — Тя стана от стола и се протегна.

Сара погледна към измачканата ѝ медицинска униформа, покрита тук-там с петна от кръв, и изпита огромно уважение към тази жена.

— Мамо... — каза ѝ тя за пръв път. Рейчъл се сепна и я погледна. — Благодаря ти.

— О, миличка, няма за какво да ми благодариш. Нали за това са майките. — С блеснал от влага поглед, Рейчъл се запъти към задната част на караваната и остави Сара сама, изпълнена с надежда.

* * *

От алеята се разнесе ревът на бързо приближаващ се автомобил и Чейс се усмихна. Това трябваше да е Хана, специален агент Линдстром, която звънна на мобилния му телефон преди около половин час, за да каже, че е пристигнала на летището в Тълса и да го помоли да я упъти към ранчото.

Той излезе на верандата с грейнало от радост лице и я мярна зад волана на яркочервен „Мустанг“ под наем. В тази марка коли имаше нещо, което привличаше Хана като магнит. Бяха отражение на собствената ѝ индивидуалност — произведено в Америка, с мощен двигател и любов към високите скорости.

Докато паркираше зад неговата кола, Чейс се запъти да я посрещне. Веднага щом изгаси двигателя, тя изскочи и се хвърли на врата му.

Бурната ѝ прегръдка едва не го събори. Беше висока почти колкото него, с къса огненочервена коса. Стреляше не по-зле от всеки тюлен и посрещаше опасността с усмивка. Смелата хубавица, Хана, бе идеалната половинка за високия почти два метра Лутър Линдстром — лейтенант от взвода на Чейс и най-достойния мъж, с когото някога бе работил.

— Уести! Божичко, това място толкова ти подхожда! — възкликна тя и с възхищение огледа къщата, плевнята и голямото орехово дърво, като не пропусна да забележи и надгробните камъни.

После го огледа от глава до пети с игривите си зелени очи.

— Риза, дънки, голяма катарама на колана и — накъде без тях, разбира се — каубойски ботуши. Добре дошъл у дома, Уести! С тази козя брадичка изглеждаш много по-добре отпреди, когато приличаше досущ на Гризли Адамс^[1] — заяви тя и го погледна право в очите.

— Как беше в Малайзия? — бяха се видели за последно малко преди заминаването му за там миналата година.

— Горещо, лепкаво и гъмжащо от долнопробна измет. Съжалявам, че пропуснах сватбата ви — добави той с искрено съжаление.

— А аз съжалявам, че не изчакахме да се върнеш — отвърна тя.

— Е, как е? Харесва ли ти да работиш за ФБР? — попита той и хвърли поглед към тревистозеления ѝ костюм. Винаги успяваше да е едновременно и делова, и секси — не че я оглеждаше.

— Страхотно! — Тя се обърна да вземе куфарчето си. — В подвижния екип на Валентино съм и пътувам доста, но не и в чужбина, така че Лутър е доволен. В момента наблюдаваме един контрабандист на диаманти — добави тя и праметна ремъка на куфарчето си през рамо.

— Сигурна ли си, че ще намериш време да заловиш банда скинари? — попита той. Ако беше на мястото на Лутър, щеше да иска съпругата си само за себе си.

— Шефът ми е отпуснал седмица, за да проуча този случай. Под шеф имам предвид Валентино, а не Лутър. Той пък ме искаше вкъщи още вчера.

— Всичко това ще е приключило до седмица — мрачно отбеляза Чейс. — Хайде да влезем в къщата.

— Боже мой, страхотно местенце си имаш — възкликна Хана веднага щом пристъпи в приятно хладната всекидневна — централната климатична система бе поправена тази сутрин. Погледът ѝ пробяга по дивана и прясно изпраните калъфи на възглавничките му, по безупречно чистия дървен под и големия панорамен прозорец, излъскан до блясък от Сара.

— Жадна ли си? — попита Чейс и се запъти към кухнята. Отвори хладилника и наля лимонада в две високи чаши.

— Благодаря — отвърна тя и веднага пресуши нейната, докато оглеждаше кухнята с любопитство.

Мобилният телефон на Чейс извъня. Той разпозна номера на екрана и стомахът му се преобърна.

— Извини ме за секунда — каза той.

— Разбира се — Хана се приближи към прозореца и зарея поглед навън.

Чейс се усамоти в кабинета на Линк, в който вече нямаше нищо друго, освен бюрото, празния шкаф за оръжие и едно кресло в ъгъла.

— Здравсти — каза той на Сара в слушалката.

— Здравсти — отвърна колебливо тя. — Как е при теб?

— Всичко е наред. Не мога да говоря много точно сега — призна той. — Хана е тук.

— О, така ли? — каза Сара. Беше ѝ разказал, че се е заел с издирването на скинарите, прибъгвайки до помощта на ФБР.

— Какво има?

— Не е нещо спешно — притеснено отвърна тя. Чувстваше колебанието ѝ толкова осезаемо, сякаш го изпитваше самият той.

— Не, кажи ми — настоя с надеждата, че не е свързано с Кендъл, който според Сара от деня на заминаването им се бил затворил в черупката си.

Чу я да си поема въздух, преди да го попита бързо:

— Склонен ли си да се съ согласиш да наема ранчото?

Стените около него сякаш се завъртяха пред погледа му и той приседна на ръба на бюрото от изненада.

— Искаш да живееш тук? — попита той, завладян едновременно от удивление и надежда.

— Мисля, че Кендъл ще се чувства много по-щастлив в обстановката на малкия град — обясни тя. В гласа ѝ непогрешимо се долавяше нотка на отчаяние. — Ще те разбере напълно, ако не искаш. Не е нужно непременно да се съгласяваш, Чейс, просто реших да попитам.

Сара в ранчото. Не за пръв път обмисляше тази идея.

— Обаче... — започна той.

— Какво? — нетърпеливо попита тя.

— Сигурна ли си, че ще се чувстваш добре на такова място? — продължи той. — Имам предвид, че ранчото е на светлинни години от стария ти начин на живот — обясни той и веднага си представи квартала, където бе живяла с Гарет.

Тя замълча за няколко секунди.

— Не съм разглезена госпожичка, Чейс. Произхождам от съвсем обикновено семейство, също както и ти. Ако се тревожиш, че ще очаквам от теб да се чувстваш отговорен за нас, недей — увери го тя.

— И разбира се, ще плащам пълната сума за наема, надявам се да мога да си го позволя — секунди след това добави Сара.

Смелият ѝ отговор го изпълни с възхищение. Харесваше му, че е започнала да отстоява собственото си мнение.

— Кога смяташ да дойдеш? — попита той.

— Какво ще кажеш за утре?

Мисълта Хана и Сара да се срещнат го накара да се почувства неудобно.

— По-добре да изчакаш, докато арестуват скинарите — предложи той.

— Но това е една от причините да искам да съм там — призна тя. — Искам да помогна. Само аз знам как изглежда Уил.

Чейс измърмори нещо като благодарност.

— От друга страна, Кендъл е изпуснал много в училище. Искам да го запиша преди Деня на Колумб.

Да, а и отпуската на Макафри почти свършваше. Ако смяташе да прекара с нея още малко време, наистина щеше да е най-добре да побърза да се върне. Явно се налагаше да разкаже всичко на Хана.

— Ами, идвай си у дома тогава — побърза да я покани той, без да губи време да го обмисля.

— Добре. До скоро — каза тя и затвори.

Чейс прибра телефона си, усмихна се и поклати глава. Ето че за пореден път просто не можеше да й каже „Не“.

* * *

Членовете на отряда за специални операции „Алфа“ седяха около дългата правоъгълна маса в конферентна зала „Б“ в сградата на полицейското управление в Брукън Ароу. Дийн Кенард представи Чейс на останалите като бивш гражданин на Брукън Ароу и настоящ морски тюлен в антитерористични операции, който ще замества отсъстващия член от отряда им. По скептичните изражения на лицата им, Чейс разбра, че ще трябва да се потруди, за да спечели доверието им.

Хана, от друга страна, получи изключително топло посрещане. Седеше начело на масата и с едно ухо следеше разговора, без да изпуска от поглед екрана на лаптопа пред себе си. Посредством безжичен интернет тя комуникираше на живо с колегите си в главния щаб на ФБР.

— Не можем да открием местонахождението на Лес Райт и Тимъти Олсен — призна командирът на отряда, капитан Луис, и се облегна на стола си със скръстени ръце. — Водачът на групата им се

подвизава под името Уил. Според детектив Кенард в уликите, с които разполагаме, никъде не се споменава фамилията му.

Хана вдигна поглед от екрана на лаптопа си.

— Това е бившият армейски рейнджър, нали така? — попита тя.

— Такава е мълвата — потвърди капитанът.

— Ще помоля колегите ми от щаба да проверят регистрираните ветерани в базата данни — предложи Хана. — Ако намерят там лице на име Уил, с местожителство Брукън Ароу, който получава пенсия, нищо чудно това да е нашият човек.

Капитан Луис хвърли поглед към Кенард.

— Идеята е добра — отвърна той.

— Колкото до Лес Райт и Тим Олсен, поисках справка за двамата от Вътрешната данъчна служба. Чакам резултатите — добави Хана. — Всякаква информация ще ни е от полза.

— Чудесно. Става въпрос за група от поне десет души, никой, от които не може да бъде открит и разпитан до този момент. Всичко, с което разполагаме, е споменаването на камион, натоварен с *ANFO*, и закана да го използват в Деня на Колумб. На всяка цена трябва да открием поне част от групата им. Цялата ни униформена дивизия е на крак и ги издирват под дърво и камък.

— Да поговорим за потенциалните мишени — обади се Хана, старайки се да не се налага Чейс да си отваря устата.

Детектив Кенард се наведе напред, за да изкаже оскъдните си предположения.

— Така, прегледах още веднъж материалите, с които разполагаме — за целта дори прибегнах до помощта на двама от колегите ми. Никъде не се споменава конкретна мишена. Имайки предвид расовите предубеждения на тази група, нищо чудно да се спрат на обществена сграда, както при бомбения атентат в Оклахома Сити. Или по етнически признак да изберат квартал или училище, или дори някоя местна компания, която дава работа предимно на малцинствата и според тях „пренебрегва работниците от бялата раса“. Кой знае?

Около масата се възцари мълчание.

— Членовете на групата знаят — обади се Хана и всички обърнаха глави към нея. Тя невъзмутимо им се усмихна. — Разпространете снимките на Лес и Тимъти из целия град и предложете

парична награда за залавянето им. Някой има ли представа как изглежда Уил?

Дийн Кенард погледна Чейс в очакване. Хана любопитно извъртя очи в същата посока.

— Може да се наложи да пратим призовка на госпожица Дженсън, за да даде описание — каза Дийн с извинителна нотка в гласа.

Чейс нямаше как да използва извинението, че Серенити е заминала, при положение че вече пътуваше обратно и всеки момент щеше да пристигне.

— Коя е госпожица Дженсън? — попита Хана и се намръщи.

— Една моя приятелка — отвърна той и стоически понесе любопитния ѝ, продължителен поглед. Сара вече имаше документи, потвърждаващи новото ѝ име, така че едва ли щеше да е фатално, ако даде показания. — Беше извън града няколко дни. Ще я доведе утре.

Хана замислено подпря с длан брадичката си.

— Виж дали описанието ще е достатъчно, за да успеем да скицираме портрет — обърна се капитан Луис към Кенард, който му кимна в отговор.

До края на срещата Чейс усещаше изгарящия поглед на Хана върху себе си.

Най-после всички тръгнаха да се разотиват, а тя и Чейс се запътиха към паркирания под палеците лъчи на слънцето червен „Мустанг“. Хана бе настояла да вземат нейната кола не заради неограничените си служебни разходи, а защото обожаваше да лети по неравните черни пътища със скорост, доста по-висока от позволената.

— Е, Чейс — каза тя и метна куфарчето си на задната седалка, — изплюй камъчето.

Той изчака да затворят вратите и да излязат от паркинга.

— Спомняш ли си Сара Гарет, съпругата на прокурора от съдебния процес срещу Ягуара?

Тя го погледна учудено.

— Да, нали тя и хлапето ѝ изчезнаха преди няколко седмици.

Чейс замълча, надявайки се тя да се сети сама.

— О, не! — възкликна тя ужасено, точно както се и очакваше. — О, боже мой, Чейс!

— Само не ми чети конско — предупреди я той. — Нямах представа какъв живот е била принудена да води и какво е причинил бащата на сина си.

Хана дълго време не можа да обели и дума след чутото. Не че това я накара да намали скоростта. Мустангът ревеше по завоите на селския път, а тучните пасища от двете им страни профучаваха покрай прозорците като размазани зелени петна. Чейс на два пъти усети, че като нищо може да се прости със съдържанието на стомаха си.

— Чейс — най-последно се обади Хана. Гласът ѝ звучеше разтревожено. — Този случай се води отвличане. Включен е в програмата „Амбър“. Издирват ги на национално ниво. Знаеш ли какво означава това?

Чейс умишлено не се бе замислял особено.

— Означава — напрегнато продължи тя, — че случаят е под юрисдикцията на ФБР, което пък значи, че имам право да те арестувам още сега.

— Не беше отвличане — настоя Чейс. И за миг не се усъмни, че Хана ще го арестува.

— Това не значи, че Гарет няма да повдигне обвинение. — Тя поклати глава и го погледна недоумяващо. Неочаквано върху устните ѝ трепна усмивка и намръщеното ѝ лице се озари.

— Кое ти е толкова смешно? — попита той.

— Никога не съм вярвала, че ще се случи — заяви Хана.

Той усети накъде бие.

— Ти си влюбен! — изпищя тя и избухна в смях.

Сърцето му сякаш замря от изненада. Изгледа я кръвнишки и усмивката ѝ помръкна.

— Не ми дрънкай глупости! — предупреди я той. На никоя друга жена не би си позволил да говори така. Но за него Хана бе част от взвода му, верен приятел — също като Лутър.

Усмивката ѝ изчезна.

— Стига, Уести, я се стегни — отвърна тя. — Всички се влюбваме, рано или късно.

— Не и аз — продължаваше да упорства той. — И не искам да чувам това повече, особено пък в присъствието на Сара. Тя знае с какво се занимавам. Не искам да се заблуждава излишно, че може да

разчита на мен за нещо по-сериозно. Освен това, какво би могла да хареса в такъв недодялан селяк като мен?

— Шегуваш ли се? — искрено се учуди Хана и го погледна критично. — Трябва да проумееш, че си доста апетитна хапка.

— Не съм апетитна хапка — с насмешка отвърна той. — Аз съм снайперист. Всеки знае, че снайперистите са психопати, особено пък тези като мен, които са вечно по разни мисии.

— А може вече да ти е време да се откажеш от този начин на живот — деликатно предложи тя.

— Току-що поднових договора си — изръмжа в отговор той. — Защо, по дяволите, да се отказвам!

Хана го погледна със съчувствие, този път напълно сериозно.

— Просто си спомни какво ми каза преди време, когато аз самата се влюбих в Лутър — посъветва го тя.

Мразеше да му пробутват обратно собствените му съвети.

— Какво съм ти казал?

— Някои неща не могат да бъдат планирани. Те просто се случват в движение — каза тя, имитирайки провлачения му говор.

Беше го запомнила дума по дума, разбира се. Той изръмжа с досада, стисна устни и не обели и дума през остатъка от пътя им до ранчото.

---

[1] Главният герой от популярния телевизионен сериал „Животът и приключенията на Гризли Адамс“, излъчван в САЩ през 1974 г. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кендъл изскочи от пикапа и хукна към Чейс, но Сара обузда желанието си и тя да направи това.

— Ще си вземем кученце! — радостно изкрещя той и започна да обикаля около него като индианец около каруца.

— Казах да го *попиташ*, а не да му съобщиш! — сгълча го Сара и започна да вади багажа им. Трябваше да намери занимание на ръцете си, за да прикрие собствената си радост, че отново вижда Макафри.

— Какво е всичко това? — попита той при вида на кашоните в каросерията. Не я посрещна с ентузиазма, на който тайно се бе надявала.

— Майка ми ни заведе на пазар — обясни тя. — Опитах се да я убедя да не прахосва парите си, но тя ми каза, че достатъчно дълго е живяла без дъщеря и внук, които да глези. Дори купи на Кени телевизор.

— Аз ще го взема — каза Чейс и пое един огромен кашон от ръцете ѝ. Пръстите им се докоснаха и вълна от удоволствие се разля по цялото ѝ тяло. Ако и той го бе усетил, поне успя да го прикрие добре.

Сара се почувства наранена от студенината му и се протегна да вземе един от по-малките кашони, пълен с част от новия ѝ есенен гардероб. Последва Чейс в къщата и изпита наслада от добре свършената работа по почистването ѝ. Сърцето ѝ се стопли при мисълта, че вижда ранчото отново, ала не като временно убежище, а като новия им дом.

— Мислех, че приятелката ти от ФБР ще е тук — каза тя, минавайки покрай Чейс на път за спалнята.

— Отседнала е в мотел в града.

Сара спря по средата на коридора и намести по-удобно кашона в ръцете си. Късно ѝ хрумна, че Чейс може би предпочиташе да е насаме с Хана. Може би това обясняваше охладняването му, въпреки че тя е омъжена за най-добрия му приятел.

Разтревожена от тази мисъл, тя остави кашона на пода в спалнята и се върна да вземе още багаж от пикапа. Кендъл носеше телевизора си към къщата.

— Внимавай с това — каза му тя.

Всеки път, когато влизаше и излизаше, тя минаваше покрай Чейс отново и отново, но така и не успяваше да улучи удобен момент, за да поговорят. Погледите им за кратко се срещаха, но той винаги бързаше да извърне глава.

Накрая тя просто спря пред него.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да останем тук, Чейс? — попита тя, едва сдържайки емоциите си. Представяше си срещата им по съвсем различен начин.

Той я погледна мълчалив и странно отчужден.

— Разбира се, че нямам нищо против — отвърна. — Просто ми се струпаха куп проблеми на главата покрай онези негодници. Искам да приключим с тях, преди да съм тръгнал.

Тя кимна, а сърцето ѝ се сви от споменаването на скорошното му заминаване.

— Кога трябва да тръгнеш? — попита тя.

— Веднага след Деня на Колумб.

Тя кимна отново, опитвайки се да приеме този факт възможно най-спокойно. Чейс не беше подходящият мъж за нея. Дано разумът ѝ успееше да убеди сърцето ѝ в това.

— Налага се утре да дойдеш с мен в града и да дадеш показания в полицейското управление. Нужно ни е описание на Уил.

— Разбира се — съгласи се тя, доволна, че вече разполага с нови документи за самоличност. Благодарение на Чейс имаше и копие от диплома от колежа в Дартмут. — Но първо трябва да запиша Кендъл в училището.

Кендъл имаше фалшиви документи, включително и ученически бележник, от училище във Вермонт.

— Няма проблем — каза той и се усмихна насила. После мина покрай нея и влезе в къщата.

За да се успокои, Сара зарея поглед в слънчогледите на поляната, повечето от които бяха увехнали. Нощите ставаха все по-студени, а кленовите дървета скоро щяха да се обагрят в червено.

Тя вдъхна дълбоко мириса на степна трева, смесен с чистия сух въздух. *Ще бъда щастлива тук, каза си тя. С или без Чейс.*

* * *

Кендъл помоли Чейс да го изпрати до началото на алеята, където трябваше да чака училищния автобус за първия си учебен ден.

— По-добре питай майка си — каза Чейс и пресметна, че това щеше да е първият и последен път, когато можеше да изпрати Кендъл до автобуса. В понеделник бе Денят на Колумб, а във вторник заминаваше за Вирджиния.

Сара, която се суетеше около новата училищна униформа на Кендъл и кутията с обяда му, вдигна глава и ги погледна разсеяно.

— Разбира се, миличък. Стига той да няма нищо против.

Чейс възнамеряваше да окоси останалата част от поляната и се надигна от масата за хранене.

— Естествено, че нямам — отвърна той, изгарящ от нетърпение да се измъкне от къщата. Ако останеше насаме тук със Сара, със сигурност щеше да издаде чувствата си. Тази жена все повече го завладяваше.

В осем без петнайсет двамата с Кендъл излязоха на верандата и вдъхнаха хладния есенен въздух, който някак стимулираше мозъка и предизвикваше желание да отидеш на училище.

Първите утринни лъчи обогряха в пламъци върховете на дърветата и галеха лицето на Чейс, докато крачеше по алеята редом с Кендъл. Той потисна мислите си за Сара и хвърли поглед към грейналото лице на момчето.

— Нали не те е страх или нещо такова?

Предишния ден, докато го записваше, Сара сподели облекчението си, че начално училище „Кънтри Лейн“ е точно толкова голямо, колкото и старото училище на Кендъл.

— Заради училището ли? — с насмешка попита хлапето. — Не, училището е лесна работа.

— Мислиш ли? — училището ужасяваше Макафри като малък.

Вървяха под дърветата под процеждащата се между оредяващите листа слънчева светлина.

— Има неща, които са много по-лоши от училището — добави Кендъл.

— Като например?

— Като например баща ми да ни открие.

Чейс забави крачка.

— Тук няма да успее да ви открие — каза той и го погледна окуражително.

Ала момчето замислено гледаше в обувките си, докато крачеше по изпъстрената с шарени сенки алея.

— Много ми се иска да останеш — тихичко каза.

Думите му пронизаха спътника му право в сърцето.

— Говорихме за това вчера — хладно отвърна той.

Кендъл посегна към ципа на раницата си и намали ход.

— Направих ти нещо, което да вземеш със себе си.

Бръкна в раницата си, извади някакъв предмет с размери на дланта си и протегна ръка към него.

На Чейс му отне секунда-две, докато разбере, че от голямото парче кедрово дърво Кендъл е издялал миниатюрна костенурка.

Спря и смаяно я огледа от всички страни. Заоблената черупка бе набраздена от старателно очертани, еднакви по големина шестоъгълници. Дори задните ѝ крака имаха издълбани по три пръстчета.

— Нямам думи! — възкликна, трогнат от подаръка.

— Каза, че те са ти любимите.

Нима помнеше и това?

— Сигурен ли си, че искаш да я подариш на мен? Защо не я дадеш на майка си?

— Защото е за теб — сериозно отвърна момчето.

Чудесно.

— Благодаря — каза той и внимателно я стисна между пръстите си.

— Костенурките носят своя дом на гърба си — каза Кендъл. — Когато я гледаш, искам да си мислиш за вкъщи.

Господи!

— Обещавам — отвърна пресипнало Чейс. — По-добре да побързаме — добави той и погледна часовника си.

Стигнаха в началото на алеята тъкмо когато автобусът се приближаваше. Чейс остана загледан в лицето на Кендъл зад прозореца, докато то се смали и изчезна напълно. В гърлото му заседна буца.

Ако три месеца по-рано знаеше, че животът му може да добие такъв неочакван обрат, със сигурност нямаше да поднови договора си. Дори тогава се колебаеше, преди да сложи подписа си. Запита се какво друго би могъл да направи с живота си, което да не включва разнасяне на брезентовата му раница на гръб. И отговорът беше — нищо.

Ала това бе тогава. Сега му хрумваха куп неща, които би предпочел пред скачане от хеликоптер в някоя забравена от бога държава, за да убива хора. И всяко едно от тези неща беше свързано с ранчото и новите му обитатели.

* * *

Веднага след като Дийн Кенард влезе в кабинета си, на вратата се появиха Чейс Макафри и Серенити Дженсън. Тази жена го омагьосваше. Виждаше я едва за втори път, но в нея имаше нещо познато, може би заради приликата ѝ с Мег Райън. Той харесваше блондинки — слаби, красиви, високообразовани блондинки.

— Здравейте, ето ви и вас — поздрави ги той и им махна да влязат. — Съжалявам, малко е тесничко тук. Сядайте.

Двамата се настаниха на столовете за посетители, а Дийн посегна към телефона.

— Ще извикам Ал, най-добрия ни криминален следовател. Той скицира и портретите по описание.

Ал пристигна незабавно със скицник и молив в ръка.

— В някои полицейски управления вече прибегват до компютърни програми за това, но аз все още смятам, че рисуваните на ръка са по-точни — обясни той.

Докато Серенити описваше лидера на „Юмрук за справедливост“ — всеки детайл поотделно — Кенард с удоволствие я наблюдаваше. Харесваше деликатния ѝ начин на говорене, без следа от какъвто и да било диалект. От отвличането ѝ бяха минали няколко дни, но тя помнеше всяка подробност от лицето на Уил — от оредялата на темето

му коса до сърпообразния белег на квадратната му брадичка. Притежаваше завидна наблюдателност, също като Дийн.

Зачуди се дали някога ще му се удаде възможност да я ухажда.

Това, разбира се, зависеше от точното естество на отношенията ѝ с Чейс.

Нямаше съмнение — изглеждаха свързани по някакъв начин, въпреки че избягваха да се поглеждат и докосват.

Ала Дийн не можеше да открие нищо общо между двамата. Сара очевидно бе жена от класа. Чейс все още бе доброто-старо-момче-борец-за справедливост, но в същото време и много опасен, ако се има предвид военната му подготовка.

— Откъде сте, госпожице Дженсън? — попита Дийн, подтикнат от любопитство. Веднага усети пронизващите сини очи на Чейс върху себе си.

— Ъмм... Върмонт — отвърна тя. — Близо до границата с Ню Хемпшър.

— Нямате типичния за Ню Ингленд акцент — отбеляза той.

— Рядко се задържам на едно място — обясни тя. Отговаряше лаконично.

— Смятате ли да се установите тук? — продължаваше с въпросите Кенард.

Чейс не свалеше втренчения си поглед от него.

— Да — усмихна се тя. — Влюбих се в ранчото на Чейс — добави и веднага се изчерви от думите си. Прозвуча почти като: *Влюбих се в Чейс.*

— Значи променихте намеренията си относно Тексас — предположи той, доволен от себе си. Нищо не му убягваше.

— Май да — призна тя. — Веждите на Уил бяха малко по-рунтави — каза тя на Ал, който веднага нанесе поправката.

Дийн огледа готовата рисунка. За пръв път през живота си виждаше този човек. Иначе щеше да го разпознае — беше много добър физиономист.

— Е, Чейс, кога заминаваш? — поинтересува се той.

Тюленът не отговори веднага.

— Имам още една седмица отпуск — отвърна той, без да сваля поглед от лицето му.

— С кола дотам отнема... колко... три дни?

— Приблизително толкова.

Дийн едва потисна доволната си усмивка. Човекът очевидно ревнуваше. Жалко за него, че ще замине далеч от Серенити за толкова дълго време. Доколкото можеше да прецени, тази жена трудно ще се справи сама в отдалеченото от града ранчо. Щеше да се нуждае от мъжка подкрепа.

Смяташе да ѝ даде два месеца да потъгува за нейния тюлен и после щеше да я покани на вечеря.

* * *

— Така, какво имаме дотук? — обърна се капитан Луис към групата, събрана около масата в конферентната зала в събота сутрин. Хана, странно защо, закъсняваше. Чейс пробва да звънна на мобилния ѝ телефон, ала даваше заето.

— Детектив Кенард?

Дийн Кенард извади портрета, който успяха да сглобят предишния ден с помощта на Сара.

— Това е водачът на групата — обяви той и вдигна рисунката така, че да я видят всички. — Раздали сме копия на всички униформени полицаи и в момента те претърсват града, за да го открият. Все още обаче не ни е известна фамилията му, така че нямаме представа кой е.

— А другите двама клоуни?

— Лес Райт и Тим Олсен са потънали вдън земя — призна Кенард с остра нотка в гласа.

На срещата присъстваха двама сапъори, извикани от Тълса, заедно с петнайсетте членове на екип „Специални операции“, включително и Чейс. Всички те седяха и се гледаха един друг.

До Деня на Колумб оставаха два дни. Заподозрените продължаваха да се разхождат на свобода, а времето безжалостно течеше. Чейс имаше ужасяващото предчувствие, че „Юмрук за справедливост“ щяха успешно да осъществят пъкления си план.

Хана се появи като нежна симфония в тягостната тишина, възцарила се в залата.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя и с лаптопа през рамо и купчина листи в ръка, закрачи към масата. Костюмът, който носеше днес, имаше цвят на прясно нарязан пъпеш. Деветнайсет чифта очи примигнаха срещу нея, когато подаде документите на капитан Луис.

— Какво е това? — попита той.

— Установихме самоличността на Уил — съобщи Хана. — Бихте ли раздали тези копия на останалите? Точно затова закъснях. Пълното му име е Уилард Дъглас Смит. Почетен ветеран от войната във Виетнам и член на 75-та дивизия рейнджъри. Пенсиониран през 1992 в Брукън Ароу, или поне там се изпраща пенсията му, в пощенска кутия до поискване. За съжаление, не успях да открия домашен адрес.

Чейс прикри с длан усмивката си. Беше свършила дяволски добра работа, за разлика от Кенард, който мрачно изучаваше листа пред себе си.

— Колкото до Лес Райт и Тимъти Олсен, от данъчната справка за миналата година излиза, че двамата са работили каквото намерят. Тим дори не е имал достатъчно приходи, за да подлежи на данъци. Поисках справка и за Уил за последните пет години. Ако изобщо е работил, ще имаме списък с негови работодатели, които могат да ни помогнат да го открием.

Капитан Луис търпеливо изчака Хана да свърши.

— Отлична работа — призна той. — Ще разпространим информацията веднага. Трябва незабавно да заловим Уил. Екип „Специални операции“, вие оставате на разположение до края на уикенда. Ще ви държа в течение, ако има промяна. Флинт и Сийвърс — обърна се той към двамата сапъори, — бих искал да поговоря с вас още малко. Останалите са свободни.

Чейс пръв стана от стола си.

— Трябва да тръгвам — каза той на Хана.

— Ще те изпратя до колата — каза тя и грабна лаптопа си. — Веднага се връщам, сър — извини се тя на капитан Луис.

Чейс погледна часовника си. Днешната среща продължи само дваайсет минути, но въпреки наскоро инсталирания телефон, не му харесваше да оставя Сара сама в ранчото; не и когато скинарите все още се разхождат на свобода.

— Е, как вървят нещата в ранчото? — попита Хана, подтичвайки след него към изхода.

— Добре — кратко отвърна той. Прекара две безсънни нощи, борейки се с изгарящото желание да се промъкне крадешком по коридора и да се пъкне в леглото на Сара. Но страхът, че Хана е права и наистина е влюбен, не му даваше да помръдне.

Хана го погледна косо.

— Не можеш да я оставиш дори за половин час — отбеляза тя. — Как ще издържиш далеч от нея месеци наред?

Той спря намясто и Хана стреснато отстъпи назад.

— Казах ти да не говориш за това.

— Ако не говоря, ще изчезне ли?

Болезненият копнеж, който изяждаше вътрешностите му, *трябваше* да изчезне. Не можеше да го носи със себе си на бойното поле. Там трябваше да е хладнокръвен и съвършено безчувствен. Той се запъти към изхода.

— Поканена си на вечеря днес — рязко смени темата той и задържа вратата пред нея.

— Така ли? — възкликна Хана. — Сара няма ли да се почувства неловко?

— Серенити — припомни ѝ той. Отговори ѝ чак когато стигнаха до паркинга, за да не ги чуе някой.

— Тя не знае, че ФБР имат нещо общо с програмата „Амбър“ — обясни той и я изгледа предупредително. — И няма да го разбере от теб.

— Схванах — отвърна Хана и му намигна.

— Ще се видим в шест — каза Чейс и се настани зад волана.

Доволно ухилена, Хана остана на тротоара, размишлявайки върху неговата припряност.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана пристигна в ранчото точно в седем вечерта — истински подвиг, осъзна тя и мислено се поздрави, защото навън вече бе тъмно като в рог, а по целия път дотук нямаше нито една улична лампа, с изключение на тази от верандата на Чейс.

Почука на вратата и се опита да изтрие усмивчицата от лицето си. Ала после върна мислите си година назад и се сети за самодоволно ухиления Чейс, когато тя самата минаваше през същата любовна мъка с Лутър. Щеше да му го върне тъпкано.

Той отвори вратата. Погледна физиономията ѝ и свъси вежди предупредително.

— Дръж се прилично.

Още в антрето я посрещна прекрасният аромат на енчилада с пиле. Жената, която излезе от кухнята, не можеше да е Сара Гарет.

— Здравей — каза тя и свенливо се усмихна. — Спомням си те.

На Хана ѝ отне няколко секунди да проумее, че всъщност, да, това наистина бе Сара Гарет. Същите очи и скули, но нищо повече.

— Мили боже! — възкликна тя. — Изглеждаш коренно променена! — От прилепналите по бедрата ѝ дънки и елегантна блуза, та чак до русите връхчета на късата ѝ модерна прическа. — Не се учудвам, че Чейс се е побъркал по теб.

— Готова ли е вечерята? — прекъсна я той с раздражение.

— Само трябва да подредя масата — побърза да го увери Сара.

— Аз ще го направя — каза той и тревожното ѝ изражение изчезна.

Няколко минути по-късно се настаниха около надрасканата кухненска маса заедно с Кендъл, тихо момче с буден поглед, бледо копие на една от снимките от уебстраницата на ФБР за издирвани деца.

Докато вечеряха, Хана не пропусна да забележи колко добре се чувстваха тримата един с друг. Чейс редовно допълваше чашата с мляко на Кендъл. Не пропусна да похвали Сара за вкусната вечеря. Тя,

от своя страна, му подаде солта без той да я моли. Държаха се така, сякаш се познаваха от години.

И въпреки това, Чейс твърдо смяташе, че не заслужава Сара, че тя принадлежи на друг свят. Хана реши да го убеди в обратното.

— Сара... Серенити — поправи се тя и се усмихна извинително, — прости ми, ако съм прекалено любопитна, но с какво смяташ да се занимаваш тук?

— Общо взето, с каквото и досега — отвърна тя. — Да преподавам английски език на чужденци. Попитах в местната библиотека и ми казаха, че нямат нищо против да използвам тяхната база за обучението.

— Това е чудесно. Значи си специализирала английски език в университета?

— Лингвистика — уточни Сара.

— Има магистърска степен — обади се Кендъл за пръв път тази вечер.

О, Боже! А тя се опитваше да ги сближи. Това обаче не я стресна и тя продължи да разпитва.

— Лингвистика — повтори замислено и погледна към Чейс. — Ти говориш няколко езика, нали така, Уести?

Сара изненадано го изгледа.

— Наистина ли? Какви?

В очите му блесна гневна искрица, веднага усети какво си е наумила Хана.

— Някоя и друга дума на малайски, колкото да не ме застрелят. Елементарен тайландски. Говорех и сръбски, но съм го позабравил.

— А на курсове беше ходил по...? — Хана се престори, че се опитва да се сети.

— Френски — довърши той.

— Говори френски като роден език — похвали го тя. — Трябва да го чуеш.

Сара се вторачи в Чейс със зяпнала уста.

— Прекарах една година във Франция по програма за обмен на студенти — сподели тя. — *Pourquoi astu besoin d'apprendre le francais?* — добави, питайки го защо е искал да учи френски.

— Защото не всички харесват американците — кратко отвърна той.

— Миналата година му се наложи да се преобрази във френски ботаник, докато успее да се сближи с един контрабандист на оръжие, пристрастен към отглеждане на цветя — разкри Хана и с удоволствие забеляза огромния интерес на Сара. — Да ѝ разкажа ли? — попита и хвърли невинен поглед към Чейс.

Той се намръщи.

— Ботаник — възхитено повтори Сара и видимо потръпна при мисълта за опасностите, съпътстващи подобни мисии. — Нямах представа, че работата под прикритие изисква такава огромна подготовка.

— Това беше по-особена задача, в която се наложи и намесата на ЦРУ — обясни Хана. — Обикновено не е така.

— Аз знаех доста за цветята и без това — призна Чейс. — Е, разбира се, видовете в Югоизточна Азия не са същите като тези, които познавах от дете — вдигна рамене той. — Но не беше кой знае какъв проблем да науча каквото ми трябва.

— Обожавам градинарството — сподели Сара. — Мисля да засадя цветя в празните саксии на верандата, ако не възразяваш.

Чейс набоде с вилицата си късче пилешко.

— Защо да възразявам? — отвърна той.

Лицето на Сара грейна. Чейс вдигна поглед и го задържа върху нея.

Хана го наблюдаваше как се мъчи да се пребори с непознатото досега чувство и това ѝ доставяше неопишуемо удоволствие. Нямахше търпение да разкаже на съпруга си, че Уести, най-лошото момче от 12-ти отряд на тюлените, е хлътнал до уши.

Ала вечерта тепърва започваше. Оттеглиха се във всекидневната и Кендъл сложи във видеото някаква касета с филм за рисовите. Открил я в градската библиотека. Хана умишлено се настани на креслото и остави дивана за Чейс и Сара, която седна в единия му край, а той — в другия.

Ала всеки бегъл поглед, всеки нюанс от езика на телата им разкриваше напрегнатата им чувствителност един към друг.

Час по-късно Хана реши, че е време да си ходи, и се запъти към кухнята, за да отнесе чашата си. Чейс я последва.

— Нали не смяташ да си тръгваш? — попита той с нотка на отчаяние в гласа.

— Да, взе да става късно. Мисля пак да досадя на хората от Вътрешната данъчна служба, които рано-рано са си тръгнали от работа в петък. Още не съм получила справка за Уилард Смит, която им поисках.

— Защо не останеш още малко? — предложи той.

Тя сложи ръце на раменете му и забеляза, че Уести е доста понисък от Лутър.

— Ще се справиш прекрасно и без мен, Уести — увери го тя. — Спри да се съпротивляваш — прошепна, — така само влошаваш положението.

Мускулите му, които потръпваха под пръстите ѝ, обаче бяха точно толкова здрави, колкото и на Лутър.

Потупа го приятелски по рамото и се обърна. После пожела лека нощ на Сара и благодари на двама им с Кендъл за приятната вечер.

Чейс мълчаливо я изпрати до колата ѝ.

— Ще се видим утре — каза Хана и се настани зад волана. Нямаше търпение да разбере как е завършила вечерта.

— Да караш бавно — отвърна той. — И си отваряй очите за елени.

Тя включи на задна и плавно обърна колата. Хвърли последен поглед в огледалото за обратно виждане — Чейс продължаваше да стои на алеята и изглеждаше напрегнат като заредено оръжие.

Хана тихичко се изкиска.

Сара оправи завивката на полузаспалия Кендъл, след като обсъдиха възможността да поиграе утре с новия си приятел Ерик. После излезе от стаята, уверена, че в Брукън Ароу момчето ѝ щеше да се чувства прекрасно, дори след заминаването на Чейс.

Чу го да се къпе и влезе в спалнята си, за да се приготви за лягане. Нахлузи бледорозовата си нощница, подарък от Рейчъл, и се запъти към кухнята да си налее чаша студена вода. Точно в този момент Чейс се показа от банята с увита около бедрата си хавлия и връхлетя върху нея. Прилепналият по тялото ѝ сатен и топлата му влажна кожа се докоснаха и двамата стреснато отскочиха назад.

— Извинявай — едновременно смотолевиха и погледите им се срещнаха.

Настъпи неловко мълчание. Натезжала капка вода се търкулна по ключицата на Чейс и заедно с погледа на Сара, се плъзна надолу по здравите мускули на гърдите му към плочките на корема и попи в ръба на хавлията, покриваща жилавите му хълбоци. Главата ѝ се замая от полуголото му великолепие. Тя протегна ръка и се подпря на стената, за да запази равновесие.

— Лека нощ — промълви Чейс, ала сякаш нямаше сили да ѝ обърне гръб.

Сара си припомни целувката им, преди да замине за Тексас. Дни наред си повтаряше наум причините, поради които не биваше да го прави отново. Странно защо, ала точно в този момент не можеше да си спомни нито една от тях.

Пристъпи импулсивно напред, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Лека нощ.

Неговата реакция бе доста по-необузdana. Със светкавично движение той прехвърли ръка около кръста ѝ, придърпа я към себе си и впи устни в нейните.

Сара изстена от удоволствие и отвърна на целувката му, опиянена, с обвити около врата му ръце, заровила пръсти в къдравата му влажна коса.

Дълго потисканата страст помежду им най-после избухна и вече нямаше връщане назад. Чейс я подпря на стената, плъзна горещите си длани по тялото ѝ и обхвана с шепи гърдите ѝ.

— Каж ми да спра — изстена той дрезгаво.

— Не спирай — отвърна тя и пое напирания му език между устните си.

Чейс хвана задника ѝ и я повдигна. Хавлията му се разтвори и Сара изстена от допира на туптящата му мъжественост.

Той хвърли поглед към стаята на Кендъл, понесе я на ръце към спалнята ѝ и затвори с крак вратата след себе си.

Там, в хладината на сенките, я целува дълго и нежно — сякаш цяла вечност, докато сетивата ѝ се замаяха, и внимателно я положи върху леглото.

— Веднага се връщам — каза той и се изправи. Уви кърпата около кръста си и изчезна надолу по коридора. Сара недоумяващо се

загледа след него и се запита дали наистина е готова да послуша сърцето си вместо разума.

Но как би могла да спре точно сега, когато всяка клетка от тялото ѝ, всеки нерв, всеки сантиметър от кожата ѝ копнееше за допира му?

Макафри се появи на вратата, стиснал няколко лъскави опаковки в шепата си. Затвори вратата след себе си и ги хвърли на нощното шкафче. Едва тогава Сара проумя защо е излязъл.

— О! — възкликна тя и се зачуди как да му каже, че няма нужда да ползва презерватив.

Той не беше в настроение за разговори. Посегна към раменете ѝ и нежно я повали върху окъпаното в лунна светлина легло. После се надвеси над нея и издърпа хавлията си настрани.

Мили боже!

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от надигащото се в гърдите ѝ очакване. Никога през живота си не беше виждала нещо по-еротично от начина, по който изглеждаше Чейс, подпрян на лакът до нея, с преливащ от желание поглед и възбуден докрай.

— Толкова си красива — дрезгаво прошепна той, сякаш прочел мислите ѝ.

Притисна устни към туптящата на шията ѝ вена, продължи надолу, обсипвайки с целувки нежната извивка на рамото ѝ и неусетно свали презрамките. После бавно смъкна сатенената нощница и разголи гърдите ѝ на лунната светлина.

Изстена и зарови глава в гънката между тях. Сара въздъхна, изви гръб и посрещна жадните му, горещи устни. Впи пръсти в къдриците му, наслаждавайки се на усещането от копринената им мекота.

Докато топлият му дъх пареше гърдите ѝ, ръката му придърпа ръба на нощницата нагоре по бедрата. Загрубялата му длан я погали по корема и се плъзна между краката ѝ, докосвайки топлата, влажна материя на бельото.

— Сара — прошепна той задавено.

Тя също не можеше да повярва, че тайните ѝ фантазии се сбъдват и то много по-вълнуващо, отколкото във въображението ѝ. Протегна ръка и погали широките му рамене, зарови пръсти между косъмчетата на гърдите му, после ги плъзна надолу по твърдите му като камък коремни мускули. Продължи още надолу и го пое в ръцете си... *О, да, Чейс наистина нямаше нищо общо с Гарет.*

После усети, че се отдръпва от нея, осъзна намерението му и тялото ѝ потръпна в очакване. Горещият му език се плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ и точно когато си мислеше, че умира, той спря и започна отново. Издърпа бикините надолу и разтвори краката ѝ.

Сара усети, че потъва някъде и здраво се вкопчи в чаршафите. Дълбока, пламенна наслада се разливаше по всяка клетка от тялото ѝ. Чейс повдигна с длан таза ѝ и разтвори горещата ѝ плът с единия си пръст, а после и с другия, без да спира нежните тласъци на езика си.

Тялото ѝ изгаряше, кожата ѝ блестеше от ситните капчици влага. Тя надигна глава и погледна надолу към гърдите си, облени от меката светлина на луната. Отвъд заоблените им очертания видя Чейс, който с блеснали в тъмнината очи я очакваше... *О, Господи!*... да затрепери от възбуда.

Сара изхълца блажено и достигна върха.

Чейс я притисна до себе си и бавно я върна на земята. Когато отвори очи, видя, че той се протяга към нощното шкафче за презерватив.

— Това няма да ти трябва — каза тя и едва разпозна дрезгавия си глас.

Той се поколеба.

— Искаш да спрем? — попита изненадано.

— О, Чейс! Не! Дори не ми е минало през ум! — Тя се подпря на лакът. — Просто... няма опасност да забременея. Повече не мога да имам деца.

Дори в сумрака забеляза загрижения му поглед.

— Усложнения?

— Много усложнения — призна тя. — Толкова много, че се наложи да направя пълномощно на Гарет да взема решения вместо мен, ако се наложи, тъй като бях приета в болница седмици преди термина на раждане. Нямах представа, че ще го използва по този начин.

Чейс се намръщи и търпеливо я изчака да продължи.

— Казал на лекаря, че искам да зашият тръбите ми, за да не ми се случи повторно — добави тя. — После ми каза, че никога не е искал деца.

Макафри не помръдна. Сара усети надигания се в него гняв.

— Трябва да ти кажа нещо — процеди през зъби той след известно мълчание. — Ако този човек някога се приближи до теб, ще му откъсна шибаната глава, без да се замисля.

Тя изтръпна от заплашителната нотка в гласа му.

— Не говори така — прошепна, но не в защита на Гарет, а защото не искаше любимият ѝ да направи нещо, което би могло да го вкара в затвора заради нея. — Той няма да ме намери тук — увери го Сара.

— Така е — мрачно се съгласи Чейс. Протегна ръка и нежно я погали по бузата. — Съжалявам — добави. — Не трябваше да го казвам.

— Всичко е наред. — Топлотата, която извираше от погледа му, ѝ вдъхна кураж. За двама им имаше надежда дори и след четири години.

Наведе се и я целуна така, сякаш този път нямаше намерение да спира.

Тя усети безмълвното му, властно послание и потръпна от наслада. Искаше да се отпусне в ръцете му и да се почувства негова — изцяло и напълно. Изстена и покорно се притисна към силното му тяло, изпълнена с надежда, че близостта, която и двамата чувстваха в този момент, тайнствено и дълбоко щеше да ги свърже завинаги.

Придърпа я към себе си и проникна в нея. Сара усещаше напрежението му. Опитваше се да бъде нежен, да контролира желанието си, навлизайки в нея малко по малко, сякаш се страхуваше, че би могла да се счупи.

— Още! — замоли го тя, извивайки се нетърпеливо под него. Копнееше да я завладее, да я отнесе в друг свят, да я измъкне от миналото ѝ и да я направи своя.

Ала той не бързаше. Наслаждаваше ѝ се бавно, събуждайки сетивата ѝ едно по едно, докато най-последно ѝ позволи да усети, че е напълно негова. Сара изстена от облекчение и даде воля на желанието си. Потисканите ѝ с години чувства сякаш експлодираха в прегръдката на Чейс. Притискаше се в него, опитвайки се да го почувства още по-близо до себе си.

Сякаш най-последно намери своя дом.

Той плъзна ръка между прилепналите им тела и я доведе до края миг преди себе си. Отпуснаха се задъхани един до друг, свързани по начин, необясним дори за самите тях.

* * *

Чейс се страхуваше да помръдне. Беше все още вътре в Сара, замаян от мощния като цунами оргазъм.

Вълната от разтърсващото природно бедствие бавно започна да се оттегля, оставяйки у него тревожно чувство на уязвимост. Не смееше да си поеме въздух. Струваше му се, че ако помръдне, нещо около сърцето му ще се размести — също като движенията на земните пластове — и ще предизвика катастрофа.

Усещаше дишането на Сара под себе си — леко влажна и невероятно мека.

— Господи — въздъхна тя.

— Добре ли си? — едва намери сили да я попита той.

— Дали съм добре? — засмя се тя. — О, да! Добре съм.

Той изръмжа. Все още се страхуваше да помръдне и продължаваше да я притиска до себе си.

Тя отметна косата от лицето му, доволно сгושена в прегръдката му.

— Трябва да ти кажа нещо — започна тя с неговите думи отпреди малко. — Не че изгарям от желание да го кажа, но ако нещо се случи с теб... много бих искала да го знаеш.

Той преглътна конвулсивно.

— Мисля, че те обичам — промълви Сара.

Чейс трепна неволно. В миналото, когато чуваше тези думи в леглото, внимателно се отдръпваше и видимо охладняваше. По този начин деликатно намекваше, че в сърцето му няма място за подобни чувства.

Ала този път усети как на същото това сърце сякаш му поникват криле и то напира да изхвъркне от гърдите му. Разтърси го чувство на болка и радост едновременно.

И без обяснима причина — освен може би тази, че лежеше в леглото на майка си, в главата му нахлу най-ранният му детски спомен.

Беше нощта, в която баща му почина. Майка му го държеше в прегръдките си и ридаше. Помнеше как сълзите ѝ капеха по ръцете му.

Години по-късно той беше този, който прегръщаше нея, докато Линк хвърляше пръст в пресния гроб на бебето.

Бяха си опора един на друг. До деня, в който не се наложи да я откарат в болницата, където малко по-късно почина.

В деня, когато прибраха тялото ѝ у дома и я погребяха до бебето, Чейс с облекчение осъзна, че не чувства нищичко.

Беше изключил сърцето си, то вече нямаше да му е нужно.

Точно заради това стана толкова добър в това, което правеше. Убиваше, неподвластен на угризения и душевни терзания.

Как тогава простичкото — *Мисля, че те обичам* — успя да събуди цялата болка от смъртта на майка му.

За негов ужас, дълбоко погребаната в душата му мъка изригна с такава неподозирана, опустошителна сила, че го потопи в океан от отчаяние. От гърлото му се изтръгна звук, наподобяващ сподавено ридание, и той смутено зарови лице в гънката на шията на Сара.

— Всичко е наред — успокои го тя. — Тук съм.

Усилията му да обуздае чувствата си бяха напразни. Скръбта, погребана дълбоко в душата му преди толкова години, възкръсна изведнъж, отключена вероятно от смъртта на Джеси. Болката бе изпепеляваща.

Вкопчи се здраво в Сара, безмълвен, разтърсван от ридания.

Стоя притиснат до нея дълго, докато най-последните страданията му поутигнаха и той започна да се съвзема. Обърна се на другата страна и притаи дъх. Завладя го смазващо чувство на унижение и той затвори очи.

Тя се завъртя с лице към него. Дори и без да я вижда, в сумрака на стаята, Чейс усещаше погледа ѝ върху себе си.

Не му се говореше, не знаеше какво да ѝ каже, затова се престори, че спи. За какъв ли го смяташе сега, зачуди се той. Дали страдеше, че не отвърна на признанието ѝ и то увисна във въздуха? Или го смяташе за смахнат?

Любимата му се размърда и посегна да погали бузата му. Той едва доловимо потръпна. Прехвърли ръка през гърдите му и се сгуши в него.

Все още измъчван от унижение, реши, че едва ли ще успее да заспи тази нощ. Ала в същото време го завладя толкова блажено

спокойствие, последвано от вълна на доволство, че той потъна в дълбок сън.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Упоена от пречистващото сексуално освобождаване, Сара проспана кукуригането на петела. Отвори очи в окъпаната от слънчевите лъчи стая и се огледа. Чейс го нямаше, но това изобщо не я изненада. Снощи го видя да спи за пръв път, откакто се познаваха.

Ослуша се, за да разбере какво ли можеше да прави. Къщата тънеше в тишина. В ореха навън цвърчеше чучулига.

Тя отметна завивките и се отправи към банята. Среса се и си изми зъбите, докато замечтано гледеше отражението си в огледалото и се чудеше как ли — и дали изобщо — нещата щяха да се променят след тази нощ.

Чейс така или иначе заминаваше във вторник. Щеше да продължи да бъде снайперист от 12-ти отряд на тюлените. Работата му си оставаше все така опасна и можеше да загине.

Но със сигурност нещо се промени. Предишната нощ той ѝ се разкри така, както никога досега. Плака в прегръдката ѝ — със сигурност не го беше правил с друга жена. Тази увереност изпълни сърцето ѝ с нежност.

Каза му, че го обича и въпреки че той не ѝ отвърна със същите думи, делата му потвърдиха, че надхвърляха обикновеното приятелство.

Къде ли се е дянал? Остави четката си за коса и излезе от банята, за да го открие.

Очакваше да го види да прави кафе в кухнята, ала го нямаше. Погледна към плевнята, но вратите бяха плътно затворени. И неговата кола, и пикапът си стояха пред къщата. Къде можеше да е отишъл?

Оглушителен изстрел разцепи тишината. Сара стреснато подскочи и се извъртя в посока на звука. Скинарите! Сигурно идват в ранчото да търсят отплата за това, че полицията ги издирва под дърво и камък.

Ра-та-та-та-та.

Повторната стрелба я накара да потисне напирания в гърдите ѝ писък. Какво да направи? Ловната пушка беше заключена в пикапа. Дали да се изложи на опасност и да изтича навън да я вземе, или да се обади на полицията за помощ, а после да се заключи с Кеңдъл в стаята му и да чака?

Но щеше ли Чейс да успее да ги забави достатъчно, и то сам?

Ра-та-та-та-та.

Сара погледна натам, откъдето се стреляше и осъзна, че се паникьосва без причина. Чейс стоеше под ореха, насочил оръжие в посока към алеята. Обърна глава и видя — доста по-нататък, чак до дърветата, мишената, която беше сглобил преди няколко дни.

Той просто се упражняваше в стрелба.

Уплахата отстъпи пред гнева ѝ. Изкара ѝ ангелите! Как пък реши да се упражнява точно в седем сутринта, и то в неделя!

— Мамо! — извика Кеңдъл от стаята си.

— Поспи още малко, миличък. Чейс просто е решил да постреля.

Тя ядосано се запъти към входната врата. Ако толкова много го сърбяха ръцете да прави нещо, можеше например да се захване със закуската. Сара излезе на верандата и тъкмо щеше да го извика по име, когато той вдигна автомата си и отново откри огън по мишената.

Тя изпъшка от безсилие и закрачи ядосано по чакълестата алея, потръпвайки от убожданията на камъчетата под босите си ходила. Нямахше как да не я е видял. На него никога нищо не му убягваше.

— Чейс! — извика тя отдалече, когато той свали оръжието, за да огледа попаденията си.

Той се обърна към нея и нещо като че ли я накара да преосмисли подхода си.

Изглеждаше ядосан. Истински ядосан. Може би не точно на нея, щом като погледът му се плъзна с възхищение по шаващите под нощницата ѝ гърди.

Тя спря на няколко метра от него.

— Налага ли се да правиш това в седем сутринта? — попита тя, вече поуспокоена. — Помислих, че скинарите са се върнали да си отмъщават.

Той подпря приклада на зловецко изглеждащата пушка върху обувката си.

— Скинарите ли? — повтори той и вдигна вежда.

Тя се вгледа внимателно в него. Беше очевидно, че бе надянал защитна маска, която му помагаше да изглежда неразгадаем.

Сара кръстоса ръце пред гърдите си. Хладният, наситен с влага утринен въздух обгръщаше полуголото ѝ тяло. Стоеше и смаяно наблюдаваше отчуждението в погледа му, питайки се дали пък близостта им от изминалата нощ не е била просто сън.

— Толкова невероятно ли ти звучи? — попита тя. — Все още са на свобода, нали така? Не може да не са наясно, че точно ние сме казали на полицията за тях.

На устните му се появи цинична усмивка и той отново вдигна оръжието.

— Няма да посмеят да дойдат — каза и тонът му накара Сара да настръхне. После отново се прицели.

— Недей! — извика тя с нов прилив на гняв.

Той насочи цевта надолу, но остана втренчен в мишената, сякаш искаше да я изпепели с поглед.

— Исках Кендъл да си поспи днес. Просто престани! — отсече тя, обърна се и побягна към къщата, без да обръща внимание на камъните, болезнено забиващи се нежните ѝ ходила. Изкачи стълбите с насълзени очи.

Престани да се държиш така, сякаш нищо не се е случило.

Ето това всъщност искаше да му каже. Как можа да се отдръпне толкова бързо, след като през изминалата нощ я допусна така близо до себе си.

Мина покрай тихата стая на Кендъл и се затвори в спалнята си, изпълнена едновременно със страх и надежда, че Чейс ще я последва. Хвърли се на леглото и прегърна възглавницата му. Ухаеше на него, на прясно отсечен кедър. Парещи сълзи потекоха от здраво стиснатите ѝ очи.

Знаеше много добре, че щеше да се стигне дотук. Наистина Чейс от самото начало бе внимателен и с добра душа. Но още онази вечер на верандата ѝ стана ясно, че не е като останалите мъже. Не всеки би си избрал професия като неговата. Чакаха го още четири години активна военна служба. Мъже като Чейс не се влюбват, не се занимават с ферми, не създават семейства.

Но той би могъл, някой ден, след тези четири години, заинати се вътрешният ѝ глас.

Сара рязко пое дъх, надигна се и избърса сълзите си. Този Чейс, в когото се влюби, не е хладнокръвен убиец. В паметта ѝ изплува усмивката му, когато случайно попаднаха на онази сърна в гората. Точно той научи нея и Кендъл как да вярват отново.

Нито веднъж досега не е мамил надеждите ѝ.

Което значеше, че рано или късно щеше да се върне вкъщи при тях. Трябваше да вярва в това.

Но докато това стане, можеше ли да чака четири безкрайно дълги години? Би било глупаво. Не, трябваше ѝ знак от негова страна — обещание — че ще се върне. Завърнал се в дома от детството си, той нямаше търпение да напусне. Трудно щеше да изтръгне такова обещание от мъж, който е погребал сърцето си някъде дълбоко в себе си.

Имаше начин обаче. Предишната нощ, когато се любиха, Сара стана свидетел на неподозирано силните му чувства. Очевидно трябваше да го направят отново, за да може той да свали маската си. Може би тогава щеше да ѝ даде обещанието, от което толкова много се нуждаеше.

* * *

Дийн Кенард обикновено не работеше в неделя сутрин, ала сега, когато членовете на „Юмрук за справедливост“ все още не бяха зад решетките, а на него много му се искаше да направи впечатление на капитан Луис, събра сили и в осем часа се завлече в кабинета си.

Агентът от ФБР, Хана Линдстром, успя за един ден да открие повече информация за Уилард Смит, отколкото Дийн за почти седмица. За да укрепи репутацията си в управлението, той възнамеряваше да открие всичко останало, което можеше да се намери за Уилард Смит, включително и криминално досие, ако имаше такова.

С чаша кафе до себе си, Дийн затрака по клавиатурата и за около два часа проследи живота на Уил от детството му в Стилуютър, Оклахома, до периода, прекаран на служба като армейски рейнджър. Имаше общо дванайсет години на бойното поле във Виетнам и Персийския залив, за които бе награден с Бронзова звезда за храброст.

След пенсионирането си през 1994 от Форт Белвоар, Вирджиния, той просто се изпаряваше.

След залавянето му от полицията, ако човекът нямаше криминално досие, нямаше да получи нищо повече от плясване през ръката — в случай че го хванеха преди планираната от него „демонстрация“.

В щата Оклахома Уилард имаше безупречно досие. Дийн насочи вниманието си към базата данни във Вирджиния и оттам разбра, че Уил бе издирван за употреба на огнестрелно оръжие при извършване на углавно престъпление.

— Пипнах те, копеле — измърмори той, докато си водеше записки.

Кенард се върна в главното меню на уебстраницата, за да потърси координати на лице за контакт в щата Вирджиния. Докато записваше името и телефонния номер, с периферното си зрение забеляза мигаща икона: Програма „Амбър“.

От професионално любопитство реши да я отвори.

Докато разглеждаше страницата, вниманието му за секунда бе привлечено от две снимки — на майка и син, и рисунка по описание на техния похитител. После затвори страницата и се върна в главното меню.

Докато записваше следващия телефонен номер, мисълта му отново се върна на снимките.

Един момент. Той никога не забравяше лица, а тези очи определено му бяха познати.

Шокиран, Дийн отново се върна на страницата на програма „Амбър“. Нямаше начин това да е Серенити Дженсън. Жената от снимката беше със съвсем обикновена прическа и размазани черти на лицето. Ала очите бяха на Серенити. Или може би става въпрос за случайно съвпадение. Казваха, че всеки човек имал двойник някъде по света. Погледна към името — Сара Гарет. Синът ѝ се казваше Кендъл.

Сара. Но разбира се! Чейс използва точно това име в деня, когато Кенард му се обади по телефона. Той е очаквал да му се обади тя.

Детективът всъщност никога не бе виждал сина на Серенити и този факт още повече засили подозренията му. Тя просто не е искала той да вижда момчето.

Вгледа се внимателно в портрета на вероятния похитител. Това трябва да е Чейс Макафри, въпреки че мъжът от рисунката беше с брада.

— Дявол да го вземе — измърмори той с разтуптяно сърце. Прочете цялата информация за случая, напълно забравил за Уилард Смит.

В началото полицията предполагала, че се касае за отвлечане. По-късно първоначалната версия е отпаднала и на този етап се смяташе, че е по-вероятно Сара Гарет да е избягала заедно със сина си с помощта на брадатия непознат. Скоро случаят щеше да бъде свален от програмата „Амбър“ и считан за обикновено отвлечане от родител.

Последното го зарадва много. В противен случай щеше да му се наложи да арестува Чейс Макафри, а той нямаше никакво желание да го прави. Освен че бяха ходили на училище заедно, не му се искаше да си навлече гнева на опасен човек като Чейс. А и Макафри щеше да му е нужен при залавянето на скинарите.

Дийн се облегна назад и мислено прехвърли цялата налична информация.

За да реши да избяга от съпруга си — военен прокурор във флота, капитан при това — животът на Серенити, тоест Сара, трябва да е бил направо непоносим. Не възнамеряваше да ги събира отново.

Най-разумно бе да запази истинската ѝ самоличност в тайна, която да използва за собствена изгода, когато му дойдеше времето. Щом Чейс заминеше, Дийн щеше да ѝ разкрие, че е знаел коя е през цялото време, но не е искал да ѝ причинява неприятности. С този ход нямаше начин да не спечели точки в своя полза.

Ако успееше да спечели доверието ѝ, имаше шанс да спечели и сърцето ѝ.

* * *

Чейс копнееше да потъне вдън земя повече от всичко на света, ала просто нямаше къде да се скрие. Чувстваше се така, сякаш без камуфлаж бе скочил с парашут в центъра на военни действия. Щеше да е мъртъв, преди да успее да се огледа.

След сутрешната стрелба с автомата се почувства малко по-добре. Усети как безчувственият воин в него се събужда, до момента, в който не се появи Сара, за да го нахока.

Видя разочарованието в очите ѝ и моментално му се прииска да го пропъди. Ала много добре знаеше, че това ще го накара да се чувства още по-зле.

Нямаше да позволи това да се случи.

През следващите четири години трябваше да се запази такъв, какъвто си беше преди — съсредоточен и необвързан емоционално, по-скоро машина, отколкото човек. Иначе провалът не му мърдаше. Чувството за вина, което тормозеше някои снайперисти — също. Да възкресява отдавна погребаното си сърце изобщо не му влизаше в плановете.

В никакъв случай не биваше да допуска повторение на предишната нощ. И тъй като не можеше да разчита на волята си, просто се налагаше да избягва Сара.

За щастие имаше още доста работа за вършене, преди да замине във вторник: да боядиса кепенците, да оправи кранчето на маркуча, да подреди инструментите в плевнята. Едва ли щеше да е чак толкова трудно да стои настрана от нея за някакви си два дни, особено ако скинарите се готвеха да изпълнят заплахите си. А на третия ден вече нямаше да е тук.

Коленичил в тревата до къщата с клещи в ръка, Чейс поправяше крана на маркуча, когато на верандата се показа Сара, хванала Кендъл. На рамото ѝ висеше новата ѝ дамска чанта, а в свободната си ръка държеше ключовете за пикапа.

— Здравсти — каза тя. Нежната ѝ усмивка го извади от равновесие. Къде се дяна разочарованието, което забеляза в погледа ѝ сутринта?

— Къде отиваш? — попита той и приседна на пети. Дънките ѝ стояха невероятно, а в добавка с лекия грим изглеждаше по-секси отвсякога. Щеше да събере погледите на целия град, ако се появеше по улиците в този си вид.

— Кени ще спи в дома на Ерик довечера — каза тя, докато подрънкваше с ключовете. — На връщане ще купя хризантеми за празните саксии. Нали каза, че нямаш нищо против?

— Разбира се — болезнено му се прииска да отиде с нея и заедно да изберат цветята. Веднага след това го завладя паническата мисъл, че вечерта ще останат сами в къщата. — Нали щяхме да спим на верандата довчера и да търсим рисове? — попита той Кендъл.

— Отказах се — отвърна момчето, избягвайки погледа му.

Чейс осъзна, че хлапето нарочно се опитва да се държи хладно, за да направи предстоящата им раздяла малко по-безболезнена, и в гърлото му заседна буца.

— Ще се върна след около час — каза Сара и тръгна към пикапа. — Хайде, миличък.

Чейс ги последва, разтревожен за безопасността им и обзет от чувството, че времето сякаш изтича между пръстите му. Изправи се до отворения прозорец на пикапа и надникна да провери дали са закопчали коланите си.

— Карай внимателно — каза той. Внезапно му се прииска да ги целуне и двамата.

— Не се тревожи — успокои го тя, включи на скорост и потегли.

Чейс остана загледан след колата. Би трябвало да чувства облекчение, че тя не му се сърди или че не рони сълзи от несподелена любов. Беше успяла да се съвземе и по всичко личеше, че занапред чудесно ще се оправи и без него, също както и Кендъл.

Би трябвало да е доволен, ала не беше.

* * *

Сара надникна през прозореца на кабинета. Засадените сутринта хризантеми заливаха верандата с ярките си цветове. Доволна от външния вид на къщата, тя се концентрира в следващата си задача за следобед — да внесе малко уют в кабинета на Линк.

Времето сякаш препускаше. Откакто беше оставила Кендъл в дома на Ерик, Чейс непрекъснато си намираще някаква работа, за да я избягва. Очевидно никак нямаше да ѝ е лесно да изтръгне от него мечтаното обещание. В момента продължаваше да подрежда инструментите си в плевнята.

Трябваше ѝ основателна причина, за да го извика в къщата.

Погледна към бюрото на Линк в средата на стаята и реши, че ще е по-добре да го премести под прозореца, откъдето да се наслаждава на гледката. Ала то със сигурност тежеше поне сто килограма и нямаше да успее да се справи сама.

Събра смелост и отиде да повика Чейс.

За нейна изненада го откри в кухнята да пие лимонада. Очите му я пронизваха.

— Не съм те чула да влизаш — призна тя. — Ъмм... можеш ли да ми отделиш минутка? Искам да преместя бюрото до прозореца и ще ми е нужна помощта ти.

Той предпазливо остави чашата си и безмълвно я последва.

С изопнати докрай нерви, Сара хвана единия край на бюрото, изчака Чейс да застане от другата страна и двамата заедно го преместиха под прозореца. Оказа се доста лесно.

— Мисля да направя библиотека от шкафа за оръжие, ако не възразяваш — обади се тя, търсейки причина да го задържи още малко. — Ще са ми нужни доста учебници и трябва да ги държа някъде. Струва ми се, че кукичките могат да се вадят и ще успея да вдигна рафтовете по-нагоре. Какво мислиш?

Той огледа празния шкаф.

— Мисля, че ще стане — отвърна, като избягваше погледа ѝ.

— По-нататък може би ще ми трябва и компютър. Но няма да е скоро. Страшно е да започваш отначало — добави тя, насочвайки разговора към бъдещето.

Той я погледна намръщено.

— Мислих си за това — призна дрезгаво. — Не искам да ми плащаш наем.

— О, аз не намеквах за подаяние — запротестира тя. — Малко морална подкрепа няма да ми е излишна.

— Знаеш, че я имаш — отвърна той с равен глас.

Тя само го погледна, надявайки се Чейс да продължи да говори.

— Сара, ако имаш нужда от нещо, винаги можеш да ми се обадиш — рязко каза той. — Мобилният ми телефон има обхват навсякъде по света.

На устните ѝ се появи печална усмивка.

— Ами ти? — попита.

— Какво аз? — поклати глава той.

— А ако ти имаш нужда от мен, Чейс? Ще ми се обадиш ли?
Той не отговори веднага.

— Виж какво... — въздъхна и отмести поглед встрани — през следващите четири години няма да съм тук. Не мога да ти дам това, което заслужаваш от един мъж.

Нима очакваше това да я накара да се откаже от него? Едва ли. Определено я подценява.

— Това изобщо не е вярно — възрази тя. — Ти си най-щедрият мъж, когото познавам. Независимо дали си тук, или на другия край на света, усещам какво чувства сърцето ти. Тук не става въпрос за липсата ти на възможност да се грижиш за мен, Чейс, а за страховете ти и за това, че всички, които някога си обичал, са ти били отнети.

Той трепна и това беше единственият знак, че думите ѝ са успели да пропукат маската, прикриваща истинските му чувства. Чейс заби поглед в земята.

Сара реши да действа. Сега или никога.

Тя прекоси стаята и заключи вратата.

— Няма да излезеш оттук — заяви тя и разкопча горното копче на бледожълтата си блуза, — докато не признаеш, че се опитваш да избягаш от чувствата си.

Осъзнаваше, че ултиматумът ѝ е смешен, звучеше абсурдно да се мери физически с него.

Беше сигурна обаче, че желанието, бушуващо във вените ѝ, е еднакво силно и за двамата. С треперещи пръсти разкопча докрай копчетата на блузата си и под смаяния му поглед я изхлузи от раменете си, като остана по бледорозов сутиен.

Чейс не помръдна, ала не успя да прикрие възбудата, извираща от погледа му.

За пръв път през живота си Сара се опитваше да съблазни мъж. Но в този случай рискът да бъде отхвърлена си струваше.

Разкопча ципа на дънките си, бавно ги плъзна надолу по бедрата си и с облекчение установи, че предвидливо е обула бикини в същия цвят.

— Кажи ми, че това не те възбужда — предизвика го тя.

Той преглътна с усилие, но не успя да каже и дума.

Окуражена от очевидната му безпомощност, Сара застана пред него. Погали гърдите му, плъзна длани по широките му рамене и

надолу по мускулестите му ръце. Чейс не смееше да помръдне от усилието да запази самообладание.

Тя се повдигна на пръсти и нежно притисна устни към неговите. Той продължаваше да стои неподвижен, не отвръщаше на целувките ѝ, но не се и съпротивляваше. Затвори очи, сякаш така можеше да се скрие.

Сара посегна към копчетата на камуфлажния му панталон и започна да ги разкопчава едно по едно. След мъничко вече нямаше да има къде да избяга. Бузите му пламнаха, сякаш отразяваха руменината от собственото ѝ лице.

Никога през живота си не беше влизала в ролята на изкусителка, ала реши да следва женския си инстинкт — плъзна ръка към боксерките му и смело ги издърпа надолу. Макафри измърмори нещо в знак на протест, ала тя не му обърна внимание, а коленичи и го пое в уста.

Изстена от удоволствие и това я увери, че е на прав път. Но когато вдигна поглед, видя, че очите му са все още затворени.

— Погледни ме — каза и обви ръка около него.

Той поклати глава. Просто не можеше.

— Погледни ме, Чейс — повтори тя настоятелно.

Той повдигна клепачи и я погледна. Очите му преливаха от желание и сърцето ѝ се изпълни с надежда. Съсредоточи вниманието си върху неговото удоволствие, молейки се да успее да отприщи чувствата му както преди.

Ала най-неочаквано той се отдръпна и я изправи на крака.

— Спри — заповяда ѝ той и я сграбчи за раменете. — Защо правиш това? — ядосано изръмжа.

— Защото искам да го направя — отвърна тя. — Защото те обичам.

Признанието ѝ го разтърси, а сърцето му сякаш напираше да изхвъркне от гърдите.

— Люби ме — замоли го тя отчаяно. Усещаше вътрешната му борба. Страхуваше се, че може просто да се обърне и да я остави тук сама, отнасяйки със себе си надеждата и достойнството ѝ.

Той рязко я дръпна към себе си и я прегърна. Долепила ухо до гърдите му, тя се заслуша в мощните удари на сърцето му.

— Не бива да го правим — каза той.

— Но ти също го искаш — отвърна тя.

— Ти не разбираш какво ме молиш, Сара. Не мога да се *чувствам* така и да продължавам да върша работата си.

— Казваш го, сякаш имаш избор — удивено възкликна тя и впери поглед в него.

— Точно за това става дума — изръмжа той в отговор. — Че нямам избор, мамка му!

Защото принадлежеше на правителството, осъзна тя. Това бе последният ѝ шанс да вземе част от него само за себе си.

— Люби ме — повтори Сара и впи устни в неговите, в отчаян опит да срути барикадата, която той продължаваше да брани с всички сили.

Лека-полека Чейс започна да се предава. Целуваше я грубо, тъй като част от него продължаваше да се съпротивлява, ала нея не я бе грижа. Отдаде му се с още по-голяма наслада, обвивайки с крак бедрата му, за да го придърпа по-близо до себе си. Той стенеше и ругаеше едновременно, неспособен да я отблъсне. Понесе я към ъгъла на стаята и я положи на креслото.

Бе негов ред да коленичи и той се намръщи на собствената си слабост. Изтегли бедрата ѝ към себе си и тя изви гръб назад, подпряла лакти върху облегалките.

Чейс нямаше намерение да ѝ доставя удоволствие и тя знаеше причината. Смяташе, че ако го направи бързо, последствията щяха да са по-леки.

Събу бикините ѝ и ги захвърли настрана. После придърпа бедрата ѝ към ръба на седалката, намести се между краката ѝ и рязко проникна в нея.

От гърлото ѝ се изтръгна сподавен вик, но не от болка, а от огромната вълна от чувства, която я заля — целия му гняв, безпомощност, задръжките му и най-вече огромната му потребност да я има.

Не се стараеше да бъде нежен. Поглъщаше я жадно, бързо и грубо. Но ако с това целеше да събуди отвращението ѝ, провалът му бе гарантиран. Чейс успя да събуди у нея инстинкти, желания и страсти, каквито не бе изпитвала от години. Тялото ѝ гореше, потръпваше и се изопваше в синхрон с неговото.

Колкото по-мощни бяха тласъците му, толкова по-силно Сара го притискаше към себе си, докато най-после се предаде, пометена от вълните на екстаза. Премреженият ѝ поглед улови удивлението в очите му. Той изобщо не бе очаквал тя да свърши. Нейното удоволствие сякаш отприщи неговото. Той изстена, зарови глава между гърдите ѝ и я последва в рая.

Дълго време никой от двамата не помръдна. Сара лежеше, заслушана в накъсаното му дишане, и чакаше.

Възможно ли е след толкова бурен изблик на чувства да не обели и дума за завръщането си?

Чейс най-после се отдръпна от нея и, избягвайки погледа ѝ, започна да закопчава панталона си.

— Ще донеса салфетки — каза той и побърза да изчезне от стаята, докато Сара се опитваше да възвърне благоприличието си.

След малко ѝ подаде сноп салфетки, лицето му отново бе придобило обичайното си намръщено изражение.

— Съжалявам, ако съм бил груб — тихо каза той.

— Не беше — отвърна тя.

Помежду им се загнезди дълго, неловко мълчание. Сините му очи я пронизваха и я караха да се чувства като тежко, досадно бреме.

— Кажи ми какво искаш, Сара? — най-после я попита той.

— Искам отново да заобичаш живота — незабавно отвърна тя.

— И как точно да направя това? — попита Чейс с насмешка.

— Като приемеш факта, че не си сам. Че ние сме тук и те чакаме.

Чейс изруга под носа си, обърна се и излезе, като с нищо не показва дали опитът ѝ да получи някаква сигурност е успешен, или се е оказал пълен провал.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл Дженсън сковано се измъкна от малкия си автомобил. Изпита облекчение при мисълта, че натовареният ѝ уикенд в болницата най-после приключи и на днешния празничен ден ще си почива заслужено.

Слънцето тъкмо започваше да се надига над хоризонта зад караваната, хвърляйки топлите си златни лъчи по върховете на върбите на паркинга. Някои от съседите ѝ вече бяха будни и прозорците им светеха. За разлика от нея, повечето от тях нямаше да почиват на Деня на Колумб.

Нямаше търпение да се отпусне между хладните чаршафи и да потъне в сън, унесена от монотонното бръмчене на автомобилния трафик на Далас.

Пъхна ключа си във входната врата и стреснато установи, че ключалката е разбита.

Обир? О, не! Веднага се сети за ценната си колекция от пръстени и прекрачи прага на малкия си дом на колела, без да ѝ мине през ум, че крадецът може да е още вътре.

А той я чакаше.

При вида на високия тъмнокос непознат, настанен на дивана ѝ, Рейчъл се стъписа.

Той хладнокръвно насочи дулото на пистолета срещу нея.

— Затвори вратата.

Тя изпълни нареждането му. Котката не спираше да се отърква около глезените ѝ и галещата топлина на козината ѝ рязко контрастираше на смразяващия страх, който сковаваше тялото ѝ.

— Ка-какво искаш? — с треперещ глас каза тя.

— Къде е тя? — попита мъжът. Говореше отчетливо и любезно, но в същото време изглеждаше доста раздърпан, сякаш току-що става от сън.

— Коя? — може би бърка адреса. Ще се увери, че е сгрешил, и ще си отиде.

Човекът бръкна във вътрешния джоб на черното си сако и извади оттам платинена халка.

— Съпругата ми — отвърна той и устните му се изкривиха в някакво подобие на усмивка.

В ръката си държеше венчалния пръстен на Сара. Дъщеря ѝ настояваше да го остави за колекцията ѝ като малка финансова компенсация за помощта ѝ.

Рейчъл отвори уста, ала не успя да обели и дума. Трябваше бързо да измисли как да го заблуди.

— Няма я тук — бързо отвърна. — Нямам представа къде е. Реши да започне живота си начисто.

Гарет присви очи.

— Лъжеш — каза той и рязко се изправи. Главата му почти опираше в тавана. — Прочетох имейлите, които сте си писали. Възнамерявала е да живее с теб.

— Промени решението си — каза тя, като се мъчеше да не дава израз на страха си. Мъже като Гарет обичаха да атакуват по-слабия. Надушваше ги веднага, самата тя се бе омъжвала за такъв. — Не се разбирахме особено.

— Защо тогава ти е оставила пръстена си? — попита я и застана точно до нея.

— Забрави си го — Рейчъл полагаше огромни усилия да прикрие ужаса от близостта му.

— Още една лъжа — заяви с равен глас той. — Защо ли се учудвам, всички жени сте лъжкини. Сара не е по-различна от майка ми. Ти също.

Майка му? О, да. Сара ѝ бе споменавала, че проблемите на Гарет се коренят във факта, че майка му го пращала в различни пансионни, докато многократно се омъжвала и развеждала.

Само че Рейчъл това не я засягаше. Нито пък Сара.

— Защо не се прибереш у вас? — посъветва го тя и се насили да вдигне поглед към мастиленочерните му очи. — Дъщеря ми иска да се махнеш от живота ѝ.

Присвитите му устни приличаха на безкръвни дъждовни червеи.

— Кажи ми — изръмжа той през зъби — къде е.

— Казах ти, не знам.

Ръката му изневиделица се стовари върху лицето ѝ и ударът я запрати в стената.

— Това успя ли да опресни паметта ти? — попита той заплашително.

Двата отвратителни брака зад гърба ѝ я бяха калили достатъчно.

— Нямаше да ти кажа, дори да знаех — срязва го тя. Тревожеше я единствено пистолетът, който Гарет размахваше в дясната си ръка.

— О, повярвай ми, щеше — увери я той и я сграбчи за врата с лявата. Прикова я към стената и стегна около шията ѝ невероятно дългите си пръсти.

Рейчъл усещаше, че слепоочията ѝ всеки момент ще се пръснат, ала продължаваше да го гледа предизвикателно. Предпочиташе да загуби съзнание, отколкото да отстъпи пред деспотизма му.

Гарет изръмжа от ярост и я захвърли настрани. Лицето ѝ се блъсна във вратата. Рейчъл се претърколи на земята и удари хълбока си в бюрото. Прорязва я неопишуема болка.

Немската овчарка, завързана пред една от съседните каравани, започна да лае.

Рейчъл загуби съзнание, ала само за секунда. Гарет вилнееше наоколо. Чу го как срита дамската ѝ чанта, чу изтракването на ключовете си върху пода. Отвори очи и го видя да вдига нещо от разпилените ѝ вещи — бележника, в който записваше координатите на най-близките си познати.

Немската овчарка се разлая отново.

Ушите ѝ пищяха от удара, ала чуваше бързото разлистване на страниците.

— Не знаеш къде е, а? — злорадо каза той, след като за нула време откри името на Сара. — Пак казвам, всички жени са лъжкини.

Рейчъл очакваше да я застреля. Болката в хълбока ѝ я съсипваше и се замисли за облекчението, което смъртта би ѝ донесла.

Усети раздвижване около себе си. И тогава, изневиделица, получи мощен ритник в ребрата си. Тя изпъшка приглушено, отчаяно мъчейки се да си поеме дъх.

Кучето лаеше все по-упорито. Гарет се обърна и тихомълком се измъкна навън.

Тя отново изгуби съзнание.

Събуди се от болка доста по-късно. Отне ѝ време, докато си припомни защо лежи безпомощно на пода във всекидневната с потрошено тяло.

О, Господи! Съпругът на Сара дойде да я търси и успя да открие новия ѝ адрес.

Налагаше се да я предупреди на всяка цена!

Ала не можеше да помръдне. Всеки опит да направи каквото и да било движение ѝ причиняваше нетърпима болка.

— Помощ! — немощно извика тя. Помисли си за самотния живот, който води, и осъзна, че никой няма да я чуе; Дори и немската овчарка, която вече не лаеше.

Единственият начин да предупреди Сара беше да се опита да допълзи до телефона в другия край на стаята.

Заби нокти в килима и направи опит да се отгласне. За малко да припадне от рязката болка в ребрата. Твърдо решена да успее, тя повтори движението отново... и отново, придвижвайки се сантиметър по сантиметър през стаята, като периодично губеше съзнание и после отново идваше на себе си.

Няма да зарежа детето си втори път.

Тази мисъл ѝ даваше сили да продължи.

Чейс почувства облекчение, когато го повикаха в полицейското управление на Броукън Ароу, за да очаква заповедите относно подготовения от скинарите атентат — удобен повод да насочи мислите си в друга посока. Настани се в ъгъла на фойето, точно до саксиите с цветя, за да не се набива на очи. Сърбяха го ръцете да се впусне в действие, само че целта все още не беше известна.

Въпреки усърдната подготовка, силите на реда по-скоро се подготвиха да отвърнат на заплахата, отколкото да я предотвратят.

Чейс продължаваше да се чувства като аутсайдер. Робинсън, партньорът му, му бе подхвърлил бойна жилетка с джобове, натъпкани с муниции, радиостанция и ръчни гранати. Под нея обаче носеше своята униформа, която имаше различен камуфлажен десен от този на екип „Специални операции“. Предпочиташе да не привлича внимание — достатъчно му бе да знае, че е там, за да отмъсти за Джеси.

Ръководителят на екипа, капитан Луис, нервно крачеше между кабинета на Дийн Кенард и гишето за информация, където телефоните не спираха да звънят. Обаждаха се цивилни граждани по повод афишите с обявления за издирване Уилард, разпространени от униформения отряд из целия град.

Но дори и сега, осем часа от началото на Деня на Колумб, разполагаха със съвсем оскъдна информация. Обектът на атаката бе все още загадка, а членовете на „Юмрук за справедливост“ се разхождаха на свобода.

С ръце на кръста, Хана стоеше надвесена над факс машината. Носеше бойна екипировка на ФБР, включително пистолет „Магнум“, закопчан в кобур под мишницата, колан с муниции и кубинки. Приличаше на червенокоса версия на Лара Крофт. Почукваше нетърпеливо с пръст и чакаше факс машината да започне да бълва хартия. Най-после търпението ѝ се увенча с успех и служител от Вътрешната данъчна служба изпрати дългоочакваната справка за Уилард Смит.

Чейс веднага разбра, че Хана забеляза в нея нещо интересно. Тя посегна към куфарчето си и извади пресниманите предишния ден документи, за да ги сравни с новата информация.

— Капитане — извика, и Луис пристигна незабавно. — Може и да е съвпадение, но Уил Смит и Тим Олсен са работили заедно като озеленители на голф игрище „Индиън Спрингс“. Или са напуснали по едно и също време, или са ги уволнили.

Капитанът вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Е, и?“

— Ако са дали тяхната работа на хора от малцинствата, това може да е отключило желанието им за отмъщение, не е ли така? — предположи тя.

Луис скептично се намръщи.

— Малко вероятно е да изберат за мишена някакъв провинциален голф клуб — отвърна той.

В мислите на Чейс изплува натрапчив спомен и той се обади от мястото си:

— Мисля, че знам със сигурност къде смятат да атакуват.

Хана, капитанът и четиринадесетте членове на екип „Специални операции“ впериха изненадани погледи в него.

Дийн Кенард се подаде от кабинета си с чаша кафе в ръка.

— Целите сме в слух — каза той.

Чейс се изправи и опъна надолу бойната си жилетка.

— Избрали са за мишена голф клуба — заяви той с абсолютна увереност. — Уилард Смит е казал на Са... Серенити, че възнамерява да даде урок на онези либерални копелета, които милеят повече за стиковете си за голф, отколкото за хората си.

Изминаха няколко секунди без никой да помръдне.

— Дявол да го вземе! — наруши мълчанието Дийн. — Най-последно някакъв пробив!

Капитан Луис присви очи към Чейс.

— Моли се да си прав, Макафри — предупреди го той.

Чейс не отговори, просто се запъти към паркирания пред входа на микробуса.

— Добре, да действваме — извика Луис към екипа си. — Влизайте в микробуса — нареди той. — Да сложим край на това, преди да е станало късно.

Чейс отвори вратите и момчетата от отряда започнаха да се качват един по един. Хана се приближи до него, стиснала куфарчето си в ръка.

— И аз идвам — уведоми го тя.

Чейс се замисли за огромното количество взрив, с което скинарите разполагаха.

— Гледай да стоиш настрана — предупреди я той. Ако нещо ѝ се случеше — не дай боже — Лутър никога нямаше да му го прости.

Дийн Кенард забърза към тях.

— Имаш ли нещо против да пътувам с теб — попита той Хана.

Тя го изгледа намръщено.

— Ти не си ли в отдела за криминални разследвания?

Той се усмихна глуповато.

— Да, обаче ми писва да стоя по цял ден зад бюрото.

— Напълно те разбирам — измърмори тя. — Разбира се, идвай.

Тя кимна на Чейс и се запъти към колата си, а той се качи в микробуса с останалите разузнавачи и снайперисти от екипа. Изпълнените им с недоверие погледи подсказваха, че изобщо не са убедени в предположението му, че голф клубът бе избраната от скинарите цел за атака.

Чейс се настани на тясната седалка и нахлузи слушалките, които Робинсън му подаде. Задните врати се хлопнаха и микробусът потегли.

Мислите му се насочиха към Сара. Днес бе последният му ден в Броукън Ароу. Не можеше да се избави от пронизващото го чувство на съжаление. Същевременно изпитваше облекчение, че денят се очертава напрегнат и има основателна причина да стои далеч от ранчото. Далеч от леглото на Сара, което не излизаше от мислите му. Защо, когато правеше любов с нея, изпитваше едновременно и страх, и наслада?

Тревожеше се, че може просто да се е влюбил. А любовта водеше със себе си състрадание, а после и разкаяние. Освен това любовта болеше — по-силно от прободна рана, от огнестрелна рана, от спане върху остри мангрови корени. Да се влюби, бе равносилно на самоубийство.

И все пак нямаше друга жена, която толкова много да заслужаваше да бъде обичана.

Намираще се в много объркано положение.

Нямаше как да спаси едновременно и нея, и себе си.

Радиостанцията изпука в ухото му и върна мислите му в настоящето.

— Внимание, момчета. Извънредна ситуация в голф клуба. Въоръжен човек — а може и да са повече от един — е открил огън срещу голф играчите на моравата. Имаме един прострелян до четвърта дупка.

Четиринадесет чифта очи се извъртяха към Чейс, който едва забележимо вдигна вежди.

Ръководителят на екипа бързо разпредели задачите им. Чейс и партньорът му Робинсън, заедно с още двама снайперисти, имаха за цел да извадят стрелците от прикритието на дърветата. Двата разузнавателни екипа трябваше да обходят периметъра и да установят дали натовареният с експлозив камион е на територията на голф клуба. Останалите петима трябваше да изчакват в готовност. В случай че успеяха да открият бомба, Флинт и Сийвърс щяха да се заемат с обезвреждането ѝ.

Микробусът слезе от Ийст Авеню 131 и зави по дългата алея, която водеше към голф клуба.

— Хайде, тръгвайте! По-живо! — извика командирът.

Снайперисти и разузнавачи наскачаха от автомобила, паркиран малко по-надолу от входа на игрището. Чейс хвърли бърз поглед на района. Гъста широколистна гора опасваше тучната морава и осигуряваше добро прикритие на стрелците.

Даде знак на партньора си да го последва и двамата потънаха между дърветата.

Чейс беше идвал тук като малък. Пусна Робинсън пред себе си и безшумно се затича след него.

Не бяха изминали и петдесет метра, когато наоколо се чу изстрел, последван от женски писък, и след него още един изстрел. После настъпи тишина. Чейс определи посоката, от която се стреля. В слушалките си чуваше гласовете на разузнавачите, които брояха цивилните, тичащи да намерят убежище в голф клуба.

— Мамка му! — извика единият от тях. — До входа на ресторанта има паркиран камион без номера.

Неприятната новина накара Чейс да извади оръжието си. Профуча покрай по-тромавия Робинсън, твърдо решен да открие стрелеца, без да губи повече време.

С десетина метра дистанция помежду си, двамата започнаха да претърсват района, от който се чуха изстрелите. Гъста растителност и буйна трева покриваха тази страна на голф игрището. От другата страна гората се разреждаше и пред очите на играчите се разкриваше прекрасна гледка към проблясващата повърхност на река Арканзас.

Чейс пръв забеляза стрелеца. Криеше се, приклепнал зад един храст, с насочена към моравата пушка. С един безшумен скок той се хвърли върху него и го повали на земята. Пушката му изхвърча десетина метра встрани и той заби нос в мъха край близкото дърво. Чейс изви ръцете му назад и омота около китките черна полиетиленова лента.

Робинсън грабна падналата на земята пушка и я изпразни.

— С кого си тук? — просъска Чейс в ухото му. — Къде са приятелчетата ти? — Чудеше се дали това е Тими или Лес. Заби коляно в рамото на мъжа и бързо получи отговорите.

Още двама стрелци, разположени под ъгъл 45 градуса от двете страни на голф клуба, се криеха на стотина метра навътре в гората.

Чейс завърза и краката му, за да не може да им избяга. *Да тръгваме*, даде той знак на Робинсън, който подпря пушката

„Ремингтън“ до едно дърво.

Докато се оглеждаха дебнешком за другите двама, до слушалките на Чейс стигна новината, че Флинт и Сийвърс не могат да се доближат до бомбата. Стрелец с неизвестно местоположение ги държи на мушка. Имаше и трима цивилни, простреляни, опитвайки се да напуснат голф клуба.

Чейс рязко смени посоката. Потупа с пръст микрофона си и повика другата двойка снайперисти да преследват скинарите вместо него. Той смяташе да открие Уилард Смит — нямаше кой друг да е стрелецът.

Морски тюлен срещу армейски рейнджър.

Чейс се затича безшумно към голф клуба, а Робинсън го следваше по петите. Едноетажната тухлена сграда стърчеше самотно наред моравата. Наоколо нямаше други постройки, с изключение на съблекалнята до плувния басейн.

Съобщи на момчетата от отряда местоположението си и двамата с Робинсън се прикриха зад една декоративна тухлена стена, издигаща се от едната страна на алеята за автомобили. Чейс надникна предпазливо иззад нея и веднага забеляза телата на тримата простреляни цивилни, проснати на стълбите.

По дяволите! Поне една от жертвите, малко дете в критично състояние, все още дишаше. Бомбата можеше да избухне всеки момент.

Таймерът в главата на Чейс се задейства и започна да отмерва секундите. *Тик-так, тик-так, тик-так.* Сърцето му биеше двойно по-бързо.

Опита се да се постави на мястото на Уилард. Къде би застанал, ако искаше да наблюдава едновременно и вратите на сградата, и платформата за доставки към ресторанта?

Би се покатерил на някое дърво, за да ги наблюдава отгоре.

В близост до голф клуба имаше само четири големи дървета. Чейс ги огледа внимателно едно по едно и погледът му се спря върху огромен дъб. Изчака, заслушан в забързания си пулс. Дебнеше. Хайде, копеле такова! И тогава един от клоните трепна.

Можеше да е помръднал и от ветреца, ала... не, ето че се раздвижи отново. Стрелецът се спотайваше на десетина метра нагоре в короната на дървото, почти напълно прикрит от гъстите зелени листа.

— Снайперистът е засечен — съобщи той в микрофона си. — Искам разрешение за отстраняване.

— Потвърждавам разрешението — отвърна капитан Луис с нотка на облекчение в гласа.

Чейс изобщо не възнамеряваше да отстъпва изстрела на титуляра Робинсън. Измъкна закопчания в кобура си „Зигзауер“ и свали предпазителя. Предпочете го пред автомата, който щеше да съсипе дървото — стремеше се към чисто изпипана работа.

Излезе от прикритието си и хукна на зигзаг към дъба. Трябваше да намери най-подходящата позиция, за да е сигурен, че ще улучи. Всеки изстрел — успешно попадение. Това бе мотото, към което се придържаше в продължение на шестнайсет години.

Подготвен за възможността самият той да се превърне в мишена, Чейс се придвижваше все по-близо до дъба. В меката почва около краката му се забиха няколко куршума — Смит очевидно го бе забелязал.

Добра се до широкия дънер на дъба, където щеше да е в безопасност и спря да си поеме дъх. Сега предимството бе на негова страна и Уилард го знаеше.

Бързичко ще ти помогна да слезеш, помисли си той и се приготви.

Отскочи вляво с надеждата, че Уилард го очаква да се появи от другата страна, и стреля в движение. *Бум!*

Чу се кратък вик и Чейс разбра, че е улучил. Уилард се претърколи от клона, на който лежеше, и се стовари на земята, по всяка вероятност — мъртъв.

След обезвреждането на всички известни им скинари, момчетата от отряда „Специални операции“, които стояха в очакване, се измъкнаха от скривалищата си и нахлуха в сградата.

Чейс ги последва. *Не се взривявай*, замоли се той наум, мислейки си за експлозива в камиона, който можеше да избухне всеки момент. Пот се лееше под тежката бойна жилетка и униформата му, ала опитът си каза своето и първата му работа бе да се спусне към раненото дете на стълбите.

Понесъл малкото момиченце на ръце, Чейс се обърна и хукна далеч от сградата. Изпълни го чувство на огромно възхищение към момчетата от екипа, които евакуираха цивилните от сградата. Някои

отказваха да напуснат и се налагаше да бъдат избутвани навън, покрай двойката убити, все още проснати на стълбите.

Сведе поглед към крехкото телце в ръцете си — изглеждаше на не повече от пет-шест години. Губеше твърде много кръв от раната в рамото.

— Бягайте! — викаше той на тичащите в паника хора наоколо. — Към другия край на паркинга!

Положи момиченцето в тревата. Започна да рови в джобовете на жилетката си за бинт или нещо друго, каквото и да е, с което да спре кръвоизлива. Целият трепереше. Неконтролируемо.

Може би заради това, че осъзнаваше къде се намират — в сърцето на Америка — а тук такива гадости просто не биваше да се случват. Или пък заради крехката възраст на момиченцето. Независимо от причината, случката го разтърси до мозъка на костите.

Мъжът и жената, които лежаха безжизнени на стълбите, вероятно бяха родителите ѝ. Чейс притискаше парче марля към бликащата рана, потресен от цялата нелепа жестокост.

Усещаше слабия, но стабилен пулс на детето. Хана се появи изневиделица и коленичи до него.

— О, не! — изстена тя и хвърли поглед зад себе си към двете безжизнени тела пред входа. — О, Господи!

— Ще оживее — изрече Чейс с твърд глас, въпреки че се съмняваше дали детето изобщо щеше да има такова желание, когато разбереше, че родителите му са си отишли завинаги.

Хана прехвърли ръка през рамото му в знак на съчувствие.

— Отивам да видя докъде са стигнали Флинт и Сийвърс с бомбата.

Всички щяха да си поемат дъх едва след като чуеха, че бомбата е обезвредена.

Сирените на линейките кънтяха в ушите му сякаш от цяла вечност и той помахна на първата от тях, която се появи на дългата алея към голф клуба.

Други две спряха направо на игрището, близо до простреляните на тревата цивилни.

— Всичко е наред — чу Чейс в слушалките си. — Бомбата е обезвредена. Сградата е в безопасност.

Сред членовете на отряда и присъстващите цивилни се разнесоха колебливи ръкопляскания.

Той с облекчение предаде момиченцето в ръцете на санитарите, които го преместиха на носилка и наложиха рамото му с лед. Все още стоеше до него със свито от страх сърце, когато клепачите му трепнаха и то впери поглед в Макафри.

Нещо в красивите ѝ очи му напомни за Сара. Това го разстрои още повече и той се обърна, за да помогне с арестуването на скинарите.

Точно в този момент колегите му им четяха правата, а тялото на Уилард Смит закопчаваха в чувал за трупове.

Опита се да успокои напрегнатите си нерви и се загледа в Хана, която сновеше напред-назад в навалищата с диктофон пред устата си. Мобилният му телефон внезапно завибрира в страничния джоб на панталона и пулсът му отново се ускори. Кой би могъл да го търси?

Намръщи се — номерът му изглеждаше познат, ала не можеше да се сети откъде.

— Чейс е на телефона — каза той нетърпеливо.

От другата страна се чу тежко дишане.

— Кой се обажда? — тревожно попита той.

— Кажи на Сара...

Изведнъж осъзна, че шепнещият глас е на Рейчъл Дженсън, и настръхна от напрежение.

Запуши с пръст другото си ухо, за да заглуши шума наоколо.

— Какво да ѝ кажа? Ти добре ли си?

— Той идва...

— Кой идва?

От другата страна се чу глухо тупване и той проумя, че Рейчъл е изпуснала слушалката.

— По дяволите! — изруга през зъби и затвори. Веднага набра номера ѝ, ала линията даваше заето. После позвъни в ранчото.

— *Хайде!* — Място не можеше да си намери, докато телефонът не спираше да звъни. — Вдигни слушалката, Сара!

Ала тя не отговаряше.

— Проблем ли има? — беше Дийн Кенард. Стоеше точно до него и нямаше начин да не е чул, че нарича Сара с истинското ѝ име.

Чейс не му обърна внимание и изтича към Хана, която помагаше на полицаите да установят самоличността на един от убитите цивилни.

— Трябва да се върна в ранчото — каза той, опитвайки се да не звучи като обезумял от тревога. — Мога ли да взема колата ти?

Точно в този момент Дийн отново се появи до него.

— Какво става тук? — настоятелно попита той.

Чейс го изгледа с раздразнение.

— Разкарай се, Кенард. Това изобщо не те засяга.

Дийн благоразумно отстъпи.

— Чейс — тревожно го погледна Хана, сграбчи го за ръката и го повлече настрана. — Какво ти става?

— Сара е в опасност. Мисля, че Гарет я е открил. Мога ли да взема колата ти?

— Мамка му! — изпъшка тя. — Идвам с теб. — Измъкна ключовете на колата от връзката на колана си и кимна към Кенард, който навъсено ги гледаше от мястото си. — Какво ще кажеш да вземем и него? — обърна се тя към Чейс. — Може да имаме нужда от полицейско подкрепление.

— Знам коя е Сара — обади се Кенард, окуражен от предложението на Хана. — Ако наистина е в опасност, бих искал да помогна.

Не се и съмнявам, помисли си Чейс в изблик на ревност и добави:

— Да тръгваме.

Тримата хукнаха към червения „Мустанг“ на Хана, паркиран на входа на голф клуба. Капитан Луис остана, загледан след тях с объркано изражение на лицето.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Понесла гарденията под мишница, Сара обикаляше двора с Линда Мей, търсейки подходяща шарена сянка за растението. Чейс ѝ предложи да покани съседката за компания, докато той приключи с работата си в полицейското управление.

Загрижеността му към нея и Кендъл беше трогателна, замисли се тя, ала какво значение имаше всъщност, след като на другия ден той заминаваше.

— Толкова е хубаво, че обичаш да работиш в градината — обади се Линда Мей. — Също като Мерилий.

Сара хвърли поглед към миниатюрното гробище под ореха.

— Дали да не засадим гарденията до гроба ѝ? — предложи.

— Идеята ти е чудесна!

Постави саксията между надгробните камъни на Мерилий и Блесинг. Процеждащите се между листата на гигантското дърво слънчеви лъчи нямаше да бъдат прекалено силни за растението.

— Идеално! — възкликна Линда Мей.

Младата жена издълба дупка, дълбока двајсетина сантиметра.

— Чу ли телефона да звъни току-що? — попита тя и вдигна глава.

— Не — послуша се съседката ѝ. — Но ти пък не разчитай много на моя слух.

Отново се залови за работа. Извади храста от саксията и намести корените му в центъра на дупката. Докато затискаше пръстта, ѝ се стори, че телефонът звъни отново.

— Кендъл? — извика тя, възнамерявайки да помоли сина си да се обади. Майката на Ерик го бе довела вкъщи преди около час.

— Бау! — изскочи той иззад дънера на дървото.

— Ох, божичко! — извика Сара и притисна калната си длан към сърцето си. — Ти пък откъде изникна?

Той ѝ се ухили, възхитен от способностите си да се спотайва незабелязан.

— Даже не си ме чула — гордо изрече.

— Не, не съм. Станал си добър почти колкото Чейс, а?

По алеята се приближаваше кола и Сара обърна поглед, едва сдържайки напирещата в гърдите си радост. Трябва да е Чейс, нямаше го от часове. Иззад дърветата обаче се показва непознат ръждивокафяв седан. Сара усети, че я завладява лошо предчувствие, и се изправи.

— Да влезем вътре — каза тя. — Мисля, че някой упорито звъни по телефона.

Сграбчи Кендъл за ръката и го повлече към входната врата под озадачения поглед на Линда Мей. Когато стигна до стълбите, Сара се обърна, казвайки си, че мъничко преиграва. От днес нататък скинарите вече няма да са проблем, а Гарет никога не би я открил тук. И двамата с Чейс бяха сигурни в това. Но после, точно когато колата навлезе под сянката на ореха и отразяващото се в предното стъкло слънце се измести, Сара ясно видя водача. Нямаше как да сбърка високия му ръст, мършавото лице и вперения в тях гневен поглед.

О, милостиви боже, това е Гарет. Открил ни е!

Част от нея настояваше, че просто трябва да остане спокойна и да се разбере с него, друга част обаче й нашепваше да си плюе на петите, и то незабавно. Възможността за разумен разговор помежду им бе отдавна изчерпана.

— Бързо, миличък — каза тя на Кендъл. — Излизаме през задната врата и се качваме в пикапа.

Докато тичаха през кухнята, чуха как Гарет заговори Линда Мей, която се опитваше да препречи пътя му към верандата.

Пикапът стоеше под навеса, слава богу, че вратите на плевнята зееха отворени.

— Бягай — нареди му Сара и двамата хукнаха през задния двор, далеч от погледа на Гарет. Сара направи знак на момчето да се покатери в кабината през шофьорската врата. Блед като платно, Кендъл изпълни инструкциите ѝ, настани се на седалката си и трескаво закопча колана. Сара потърси с поглед пушката и я видя да стои окачена на задната стена на кабината. Не дай боже наистина да ѝ се наложи да я използва!

С треперещи пръсти пъхна ключа в стартера и го завъртя.

Моторът изръмжа недоволно и запали.

Натисна газта до дъно, изхвърча от плевнята и се понесе покрай къщата, където почервенелият от гняв Гарет продължаваше да тормози Линда Мей. И двамата изумено погледнаха към пикапа, който профуча покрай тях и се изгуби в облак прахоляк.

Сара вдигна поглед към огледалото и видя Гарет да тича към колата си. Настъпи газта и стисна здраво волана, докато кокалчетата ѝ не побеляха.

Искаше да се събуди от този кошмар. Това не можеше да се случва наистина. Точно сега, когато бе сигурна, че е започнала живота си на чисто и че миналото ѝ няма да я застигне.

* * *

Чейс забеляза облака прах, който се стелеше по алеята към ранчото, и вледеняващ страх сграбчи сърцето му. Хана спря колата до Линда Мей и старицата закърши отчаяно ръце. Тя пристъпи към отворения прозорец на Чейс с разширени от ужас очи.

— Къде е Сара? — извика той.

— Тръгна с пикапа заедно с Кендъл...

— Преди колко време?

— Пет минути, не повече. Побързай! Онзи мъж тръгна след тях!

Чейс кимна и даде знак на Хана да потегля. Линда Мей отстъпи назад, докато Хана светкавично обърна мустанга на 180 градуса, насочвайки го в правилната посока. Кенард, който седеше отзад, нададе дрезгав вик.

— Дръж се, каубой — предупреди го Хана. — Къде отиваме, Чейс?

— Не знам.

Дали Сара се е сетила да се отправи към града, за да отиде право в полицейското управление? Или несъзнателно е тръгнала по познатия ѝ вече маршрут в посока Маскъгий Търнпайк?

— Ляво или дясно? — попита Хана, когато стигнаха края на алеята.

Чейс огледа асфалта в двете посоки. Свали прозореца си и подуши въздуха.

— Дясно — каза той, след като усети следи от изгоряло масло в тази посока.

Хана ускори до сто за няколко секунди и спътниците ѝ залепнаха за седалките си.

Чейс събра мислите си и се опита да си представи най-лошото развитие на нещата: пикапът се движеше бавно и Гарет лесно щеше да я изпревари и да я принуди да спре. А после просто да се приближи до нея и да я застреля.

Ако бе въоръжен.

И чак толкова превъртял.

От друга страна, пикапът беше здрав като танк. Ако Сара имаше смелостта да го направи, можеше просто да блъсне колата на Гарет и да продължи да шофира. *Хайде, мила!* Знаеше, че е много по-съобразителна, отколкото показва.

— Да извикаме хеликоптер — предложи Кенард с леко писклив глас. — Щом установим местоположението на пикапа, ще изпратим патрул на пътна полиция и ще сгачим копелето. — Той измъкна мобилния телефон от джоба си.

Чейс кимна, доволен, че са взели детектива със себе си.

— Благодаря — каза той през рамо. — Хвани магистралата на изток — добави той към Хана.

Трябваше здраво да стисне седалката си, когато тя зави към отбивката на две гуми.

Почти веднага съжали за решението си. Трафикът пред тях бе оскъден, а магистралата се простираше през равното поле мили напред, ала нямаше и следа от познатата задница на пикапа.

Сигурно неволно бе въздъхнал, защото Хана положи длан върху ръката му.

— Ще я върнем невредима, Уести — каза тя уверено.

Чейс се замисли за малкото момиченце, загубило родителите си тази сутрин. Животът не подбираше кой трябва да оцелее и кой да умре.

Това го подсети, че майката на Сара звучеше полужива, когато му се обади, за да го предупреди за Гарет. Грабна телефона си и набра номера ѝ, ала линията продължаваше да дава заето.

Значи Рейчъл е или мъртва, или в безсъзнание.

Проведе няколко телефонни разговора, докато не се увери, че към дома ѝ в Далас е изпратена линейка.

На задната седалка Кенард също говореше по телефона, подготвяйки блокада на пътя със съдействието на полицията в Уагънър, под чиято юрисдикция се намираше въпросният район.

— Хеликоптерът е вече във въздуха — съобщи той на Чейс и Хана.

Чейс усети как го залива неприятна смесица от страх и ярост. Никога не позволяваше на емоцията да го съпътства по време на мисии. Това обаче не беше мисия. Беше лично.

Измъкна нов пълнител от джоба на бойната си жилетка и се приготви да презареди закопчания в кобура си „Зигзауер“.

Хана го изглежда косо.

— Не можеш да го застреляш, Чейс. Не и ако не заплашва живота на Сара — предупреди го тя.

Той пхна пълнителя на мястото му и го плъзна напред, докато не чу галещото ухото прищракване. Не беше давал на Сара празни обещания. Гарет по нищо не се различава от терористите, които преследваше от години. Може и да нямаше заповед за отстраняването му, но щеше да го застреля, без да му мигне окото, ако по негова вина дори само косъм паднеше от главата на Сара.

Пот се лееше по гърба на Сара, докато натискаше докрай педала на газта. Стомахът ѝ бе свит на топка, а страхът сковаваше всеки мускул на тялото ѝ.

Гарет ме е открил и в момента е по петите ни. О, Господи!

— Къде отиваме, мамо? — попита Кендъл.

Искаше ѝ се да го утеши, но бе прекалено уплашена да измисля лъжи.

— Не знам, миличък — призна тя и облиза пресъхналите си устни.

Потърси с поглед ръждивокафявия седан в огледалото за обратно виждане и видя, че е плътно зад нея, въпреки че тя не спираше да натиска докрай педала на газта. По магистрала 51 имаше само няколко коли и нито следа от полиция — разбира се, че не.

Както обикновено, Гарет я държеше в неизвестност, наслаждавайки се на нейната безпомощност. Чудеше се какво ли е намислил — да я преследва, докато ѝ свърши горивото?

Погледна към таблото и установи, че три четвърти от резервоара бе вече празен. Нямаше да стигне далеч.

Божичко, как не се сети да тръгне в другата посока, право към полицейското управление в Брукън Ароу? Сега ѝ оставаше единствено надеждата, че ще успее да стигне до Уагънър, преди да ѝ свърши горивото, въпреки че нямаше никаква представа как да открие полицейското управление там.

Кендъл се престраши да погледне през рамо.

— Още е зад нас — изпъшка той.

— Знам, скъпи. — С всяка клетка на тялото си усещаше застрашителната му близост.

Чу шум от перки на хеликоптер и впери отчаян поглед в небето. И точно над магистралата, далеч пред себе си, го видя. Истински патрулен хеликоптер.

Да! Карам с превишена скорост! Вижте ме!

Тя натисна газта още повече, ала старият двигател се разхълца и се принуди да отпусне педала.

Помощ! Моля ви! Не спираше да поглежда с надежда към небето. Ако доживееше да почувства прегръдката на Чейс поне още веднъж, нищо повече не ѝ трябваше.

Пред погледа ѝ отдясно на пътя изникна табела и тя примигна от изненада. Прочете ли наистина току-що *Щатска полиция*? Можеше ли наскоро полето да има полицейско управление?

— Миличък, видя ли табелата, покрай която току-що минахме? — попита, обляна в студена пот.

— Пишеше името на някакъв парк — отвърна Кендъл и я погледна тревожно.

— Парк ли? Сигурен ли си, че не пишеше „полиция“?

— Не знам — с досада отвърна той. — Движехме се твърде бързо.

Нямаше обозначение за изхода от магистралата, който изведнъж изникна пред тях. Сара взе острия завой на отбивката в последния момент и чу свирене на гуми зад себе си. Гарет очевидно я бе последвал.

И ето че в момента ѝ дишаше във врата по тесния черен път, който сама бе избрала.

Какво направих? — помисли си Сара ужасено веднага щом слезе от магистралата. Никъде нямаше и следа от полиция. Тя самата избра този маршрут и сега нямаше как да се върне, без да направи обратен завой.

Шум от перки на хеликоптер отново я накара да вдигне изпълнен с надежда поглед към небето. Като ангел пазител тежката машина не спираше да кръжи на стотина метра над нея. Ужас и облекчение се бореха в гърдите ѝ. Очевидно я наблюдаваха поради някаква незначителна причина. Полицейският патрул със сигурност щеше да се приземи до нея и Гарет едва ли щеше да посмее да направи следващия си ход.

Но единствената друга кола на пътя бе неговата. Приближаваше застрашително до задната ѝ броня и после отстъпваше. Ясно виждаше и него, и противната му усмивка, докато си играеше с нея на котка и мишка.

Асфалтът под гумите ѝ внезапно премина в чакъл и надеждите на Сара започнаха да се изпаряват. Господи, нима е попаднала на път без изход? Воланът лепнеше под потните ѝ длани.

В далечината се виждаше, че пътят се разклонява. Налагаше се бързо да избере една от двете посоки — изоставена ферма или пътека през гората.

Не искаше да спира по никакъв повод, затова избра второто. Чакълът премина в неравна почва и пикапът закриволичи през оскъдно залесена горичка.

Между дърветата се показва проблясващата синя повърхност на някакво езеро. Хеликоптерът не се виждаше, но все още се чуваше да кръжи във въздуха.

Пътят се простираше на километри напред, без следа от каквато и да било постройка наоколо. Сара натисна газта и гумите заораха по коловозите със скорост, каквато никога досега не си бе позволявала. Изведнъж двигателят изхълца и тя затаи дъх. После пак заработи нормално, но веднага след това отново започна да прекъсва. Пикапът бавно и сигурно губеше мощност.

— Карбураторът е задръстен — въздъхна Кендъл и посегна към жабката, където Чейс бе оставил флакон със спрей за почистване на филтъра.

Не че можеше да им свърши някаква работа точно сега. Сара не спираше да натиска педала, но двигателят отказваше да ускори.

Моля те. О, моля те! Не можем да спрем тук!

Колата на Гарет буквално подпираше задната им броня. И той усещаше, че е обречена; Сара ясно виждаше самодоволната усмивка, изписана на лицето му, и блесналия му поглед. За неин ужас, той се измести встрани и започна да я изпреварва.

Дърветата от лявата ѝ страна оредяха, откривайки великолепна гледка към езерото. Гарет вече се изравняваше с пикапа. Сара го погледна изплашено. Не виждаше лицето му, ала ясно видя пистолета на седалката до него. Някъде дълбоко в себе си винаги е знаела, че този човек е способен на убийство. Точно този страх я държеше в лапите му години наред.

Време беше да сложи край.

Сара нададе изпълнен с ярост вик, рязко завъртя волана наляво и блъсна тежкия пикап в по-малката кола. Разнесе се остро стържене на метал в метал и гумите на седана хлътнаха в крайпътната канавка.

Гарет настъпи газта и двигателят изрева. Колата се отдели от земята, стрелна се между две от близките дървета и се понесе към водата.

Пляс! Сара зяпна от изненада, когато видя как предницата се потопа в езерото.

В този момент пикапът изгасна и спря. Двамата с Кендъл впериха погледи в колата на Гарет, която бавно потъваше в изненадващо дълбоката вода.

След секунди от нея се виждаше единствено стърчащата над повърхността задна броня.

Изненадана от смелостта си, Сара не можеше да отдели очи от мехурчетата, издигащи се около потъналия автомобил. Хеликоптерът кръжеше над водата и мощните му перки къдреха гладката повърхност на езерото. Мехурчетата внезапно изчезнаха. Сара излезе от вцепенението си и пусна волана.

Гарет го нямаше. Потъна под водата.

Ала тя не повярва и за миг, че се е удавил.

Обърна се и сграбчи ловната пушка.

— Мамо, не! — извика Кендъл, отгатнал намеренията ѝ.

— Стой тук, миличък — каза тя, изненадана от свирепата нотка в собствения си глас. — Заклучи вратата и няма да я отключваш, докато аз не ти кажа.

— Моля те! — вкопчи се той в нея, хлипайки от уплаха.

— Прави каквото ти казвам! — Тя се измъкна от ръцете му, натисна заключалката на вратата и скочи на земята. Вдигна приклада на рамото си, точно като я бе научил Чейс, свали предпазителя и с пръст върху спусъка, внимателно се приближи до брега на езерото.

Пожълтелите листа хрущяха изпод краката ѝ, въпреки че едва ги чуваше заради силния шум от витлата на хеликоптера.

Прекрачи следите от гумите на Гарет и се загледа в тъмната вода. В синкавите дълбини се виждаха очертанията на колата му.

Под набраздената повърхност всичко изглеждаше неподвижно.

Надеждата, че Гарет е мъртъв, започна да отпуска смазващата тежест на страха.

И тогава го видя. Главата му проряза водата и той жадно пое дъх. Сара стреснато отскочи назад. Кракът ѝ потъна в изровения от гумите коловоз и тя се строполи по гръб. Пушката гръмна във въздуха и падна върху гърдите ѝ.

Парализирана от ужас, безпомощно наблюдаваше Гарет, който се измъкна от езерото с вид на подгизнало бостанско плашило. Водата шуртеше от черния му костюм и той тежко пристъпваше, вперил в нея убийствения си, мълниеносен поглед; бе оголил зъби и яркочервена струйка кръв бликаше покрай носа му от сцепената му вежда.

— Мислиш си, че можеш да ме убиеш ли, кучко? — изрева той, скъсявайки разстоянието помежду им.

Сара стисна отново пушката, ала тя се изплъзна между калните ѝ пръсти. Гарет я измъкна от ръцете ѝ и я запрати към водата.

— Ставай! — изръмжа той, сграбчи я за косата и я изправи на крака.

Тя се опита да го ритне и той я стисна още по-силно. Сара обърна отчаян поглед към хеликоптера. До отворената врата дебнеше стрелец, насочил оръжието си към тях, ала Гарет я държеше плътно до себе си и човекът едва ли щеше да се осмели да стреля.

Гарет праметна ръка през гърлото ѝ и я повлече към пикапа.

— Мислиш се за много умна, а? — изсъска в ухото ѝ. — Наистина ли повярва, че няма да те намеря? Открих имейлите, които

си писала на истинската си майка. Как не съм се сетил, че те е родил някой боклук в караваната си!

Трябваше да го държи настрана от пикапа. Далеч от Кендъл!

Ала немощният ѝ опит да забие пети в земята успя само да спре притока на въздух към дробовете ѝ и тя се задави в кашлица. Гарет я завлече до шофьорската врата и започна да хлопа.

— Отваряй вратата! — изрева той на Кендъл.

— Няма! — изписка момчето с треперещ от ужас глас. — Махай се, мразя те!

— Отваряй или ще убия и двамата ви!

Ще умра тук, осъзна Сара, борейки се за глътка въздух.

Усещаше, че потъва — пред погледа ѝ, измежду листата на околните дървета, затанцуваха примигващи като светулки точки.

Нещо червено проблесна в далечината. Гарет също го видя и рязко се извърна с присвити към пътя очи.

Някаква кола, осъзна Сара с надежда, усещайки нов прилив на сили. Но не просто кола — към тях се приближаваше мустангът на Хана. И моля те, господи, ако очите ѝ не я лъжеха — самият Чейс беше на предната седалка. Той нямаше да позволи тя да умре.

Ала тогава Гарет бръкна в джоба си и, за неин ужас, измъкна оттам пистолета, който малко по-рано видя в колата му. Опря студеното влажно дуло в слепоочието ѝ.

Мустангът моментално застина.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Спри! — извика Чейс.

Хана скочи на спирачката и изруга досущ като него. Нямахше нужда да му казва какво си мисли. И сам виждаше. Без съмнение сцената, която се разиграваше пред очите им, приличаше на класическа ситуация, предвещаваща двойно — ако не и тройно убийство.

Само един поглед към лицето на Сара му бе достатъчен да разбере, че копелето я душеше — не смъртоносно, само колкото да я омаломощи. Изглеждаше вцепенена от ужас, с опрян в главата пистолет. Междувременно Кендъл седеше в пикапа с вперен в двамата поглед. Никое дете не заслужава да е свидетел на подобна сцена.

— Нека аз да говоря с Гарет — обади се Хана, не толкова уверено, колкото преди малко. — Не мога да повярвам, че се готви да направи това.

Чейс обаче вярваше. Сара не би избягала толкова бързо и толкова далеч, ако не усещаше, че съпругът ѝ е способен да натисне спусъка.

Ако Хана се впуснеше в разговор с него, щеше само да забави неизбежното. С днешните си действия Гарет прати кариерата си по дяволите — решен да докаже, че Сара бе само негова, а за целта щеше да ѝ пръсне мозъка, без да му мигне окото.

— Трябва да го спра — простичко отвърна той.

Хана ясно разбираше какво има предвид. Не тръгна и да го разубеждава, не и когато Гарет държи опрян в главата на Сара пистолет.

— Добре, но как? — попита тя и хвърли поглед към рядката горичка около тях. — Няма къде да се скриеш. Ще те види. А ако усети, че смяташ да стреляш, веднага ще дръпне спусъка.

Нещо в тревата до брега на езерото привлече вниманието на Чейс. Беше ловната пушка на Линк. Сара сигурно я бе изпуснала, опитвайки да се защити.

— Мръдни назад — каза Чейс.

В главата му започна да се оформя план.

— Какво?

— Премести колата назад — повтори той. — Искам да ме извадиш от полезрението на този негодник.

Тя го изгледа въпросително, превключи на задна скорост и бавно подкара обратно. Лицето на Сара се сгърчи в неописуемо отчаяние. Чейс извърна поглед встрани.

Докато Хана управляваше колата, той разкопча жилетката си и се измъкна от нея.

— Спри тук — каза, когато се увери, че Гарет не ги вижда.

— Какво смяташ да правиш? — попита Хана, щом Чейс дръпна рязко кобура, закопчан на бедрото му, и започна да развързва кубинките си.

— Ще доплувам до него. Сара е изпуснала пушката си до ръба на брега. Ако успея да се докопам до нея, без той да ме види, мога да го застрелям, преди да се усети. Твоята задача е да опазиш Сара жива, докато аз се прицеля.

Кубинките му тупнаха на пода.

— Плувай бързо — помоли го Хана. Луничките ѝ изпъкваха върху преbledнялото ѝ лице. Последният път, когато видя Хана толкова уплашена, стреляха по нея в гръб; докато се опитваше да се измъкне от кубински затвор. — Искрено се надявам онази пушка да е заредена.

Безпокойството ѝ изобщо не се отразяваше добре на неговата увереност.

— Аз също.

Измъкна се от колата и хукна към брега. Гмурна се безшумно с глава напред, молейки се да не си набучи окото на някой потънал клон. Езерото Форт Гибсън бе дълбоко, а водата в началото на октомври — направо ледена.

Студът проникна през дрехите му мигновено, ала той изобщо не го усети, обсебен от мисълта, че животът на Сара е в опасност. Съпругът ѝ успя да надхитри и двама им. Гарет не просто успя да намери Сара, а съумя да я примами в този затънтен район, и то не от желание да се помири с нея.

Не! — Опитвайки се да насочи силата на гнева си към краката си, Чейс яростно зарита с тях. Какво ли не би дал в момента за чифт

плавници и кислородна бутилка, с която да се гмурне по-дълбоко. Подаваше се за кратко над повърхността, за да си поеме въздух и да се ориентира докъде е стигнал.

Петдесетина метра по-нататък забеляза стърчащата от водата задна броня на колата на Гарет. „Браво на Сара“, помисли си той. Успяла е да избута копелето от пътя.

Плавно като видра Макафри отново се потопи под повърхността — незабележимо и без да издава звук, точно както искаше.

Преплува петдесетте метра, без да се подаде над водата. Пъхна главата си в потъналата кола, намери въздушен джоб точно под тавана и спря да си поеме въздух. Остана така още няколко секунди, за да се концентрира и потисне страха, който сковаваше мускулите му. Един снайперист никога не се колебае. Едно погрешно движение може да доведе до смъртта на неточния човек.

В случая този човек можеше да е Сара. При мисълта за това едва не се подмокри от страх.

Я се стегни! — кресна някакъв глас в главата му. По-точно гласът на командир Джефрис — безкомпромисния инструктор от тренировъчната база на тюлените в Колорадо.

Чейс издиша три четвърти от въздуха в дробовете си, измъкна се от колата и се спусна на дъното с намерението да изпълзи по скалите към плиткото. Приблужи се възможно най-близо и подаде съвсем леко главата си над водата, търсейки с поглед пушката по тревистия бряг.

Не беше толкова близо до водата обаче, колкото се бе надявал.

До ушите му стигаха опитите на Хана да прилъже Гарет да остави оръжието и да спаси кожата си с тезата, че е бил в състояние на временна невменяемост. Хеликоптерът се бе оттеглил, за да не пречи на преговорите.

— Временна невменяемост? — изсмя се Гарет с присъщата му арогантност. — Уверявам ви, агент Как-ви-беше името, че съм напълно наясно какво правя.

— Вие сте адвокат — припомни му тя. — Този случай може да приключи още в съда, вместо зад решетките.

— Съдът не се интересува от справедливостта — изкрещя в отговор той. — Престъпникът тук е жена ми. Аз съм законът и настоявам за справедливо наказание.

Чейс бавно се изправи и запълзя към пушката. За щастие, вдигнатата ръка на Гарет препречваше периферното му зрение. Но Кендъл, който надничаше през прозореца на пикапа с преbledняло лице и облещени от страх очи, го забеляза.

Чейс сложи пръст върху устните си. *Не казвай нищо.* После му направи знак да залегне.

Мамка му, никога през живота си не беше убивал човек пред очите на дете, при това баща му. Усети, че му се гади, като при пристъп на шок, а това не е добър знак. Шокът обикновено идваше след, а не по време на мисия.

За негово огромно облекчение Кендъл се изпари от погледа му.

Сантиметър по сантиметър Чейс се придвижваше през тревата. Водата безшумно се изцеждаше от подгизналите му дрехи. Пушката лежеше на около метър от него. Протегна ръка към нея, надявайки се да е заредена и да не е повредена. Ако неговият „Зигзауер“ позволяваше потапяне във вода, Гарет щеше вече да е мъртъв.

— Вие не сте законът, капитан Гарет — продължаваше да говори Хана, приклепнала зад вратата на колата. — Вие сте адвокат от Военна прокуратура и сте положил клетва пред закона, според който убийството е престъпление.

— В моя дом законът съм аз — високопарно отвърна Гарет. — Очаквах върност и подчинение, но бях измамен...

— Има закони, които са по-важни от вашите собствени — прекъсна го Хана, опитвайки се умишлено да поддържа спора помежду им, за да спечели още няколко секунди за Чейс.

— Не и ако съм недосегаем.

Макафри разпозна в гласа му намерението да извърши нещо необратимо. Пушката вече бе само на няколко сантиметра от него. Той се хвърли напред и светкавично я сграбчи. Прицели се и стреля — бам! — право в слепоочието на Гарет. Мъжът залитна, повлече Сара със себе си и точно когато и двамата се стовариха на земята, пистолетът му гръмна.

Не! Чейс скочи мигновено. Сърцето му спря да бие, а краката му сякаш не го слушаха, докато тичаше. Колкото и да се мъчеше, нямаше сили да помести тялото на Гарет и то притискаше младата жена.

Ами ако откриеше, че тя бе мъртва?

Хана и Дийн дойдоха до него и издърпаха застреляния встрани. Сара ги гледаше втренчено, с отворена уста и не помръдваше. Но после се закашля и примигна. Чейс усети, че коленете му омекват.

Удари с юмрук в земята, сграбчи я в прегръдките си и я залюля като бебе, стенойки:

— Господи! О, Господи!

— Ранена ли си? — попита я Хана и хвърли недоумяващ поглед към Чейс.

— Не — дрезгаво отвърна Сара. — Просто ми е трудно да дишам — обясни и се закашля.

— Изненадан съм, че пистолетът му изобщо успя да гръмне — обади се Дийн, докато оглеждаше оръжието на Гарет. От цевта му капеше вода.

Хана насочи вниманието си към пикапа, където Кендъл продължаваше да седи заключен.

— Хей, приятелче — нежно му се усмихна тя през прозореца. — Вече си в безопасност. Искаш ли да излезеш?

Заклучалката изщрака и Кендъл се строполи по колене на земята, обзет от същата слабост като Чейс.

— Мамо — изстена той и запълзя към нея.

Хана застана пред тялото на убития, за да го скрие от погледа на детето. Това накара тюлена незабавно да дойде на себе си. Не искаше Сара и момчето ѝ да виждат дупката в главата на Гарет.

— Хайде да тръгваме — каза той и се изправи с треперещи крака.

Прегърнати, тримата пресякоха пътя и оставиха Хана и Дийн да се заемат с уведомяването на полицията в Уагънър, че ситуацията беше овладяна.

Строполиха се едновременно близо до мястото, откъдето Чейс изпълзя от водата. Той се облегна на дънера на близкото дърво и придърпа любимата си към себе си.

— Целият си вир-вода — прошепна тя и обви ръце около него. Кендъл се покатери в скута ѝ.

Чейс впери поглед в клоните над главата си, опитвайки се да преодолее шока. Яркожълтите листа трепкаха на фона на безоблачното небе.

Погледнато от страни, това бе щастлив завършек на цялата история. Момчето получаваше момичето си (в добавка с едно страхотно хлапе). Ако можеше някак земята да спре да се върти точно сега, щеше да има до себе си дори повече, отколкото заслужава.

Ала не можеше. Щеше да продължи да се върти, ден след ден, и той трябваше да замине, за да се посвети на работата си.

Сърцето му се сви при мисълта за суровата, мрачна действителност.

Той въздъхна и сведе поглед към болезнено красивите очи на Сара.

— Още щом те видях, разбрах, че всичко ще е наред — прошепна тя. — А той дали...

— Да.

Щеше да ѝ отнеме време да излезе от шока и напълно да осъзнае случилото се.

— Ти го застреля — сякаш на себе си каза тя.

Чейс погледна към Кендъл и прочете в очите му одобрение, а не упрек.

— Направих това, което трябваше, за да те опазя жива.

— Благодаря ти — прошепна Сара през сълзи. — Толкова се страхувах. Беше по-лошо и от най-ужасния ми кошмар.

— Така е — съгласи се той.

— Но вече всичко свърши — каза тя. Тепърва трябваше да проумее и това, замисли се Чейс. После щеше да разбере, че вече бе свободна да го обича, че можеше да има бъдеще с него.

За секунда си позволи да надникне във въображението ѝ. Представи си домашно стотвена вечеря, вместо готовите пакети студена храна по време на мисия; леглото на майка му и сгушеното до него самия топло тяло на любимата, вместо коравата земя под открито небе...

Вой на сирени прогони видението от съзнанието му. Защо трябваше да избира? Защо не можеше едновременно да обича и да бъде снайперист? Днешният следобед — когато ужасът го завладя от глава до пети — му поднесе отговора като на тепсия. За пръв път през живота си се чувстваше толкова уязвим.

До този момент нищичко не трепваше в него по време на мисия. Щеше ли да успее да си възвърне онази безчувственост, която го

обземаше, щом се изправеше лице в лице с врага?

Длъжен бе да го направи, друг начин нямаше.

Историята около убийството на Гарет заемаше цялата първа страница в „Дейли Леджър“, затова Сара реши да не пуска Кендъл на училище. Вместо това го взе със себе си в административната сграда на училището в центъра на града, за да се срещне с директора и лично да му обясни обстоятелствата, принудили я да представи фалшиви документи за самоличност. Помоли Чейс да ги придружи, ала той остана с Хана, за да ѝ помогне да подготви доклада си.

Срещата ѝ продължи почти до обяд, но резултатът си заслужаваше — успя да получи прошката и разбирането, от които се нуждаеше.

Докато крачеше с Кендъл към колата на Чейс под топлите лъчи на есенното слънце, Сара спря за минутка, за да попие атмосферата на града, в който сама избра да остане.

Като изключим шумния протест на шепа скинари, очарователните старомодни сгради и църкви от двете страни на главната улица затвърдиха усещането ѝ, че синът ѝ щеше да расте в спокойна, здравословна среда. Тук, в сърцето на Америка, най-последна щяха да загърбят тъжното си минало и да заживеят щастливо.

Дълбоко в себе си Сара знаеше, че причината за нейното щастие се корени в любовта ѝ към Чейс, който днес заминаваше. Цял следобед вчера той не се отделяше от нея, а вечерта се любиха два пъти — толкова нежно, че тя не успя да сдържи сълзите си.

Трябваше му само мъничко време, за да изрече на глас думите, които Сара усещаше да извира от сърцето му — *обичам те*. Знаеше, че ще я помоли да го чака, и тя с радост щеше да го направи, въпреки че четири години бяха ужасно дълъг период от време. Може пък да успяваше да ги навестява, за да облекчи самотата ѝ — не само нейната, но и на Кендъл.

Четири безкрайно дълги години.

И все пак чакането си струваше. Рано или късно Чейс щеше да приключи активната си военна служба и щеше да се прибере вкъщи завинаги.

Потъналото в зеленина градче остана зад гърба ѝ и Сара пое по най-краткия път към ранчото. Нетърпелива да се наслади на малкото оставащи ѝ безценни минути с Макафри, тя свърна по алеята, потънала под шареното покривало на дърветата.

Внезапно я завладя необяснимо чувство на самота и в следващия миг усети със сигурност, че той е заминал.

В гърдите ѝ се надигна паника и тя намали скоростта. Едва ли си е измислил, че има работа, за да не я придружи сутринта. Едва ли е заминал, без да се сбогува! Ами колата му?

Дърветата край алеята останаха зад гърба ѝ. Огледа се, но нямаше как да разбере дали Чейс е в къщата, или не. Паркира пред верандата, изкачи стълбите тичешком и посегна към бравата на входната врата. Беше заключено.

Превъртя ключа с натежало сърце, влезе в къщата и го извика по име.

Нямаше отговор, точно както и очакваше.

Лист хартия върху кухненския плот привлече вниманието ѝ. Посегна неохотно към него и прочете бележката, написана с четливи печатни букви.

„ХАНА ЩЕ МЕ ЗАКАРА ДО ЛЕТИЩЕТО.
СЪЖАЛЯВАМ, НО НЕ УМЕЯ ДА СЕ СБОГУВАМ. НЕ
МЕ ЧАКАЙ, САРА. НЕ БИХ МОГЪЛ ДА ВЪРША
РАБОТАТА СИ, МИСЛЕЙКИ ЗА ТЕБ.“

Всяка дума пробождаше сърцето ѝ като с нож. Не можеше да повярва, че е сгрешила в преценката си за него. Чейс не искаше тя да го чака. Нещо повече — не желаше да губи времето си в мисли за нея.

Сара изстена от болка и смачка на топка писмото му. Думите му бавно започнаха да проникват в съзнанието ѝ. Не казваше, че няма да мисли за нея, а че се *страхува* да го прави, както самата тя го обвини веднъж. Когато мисли за нея, не може да върши сполучливо и хладнокръвно работата си така, както трябваше да го прави един добър снайперист.

Тя бе съживила сърцето му и сега той трябваше да го носи със себе си на бойното поле. А това го правеше уязвим. *О, Чейс.*

— Къде е Чейс, мамо?

Стреснато се обърна към Кендъл, който тъкмо влизаше в стаята.

Опита се да запази самообладание и скри смачканото на топка писмо в ръката си.

— Наложило му се е да тръгне внезапно, миличък — отвърна тя, изненадана от спокойното звучене на гласа си. Ала шокираното изражение на Кендъл отново събуди собствената ѝ болка. — Нямам е избор — добави тя, борейки се с всяка дума.

Разбира се, че е имал избор. Можел е да избере любовта.

— Но аз не можах да се сбoguвам с него! — извика Кендъл с насълзени очи.

Ако Чейс можеше да види болката на момчето, сърцето му щеше да бъде разбито.

При мисълта за това Сара изпита внезапно желание да каже нещо в негова защита.

— Някои хора просто не умеят да се сбoguват, миличък, защото раздялата боли.

Кендъл изхвърча от стаята и хлопна вратата, през която току-що бе влязъл.

Със замъглен от сълзи поглед тя разгъна смачкания лист и отново прочете бележката, отчаяно търсейки лъч надежда между редовете.

Не ме чакай. В това определено нямаше никаква надежда.

Остави писмото върху кухненския плот и излезе навън. Приседна на стъпалото също както в онази съдбовна нощ, когато Чейс ѝ разказа за работата си. Шарените цветя ѝ се усмихваха от грижливо наредените по верандата саксии, ала Сара сякаш не ги забелязваше.

Пътническият „Боинг 747“ започна спускането си към летище „Норфък“, когато Чейс отвори очи. Протегна ръце над главата си, доволен, че имаше достатъчно място за това. Хана му беше взела място до себе си в първа класа, използвайки бонус точките от многократните си пътувания.

Тя го изгледа с раздразнение.

— Не мислех, че друг, освен Лутър, може да спи по време на полет — измърмори тя. — Благодаря ти за приятната компания.

— Пак заповядай. — Мамка му, сега следва разговорът, който изобщо не му се водеше. Той започна да отброява наум секундите, за да провери колко време ще отнеме на Хана да повдигне темата за отношенията му със Сара.

Едно... Две... Три...

— Виж какво, Чейс. Знам, че си свикнал със свободата си, но не разбирам какво точно те плаши в това да започнеш връзка. Щом Лутър и аз успяваме някак, защо ти да не можеш?

— Лутър не е снайперист — едва чуто отвърна той. Не можеше да си позволи да говори за работата си на висок глас.

— Не е, но прекарваме доста време разделени. Ключът е в общуването. Имаш мобилен телефон с обхват навсякъде по света. Много важно, че сметките ти ще хвъркнат до небесата. Няма ли да си струва?

— Проблемът не е в разстоянието — намръщено отвърна Чейс.

Приятелката му го изгледа с любопитство.

— А къде е тогава?

Цялото му същество усещаше болезнената липса на Сара. Къде е облекчението, което се надяваше да почувства?

Хана въздъхна.

— Мисля, че знам какъв е проблемът. Смятам, че се страхуваш.

О, не. Сякаш се бяха наговорили. Чейс извърна глава към прозореца. Колко още щеше да се приземява този самолет?

— Добре, започвай да се цупиш мълчаливо. Това поне го умееш — добави тя, когато разбра, че той няма намерение да говори. — Просто мразя да те виждам сам, това е.

Думите на Сара изплуваха в съзнанието му. *Ти не си сам. Ние сме тук и те чакаме.*

Мамка му! Чейс преглътна буцата в гърлото си и се обърна към Хана.

— Нямам нищо против да съм сам — увери я той.

Болеше по-малко. Или поне се надяваше да е така.

Тя му хвърли изпълнен със състрадание поглед.

— Добре, но запомни, че не е забранено да промениш решението си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пражук Сомчай бе труден за убиване. Човекът имаше цяла свита от телохранители, които го пазеха денонощно. Нощуваше в апартамент без тераси, намиращ се на един от последните етажи в жилищна сграда в Банкок, около която нямаше други високи постройки.

Четиричленният екип морски тюлени от 12-ти отряд пребиваваше в горещия град от седмица, изчаквайки удобна възможност да ликвидира водача на небезизвестната тайландска групировка „Златен триъгълник“. Убийството на хероиновия крал щеше да е първата стъпка в парализирането на сложната им организация.

Младши сержант Теди Брубейкър, разузнавачът в екипа, седеше на балкона в хотелската стая и наблюдаваше скривалището на наркобарона; беше полузадрямал от непоносимата жегга, примесена с миризмата на изгорели газове и упойващия аромат на екзотични храни.

Теди едва не падна от стола си, когато видя Пражук да излиза сам от сградата.

— Старши! — извика той.

Чейс, който тъкмо ядеше сандвича си в стаята, грабна своя „Ремингтън“ и излезе на балкона при чернокожия си колега.

Пражук очевидно бе освободил бодигардовете си, щом излизаше сам, въобразявайки си, че може да се скрие зад чифт слънчеви очила и бейзболна шапка. Чейс вдигна далекобойната си пушка и я насочи към него, ала улицата гъмжеше от хора. Не искаше да рискува и да улучи граждан.

— След него — каза той и захвърли пушката настрана. Носеше праметнат през врата фотоапарат и риза на цветя, под която криеше закопчания си в кобур „Зиг Зауер“. Двамата с Теди хукнаха надолу през аварийния изход и се озоваха на улицата, надявайки се да открият набелязания обект.

Преследването на противник посред бял ден не беше най-доброто решение, но в момента просто нямаше друг избор.

На не повече от петдесет метра от хотела Чейс осъзна, че е изгубил Теди в тълпата — мамка му! Но все още виждаше оранжевата бейзболна шапка на Пражук, открояваща се над главите на по-ниското на ръст азиатско население. Реши да тръгне след него сам. Докато Пражук беше жив, мисията им тъпчеше на място.

Чейс изглеждаше като обикновен турист — от ризата и бермудите, та до сандалите. Дори да попадне в полезрението на Пражук, онзи едва ли ще се усъмни, че го преследва наемен убиец.

Човекът зави по някаква тясна крива уличка. Чейс неотлъчно го следваше, стараейки се да не се приближава прекалено. Внимателно заобикаляше застоялите локви — обичайна гледка по улиците в дъждовния сезон. Вдигаше фотоапарата към очите си, преструвайки се, че снима суровата действителност около себе си, като в същото време поддържаше разумна дистанция помежду им.

Молеше се това да не е капан. Кралят на хероина не можеше да знае, че морски тюлени работят рамо до рамо с ЦРУ, за да провалят операцията му, нали така? Насочи фотоапарата си към едно окаяно на вид дете, седнало върху обърната щайга за банани. С крайчеца на окото си забеляза Пражук да влиза през задния вход на невзрачна сграда със зидария от циментови тухли. Чейс подхвърли монета на момчето и влезе след наркобарона.

Озова се на безлюдно стълбище. Звучите, които долитаха някъде над главата му, го накараха да извади пистолета изпод ризата си. Гумените подметки заглушаваха стъпките му, докато се качваше по стълбите. По гърба между плешките му се стичаше струйка студена пот, а той обикновено не се потеше.

Но пък и никога досега не му се бе случвало да не успее да улучи, както стана при последната му задача. Отне му цели три изстрела, за да убие нигерийския търговец на оръжие, когото тюлените изнадаха на яхтата му в открито море.

Стигна до площадката и се шмугна зад някаква врата, която водеше към оскъдно осветен коридор с много врати, покрити със завеси от мъниста. В добавка с влажния въздух, пропит с миризма на тамян, Чейс разбра, че е влязъл през задния вход на един от многото долнопробни салони за масаж в Банкок.

Къде обаче изчезна Пражук?

В ранния следобед в салона бе все още спокойно. Макафри надзърташе зад завесите, ала в стаичките нямаше никого. От последната стая вдясно се чуваше тихо шепнене и той пристъпи нататък. Опря гръб в стената и внимателно надникна между мънистата. Празук разсъбличаше някаква жена.

Страхотно. Трябваше да изчака, докато наркобаронът изчука приятелката си. Чак *тогава* можеше да го убие, и то ако онзи тръгне да излиза по същия път.

Надникна още веднъж и забеляза, че жената е бременна. Сепна се и погледна лицето ѝ.

Веднага съжали, че го е направил. Нежната ѝ усмивка му напомни за Сара.

Съсредоточи се, изкомандва сам себе си. Предстоеше му да извърши нещо много важно, свързано с опазване на държавните интереси. Картелът на Празук представляваше заплаха за световния мир. Просто и ясно.

Обърна се да тръгва, но до ушите му стигнаха думите на жената и той спря.

— Усети ли това, скъпи? Бебето помръдна.

Имаше моменти, в които Чейс предпочиташе да няма толкова развит слух. Спусна се по стълбите, опитвайки се да прогони от главата си образа на Празук с бебе на ръце. Скри се зад купчина кашони, струпани под втората редица от стълби, и зачака. Беше горещо като в пещ. Искаше му се Теди да бе с него.

Най-после вратата към коридора на горния етаж се отвори. Някой, вероятно Празук, тръгна надолу по стълбите, подсвирквайки си доволно. Пулсът на Чейс препускаше. Стисна пистолета в потната си длан и се приготви да стреля. Човекът се появи пред погледа му и точно преди да посегне към дръжката на вратата — бум! — куршумът го запрати към стената и той се свлече надолу, размазвайки след себе си дيريا от яркочервена кръв и частици мозък.

Чейс прибра пистолета си и бързо се шмугна през изхода. Едва направил няколко крачки под палецото слънце, той се сблъска с момчето, на което подхвърли монета малко по-рано. Хлапето си беше купило захаросани стафиди и протегна ръка да го почерпи.

Чейс поклати глава и отмина, стараейки се да не бърза прекалено, за да не привлича внимание.

Главата му бучеше. Усещаше, че започва да изпада в шок. Къде остана равнодушието, с което се славеше от години? Повдигаше му се и трепереше целият. Ускори крачка към хотела, оглеждайки се предпазливо.

От Теди все още нямаше и следа. По-добре — не искаше момчето да го вижда такъв — отново. Едва не превъртя след нигерийския провал.

Влезе във фойето на хотела и жадно вдъхна охладения въздух.

Лутър, командващият офицер, щеше да иска да го разпита, но точно сега изобщо не му беше до това. Една бира щеше да се отрази добре на изопнатите му нерви.

За негово облекчение барът беше празен. Взе си голяма кутийка австралийска бира и се скри в едно от сепаретата.

Какво му ставаше? Къде изчезна апатията, удовлетворението след добре свършена работа? Нямаше и следа от тях. Но как да почувства облекчение, след като току-що остави едно неродено дете без баща? Мамка му! Надяваше се хлапето със захаросаните стафиди да не открие трупа.

Към сепарето му се приближи сервитьорка и той поръча още една бира. Какво ли прави Сара? Мислеше за нея почти непрекъснато и се чудеше дали Дийн Кенард бе започнал да я ухажва.

Бръкна в джоба на бермудите си, извади оттам костенурката на Кеңдъл и я постави на масата пред себе си.

За какво ти е това? — попита го Теди преди няколко дни.

Напомня ми за вкъщи — призна Чейс и колегата му го изгледа със съчувствие.

— Ето къде си бил!

Чейс се сепна, когато огромната сянка на командващия му офицер, Лутър, надвисна над масата. Теди Брубейкър стоеше точно зад него.

— Търсихме те къде ли не.

— Изгубих те на улицата, старши — добави Теди. — За нула време ми се изплъзна.

Лутър кимна на Теди да сяда и намести едрото си мускулесто тяло до Чейс.

— Какво стана? — тихо попита той и впери в него сериозните си морскосини очи. — Хвана ли го?

— Да, сър — отвърна той. — Вече е вън от играта. — Идеално развитият му слух не пропусна въздишката на облекчение, която се изтръгна от Теди.

— Защо не дойде да ни кажеш? — попита го чернокожият му колега. — Вече бях започнал да издирвам тялото ти по затъntenите сокаци — едва чуто добави той.

— Съжалявам — отвърна Чейс. — Имах нужда да остана сам за малко.

Не му убягна многозначителният поглед, който Лутър и Теди си размениха.

— Добре ли си, старши? — най-после попита Лутър.

Чейс се замисли, преди да отговори.

— Не — отвърна.

Настана неловко мълчание. Теди и Лутър почти едновременно погледнаха към бирата. Сигурно се чудеха колко ли е изпил.

— Нещо не е наред ли? — подтикна го Лутър да продължи.

— Ударих на камък — каза Чейс. — Не мога повече да върша това. — Не можеше да повярва, че го изрече. Сякаш говореше някой друг. Но изведнъж осъзна, че това е самата истина.

— Случва се с всички снайперисти рано или късно — успокои го Лутър. — Ти издържа по-дълго от повечето.

Чейс грабна бирата си и ръката му застина във въздуха.

— Зачеркнал съм трийсет и осем души от лицето на земята — каза той с печална усмивка и свито сърце.

— Ще те прехвърлим на друга служба в екипа, ако искаш — предложи лейтенантът.

— Може — Чейс отново отпи от бирата си.

— С какво точно ти се занимава? — попита го Лутър.

— Нямам нищо против да бъда освидетелстван от психиатър и отстранен от активна служба — предложи Чейс, донякъде на шега.

— О, я стига — запротестира Теди. — Ти не си луд, старши.

— Мисля, че е лудо влюбен — каза Лутър.

Чейс свъси вежди и го погледна.

— Явно си говорил с Хана на тази тема — обвини го той.

— Тя ми е съпруга. А ти отричаш ли?

— Ни най-малко — отвърна Чейс. И тъй като искаше да е честен пред себе си, добави: — Казах й да не ме чака. Не съм ли глупак?

— Не знам — отвърна Лутър. — Глупак ли си?

— Звучиш ми като психоаналитик.

— Съжалявам, но от начина, по който ми я описа Хана, съдя, че Сара е меко казано изумителна.

Изумителна. Чейс усети, че в очите му напират сълзи. Мамка му, май прекали с бирата.

— Не знам как се случи — призна с дрезгав глас. Не усети да го поразява като мълния. Сара влезе под кожата му неусетно. Чувстваше се така, сякаш винаги е била там.

Теди му хвърли пълен със съчувствие поглед и поклати глава.

— Все още не сме приключили мисията — припомни им Лутър.

Чейс пое дълбоко дъх, опитвайки се да прочисти главата си от тревожните мисли.

— Да — съгласи се той. — С теб съм.

— След около две седмици се прибираме вкъщи — добави Лутър. — Ще говоря с помощник-командира. Двамата с капитан Монтомъри са много стриктни. Може пък да ти намерят някое топло местенце, където спокойно да изкараш остатъка от службата.

— Добре — кимна Чейс. Не разчиташе много на това. Единственото, което можеше да му помогне да изкара спокойно оставащите четири години, е утвърдителен отговор на въпроса, който искаше да зададе на Сара лично.

Обвила ръце около раменете си в мразовития декемврийски ден, Сара смаяно се вгледа в Дийн Кенард, който тъкмо паркираше полицейската кола пред верандата. Очевидно идваше да ѝ донесе коледната елха, която стърчеше от полуотворения му багажник. Не за пръв път се опитваше да я спечели с неочаквани подаръци.

Крайно време беше да му каже, че си губи времето, но той изскочи от колата с толкова щастлива усмивка на лицето, че тя за пореден път се отказа да го стори.

На Бъдни вечер двамата с Кендъл възнамеряваха да гостуват на майка ѝ, която все още се възстановяваше след фрактура на тазобедрената става и две счупени ребра. Сара беше купила изкуствена елхичка, която щяха да вземат със себе си в Далас. Дръвчето стоеше в кутията си в багажника на пикапа.

— Коледа без истинска елха не е никаква Коледа — извика усмихнат Дийн и започна да развързва въжето, което придържаше капака на багажника. Ситни снежинки се сипеха по полицейската му куртка и проблясваха върху черната му коса. Отвори капака и обви ръце около привързаните към стъблото клони.

Понесе елхата към къщата и я подпря до парапета на верандата. После се запъти обратно към багажника.

— Предположих, че нямаш поставка за елха, затова реших да взема. — Извади отвътре яркочервена метална стойка и ѝ я показа.

— Благодаря ти — каза Сара и се насили да се усмихне. — Защо не я внесеш вътре? — предложи тя.

— Ще ми се да можех. — Той ѝ отправи изпълнен със съжаление поглед. — Но трябва да бягам обратно в управлението. Имаме случай на доста сериозна кражба и се налага незабавно да се захващам за работа. — Той остави поставката на верандата и посегна към джоба си.

— Довечера ще намина да я сглобя — обеща. — Имам обаче достатъчно време да ти дам това.

С пламъче в погледа, той извади клонка имел.

— Сега можеш да ми благодариш — подкани я той.

Сара се поколеба. Със свито сърце се сети за опияняващите целувки на Чейс. Никога нямаше да преживее нещо подобно — и все пак, той не искаше тя да го чака. Дийн, от друга страна, упорито я ухажваше. Не можеше да става въпрос за измяна към Чейс, който така и не ѝ даде дори зрънце надежда за общо бъдеще.

Не знаеше нищо за него вече цели два месеца. Наистина ли е толкова глупава, че да се надява на някаква промяна?

Дийн развяваше клонката над главата си и нетърпеливо чакаше да види поне искрица страст в погледа ѝ. Сара затвори очи, не искаше да го разочарова. Сложи леко ръце на раменете му, надигна брадичка и го целуна, донякъде очаквайки да усети искра помежду им.

Толкова по-лесно би било да обича мъж като Дийн.

Устните му бяха хладни и твърди, но не почувства нищо особено. Усети просто утеха, че докосва друго човешко същество, че не е съвсем сама. Въздъхна, отвори очи и се отдръпна, умело прикривайки разочарованието си.

— Трябва да тръгвам — с нотка на съжаление каза той.

— Да. — Тя отстъпи назад. — Благодаря ти за елхата.

— Няма защо. Ще намина пак довечера. О, едва не забравих. — Той бръкна във вътрешния си джоб. — Донесох ти пощата.

— Благодаря — очакваше с нетърпение разходката си до пощенската кутия в края на алеята, но нищо.

— Е, ще се видим довечера. — Той ѝ помахаше, скочи в колата и потегли.

Сара небрежно разрови купчината писма, предимно рекламни брошури. Един плик привлече вниманието ѝ и тя го измъкна. Погледна името на подателя и зяпна от изненада. Хана Линдстром! Защо можеше да ѝ пише, освен ако с Чейс не се бе случило нещо лошо!

Със заседнала в гърлото ѝ буца, тя разкъса плика. Разгъна писмото и отвътре изпаднаха два билета. Самолетни, забеляза тя, докато се навеждаше да ги вземе от заснежената трева: за нея и Кендъл, по направление Тълса — Норфък.

Сара отвори писмото, за да намери обяснение.

„От абсолютно сигурен източник знам, че Чейс те обича! Ела да го посрещнеш на родна земя. Ще те взема от летището.

Искрено твоя, Хана.“

Сара не помръдна от мястото си цели двацет минути. Чейс я обича? Откъде Хана може да е толкова сигурна? Очевидно има причина да го твърди, иначе нямаше да даде куп пари за самолетни билети. Сълзи на надежда, страх и облекчение се търкаляха от очите ѝ и пареха бузите ѝ. Щеше ли да намери сили да тръгне? Можеше ли да понесе риска от повторно отхвърляне? Искаше ли я Чейс наистина?

Тя извърна глава към ореха и спря погледа си върху надгробните камъни на любимите му същества, които ѝ припомниха, че животът е твърде кратък. Рейчъл първа щеше да настоява, че трябва да се даде шанс на любовта.

Сара хукна към къщата, за да сподели новината с Кендъл.

Горкичкият Дийн. Когато по-късно наминеше да сложи елхата, щеше да открие само бележка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Командващият офицер иска да говори с теб — каза Лутър на Чейс и затвори мобилния си телефон. Четиричленният екип морски тюлени и техният пилот току-що бяха слезли от транспортния самолет „Глоубмастър С-17“ и крачеха през пистата на авиобазата „Оушиана“. Точно когато се приземяваха след шестнайсетчасов полет от Военновъздушна база „Бонъм“ в Германия, мобилният телефон на Лутър звънна. Бе почти полунощ и Чейс беше кълбо от нерви.

— Сега ли, сър? — попита той и с удоволствие вдъхна студения въздух след прекараните две седмици в тропиците.

— Да. Ще дойда с теб. — Чейс погледна по-високия от него Лутър и се опита да отгатне дали тази импровизирана среща с ръководството е свързана с нещо приятно, или щяха да го мъмрят заради лошото изпълнение на нигерийската задача. Каквато и да е причината, не можеше ли да изчака да мине Коледа?

— Днес не е ли Бъдни вечер? — попита Чейс.

— Ще бъде, след петнайсетина минути — потвърди Лутър. — Още си в тихоокеанския часови пояс.

Аха. Това донякъде обясняваше защо командващият офицер все още стои в кабинета си по това време на нощта. Човекът прекарваше в работа безкрайно дълги часове, може би в опит да заличи имиджа си на плейбой, въпреки че рязко бе прекратил този си начин на живот след една грозна случка.

— Искаш ли да те закарам — попита Лутър и кимна към пикапа си.

— Аз съм с мотоциклета — отвърна Чейс.

— Ще замръзнеш — предупреди го Лутър. — Според прогнозата за времето тази нощ се очаква обилен снеговалеж.

— Тъкмо ще се разсъня — увери го Чейс. Доколкото познаваше капитан Монтгомъри, трябваше да се изправи пред него с бистър ум, иначе нямаше шанс да бъде приет насериозно.

Чейс вече усещаше лицето си вкочанено, когато насочи мощния си „Харли“ към входа на Военноморска база „Дам Нек“ — ушите го боляха, ала главата му бе напълно прояснена. Свали ръкавиците си и се запъти към осветения вход на сградата, в която се помещаваше отдел „Специални операции“. Лутър, който го чакаше във фоайето, побърза да му отвори вратата.

Лицето му, което в миналото често красеше корицата на списание „Спортс Илюстриейтед“ по време на професионалната му футболна кариера, не издаваше и намек за това, което очакваше Чейс там вътре — било то упрек или похвала.

— Те те чакат — каза Лутър.

Те? Кои точно са *те*? Със свит на топка стомах Чейс последва Лутър по коридора към кабинета на командващия офицер.

Двамата с помощник-командира ги очакваха. Капитан Монтгомъри седеше зад бюрото си. Светлината на лампата придаваше злокобен вид на набразденото му от белези лице. Чейс не го познаваше достатъчно добре, затова не се и опита да надникне зад каменното му изражение. Зелените му очи предпазливо го изучаваха.

Чейс се замисли. Не беше ли той шофьорът от онази катастрофа, в която загинаха две млади момичета? Очевидно не е бил виновен, иначе днес нямаше да е командир на тюлените от 12-ти отряд.

Лейтенант Рено, или както всички го наричаха — Ягуара, стоеше зад гърба му с доволно изражение на лицето — като котка, току-що налапала канарче. Чейс го чувстваше като брат и това, което прочете в златистозелените му очи, го накара едва забележимо да въздъхне от облекчение.

— Господа — поздрави Чейс и отдаде чест и на двамата.

— Свободно, старши. Лейтенант... — кимна им Монтгомъри да седат. — Сигурно сте капнали от умора след дългия път.

Чейс бе направо изтощен. Единственото нещо, което го крепеше да не се строполи на земята, бе надеждата да успее да се добере до ранчото преди Коледа.

Лейтенант Рено прекоси стаята и пусна щорите, скривайки гледката към нощното небе. Любопитството на Чейс стана нетърпимо. Очевидно им предстоеше строго секретен разговор.

Монтгомъри сбърчи вежди над купчината документи пред себе си, барабанейки по повърхността на бюрото с едрите си кокалести

пръсти. От мястото си Чейс не можеше да види добре какво точно гледа той. Дали не е собственото му досие?

— Ти си снайперист от... колко? Петнайсет години? — попита той. Зелено-кафявите му очи изучаваха Чейс безпристрастно.

— Шестнайсет, сър — потвърди той.

— Имаш трийсет и осем успешни удара, при среден брой деветнайсет за тази кариера. — Стори ли му се, или в мрачния поглед на капитана наистина проблесна искрица на възхищение. — Винаги улучваш от първия изстрел. Какво точно стана с Фейсал Фашану? — попита той.

Шибаният нигериец. Беше го погледнал право в очите, ето какво стана.

— Ударих на камък, сър. — Отне му цели три изстрела, докато затвори очите му завинаги.

Монтгомъри изсумтя.

— Виждам, че си подновил договора си през август, но сега искаш да приключиш кариерата си на снайперист? — В погледа му се долавяше леко разочарование.

— Да, сър — потвърди Чейс.

— Сега трябва да ти търсим заместник — измърмори капитанът. — Никак няма да е лесно да намерим човек с твоя опит, да не говорим пък за езиците, които говориш. — Той запрелиства досието му, набъбнало през годините от купищата препоръки. — Сигурен ли си, че искаш да се откажеш от това, което вършиш най-добре, Чейс? — попита го той.

Чейс нямаше нужда да мисли и секунда.

— Напълно, сър.

Монтгомъри се вгледа изпитателно в него със студените си като мрамор очи.

Чейс отвърна на погледа му със същата твърдост. Нямаше намерение да се извинява за начина, по който се чувстваше.

— Ти ми кажи — каза Монтгомъри на лейтенант Рено.

— Чувал ли си за „Камп Грубер“, Оклахома, старши? — попита Ягуара. Очите му го гледаха далеч по-дружелюбно от тези на капитана.

Чейс се сепна при споменаването на родния му щат и изпъна гръб. Възможно ли е да...

— Разбира се, сър. — „Камп Грубер“ се намираше на час път с кола в посока югоизток от Броукън Ароу. — Това е тренировъчна база, ако не се лъжа.

— Точно така — потвърди Ягуара. — Основно обучават попълнения за Националната гвардия и полицията. Трябва им полеви оръжеен експерт на активна служба, който да поеме обучението на хората им. Мисля, че отговаряш на условията, нали така, старши? Назначението е за четири години, след което ще имаш нужния за пенсиониране двайсетгодишен стаж.

Главата на Чейс бучеше и думите на лейтенанта едва стигаха до ушите му. Пред очите му сякаш затанцуваха звездички, докато слисано гледаше лицата на колегите си.

— Честита Коледа, Чейс — усмихна му се Лутър.

Другарите му до един бяха застанали зад гърба му, осъзна Макафри и сърцето му щеше да се пръсне от завладялото го вълнение. Не просто щеше да приключи с кариерата си на снайперист; даваха му възможност да сложи край на болката от раздялата си със Сара, като продължи да работи в база, намираща се на час път от Броукън Ароу. Дявол го взел!

— Отговарям на условията и още как, сър — отвърна Чейс развълнувано.

— Добре — каза командващият офицер и затвори папката с досието му. — Ще бъдеш окончателно прехвърлен в Оклахома и започваш работа веднага след празниците. Посветил си на отряда цели шестнайсет години — добави той с изненадваща мекота в гласа. — Няма нищо срамно в това.

Чейс се изправи на крака, Монтгомъри изключително много се издигна в очите му.

— Благодаря ви, сър!

— Недей да благодариш на мен — отвърна капитанът и посегна към палтото си. — Тези твои двама началници не спряха да ми досаждат в продължение на две седмици. Просто исках да ме оставят на мира — призна той.

— Да, сър. Лека нощ, сър.

Монтгомъри пъкна ръце във военноморския си тренчкот и тръгна към вратата.

— Изгасете лампите на излизане — каза той, любезно предоставяйки им малко време насаме.

— Дявол да го вземе! — възкликна Чейс и изгледа двамата си колеги. — Направо не знам какво да кажа. Момчета, обичам ви, мамка му!

Лейтенант Рено се изкиска.

— Ами това май е достатъчно. И ние, мамка му, те обичаме, нали така, Лутър?

— Абсолютно — отвърна Лутър. — Ще полеем новата ти работа вкъщи, утре в четири следобед. Хана подготвя това парти от доста време.

— По дяволите — изруга Ягуара и погледна часовника си. — Обещах на Хелън да се отбия в магазина на път за вкъщи и да купя захар за сладкиши.

— „Фууд Лайън“ работи денонощно — каза Чейс. — Е, по-добре да побързате. Съпругите ви чакат. Аз ще угася. — Сърце не му даваше да отклони поканата на Лутър, ала утре в четири следобед щеше вече да е в Оклахома.

Мисълта за това го изпълни едновременно с радост и тревога.

— Кажй здрасти на Хана от мен — извика Чейс към Лутър, който тъкмо излизаше през вратата.

— Струва ми се, че ще ти се прииска да й кажеш доста повече от здрасти — едва чуто измърмори той.

— Какво каза? — попита Чейс.

— А, нищо — невинно му се ухили Лутър.

После двамата с Ягуара се запътиха надолу по коридора, мърморейки нещо под носовете си. Чейс присви очи и заключи вратата. Усещаше някакъв заговор, но нямаше сили да разсъждава какъв би могъл да е той.

Точно шестнайсет минути по-късно той паркира мотоциклета си пред малката бяла къщичка с размери на бунгало и разкопча брезентовата си раница от багажника. Във въздуха се носеше мирис на пушек. По прозорците на всички къщи наоколо, с изключение на неговата, просветваха коледни лампички. Не за пръв път се прибираше в тънещия си в мрак и студ дом.

С притъпени от умората сетива той пъкна ключа в ключалката на входната врата малко преди да забележи кехлибарения отблясък зад

спуснатите завеси. По навик посегна към кобура си — безполезно движение, тъй като пистолетът му се намираше в брезентовата му раница. *Кой, по дяволите, се е промъкнал в къщата ми?*

* * *

Във входната врата се завъртя ключ и Сара стреснато отвори очи. Лежеше свита върху късата страна на дивана в дневната на Макафри, докато Кендъл спеше дълбоко върху дългата му страна. Най-послед, след дългите часове, прекарани в мъчителна неизвестност, Чейс си е вкъщи.

Прекара цялата вечер, кръстосвайки скромния му малък дом, повтаряйки си многократно успокоителните думи на Хана. Ами ако тя грешеше? Ако той я погледнеше и просто ѝ кажеше: „Какво, по дяволите, правиш тук?“

Всеки момент щеше да разбере. Сърцето ѝ тръпнеше в примесено със страх очакване.

Вратата се отвори и насреща ѝ, стиснал раницата си пред гърдите, се изправи Чейс, стъписан от изненада.

— Сара! — възкликна той.

Господи! Изглеждаше невероятно, с изсветлялата си от слънцето козя брадичка и проблясващи обеци. Торбата му тупна на земята.

— Какво правиш тук? — попита той. Кендъл измърмори нещо в съня си и той хвърли поглед нататък. — И двамата сте тук!

— Надявам се, че не възразяваш. — Сара понечи да се изправи, но краката ѝ трепереха от вълнение. — Идеята беше на Хана. Изпрати ни самолетни билети и ни посрещна на летището. Още утре можем да си тръгнем, ако...

Преди да успее да довърши изречението, той прекоси стаята и я изправи на крака. Придърпа я рязко към себе си и тя сякаш потъна в прегръдката му.

— Остани — прошепна в ухото ѝ той. В следващия миг вече я целуваше така пламенно, че всичките ѝ съмнения се изпариха незабавно.

После се дръпна назад и дрезгаво изрече:

— Дошла си напразно.

— Какво? — погледна го тя и лошото ѝ предчувствие се завърна.
— Утре смятах да летя за Оклахома — обясни той с весело пламъче в сините си очи.

— Наистина ли? — ококори се тя. — Защо?

— Защо ли? Защото исках да кажа „Мисля, че те обичам, Сара!“

Признанието му спря дъха ѝ.

— Всъщност не — знам, че те обичам. Исках и да те попитам дали ще ме чакаш. Но вече е излишно.

— Какво искаш да кажеш? — объркано попита тя.

— Получих ново назначение.

— Наистина ли?

— Да, в „Камп Грубер“. На един час е от ранчото и всеки ден ще трябва да пътувам дотам, но в сравнение с презокеанските мисии, си е направо работа мечта.

— Но как го постигна? — Сара усещаше, че ѝ се вие свят от вълнение.

— Постигнаха го Лутър и лейтенант Рено — отвърна той, ухилен до уши. — Застъпили са се за мен.

— Не мога да повярвам — прошепна тя.

— Мислиш ли, че ще можеш да ме търпиш наоколо? — попита той. — Обзалагам се, че вече сте свикнали да се оправяте сами с Кендъл в ранчото.

— Не мисля, че изобщо някога щях да свикна — искрено отвърна тя.

— Нито пък аз. Не знам как го направи, Сара, но хлътнах както никога досега. — В очите му се появи блясък, който подозрително приличаше на сълзи. — Вече не мога да бъда такъв, какъвто бях, преди да те срещна.

— О, Чейс — всичко се случваше толкова бързо. Чувстваше се замаяна от обзелата я еуфория.

Той свали ръката ѝ от рамото си и я положи върху гърдите си.

— Усещаш ли това? — Сърцето му бясно препускаше изпод пръстите ѝ, *туп-туп-туп...* — Това е за теб — добави той.

Очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

— Не мога да повярвам. Чакай само да кажа на Кендъл. Ще бъде на седмото небе — ако имаше някой, който да обожаваше Чейс точно колкото нея, това бе синът ѝ.

Двамата едновременно обърнаха глави към момчето. Спеше толкова спокойно, подпъхнал ръчичка под бузата си.

— Да го събудим ли?

— Да — каза Чейс. — Но не веднага. Копнея за теб от два месеца. Само ми дай половин час насаме с теб — примоли ѝ се той.

Прекосиха тъмната кухня и се запътиха нагоре по стълбите, кикотейки се сподавено. И там, под стряхата на малката бяла къща, двамата се отпуснаха върху скърцащото легло, зажаднели един за друг.

— Знаеш ли кое ме прави най-щастлива? — малко по-късно попита Сара, заровила пръсти в къдравите косъмчета, покриващи гърдите му.

— Какво? — сънено попита той.

— Мисълта, че повече никога няма да бъдеш сам.

Той се подпря на лакът и остана загледан в очите ѝ.

— Обещаваш ли? — попита я. — Защото опитах, но никак не ми хареса.

— Обещавам — прошепна тя и придърпа главата му към устните си за дълга, нежна целувка.

По всичко изглеждаше, че щяха да съобщят новината на Кендъл чак на сутринта.

ЕПИЛОГ

Четири месеца по-късно

Пролетта е времето, когато животинките не могат да си намерят място, свързали се от бездействието през дългата, студена зима. Очевидно така беше и в ранчото. Синамон — кучето на Кеңдъл, което осиновиха от местния приют, порода златист ритрийвър — препускаше през поляната по петите на някакъв заек. Двойката лястовици, свили гнездо под стряхата на верандата, се стрелкаха напред-назад във въздуха и носеха червейчета за храна на малките си. А Сара миеше съдовете от закуската и докато наблюдаваше как Чейс чопли нещо под капака на пикапа, се чудеше дали някога ще му хрумне да ѝ направи предложение за женитба.

По всичко изглеждаше, че възнамерява да се отдаде на обичайното си занимание в събота сутрин. Имаше навика да посещава жертвите от нападението на скинарите в голф клуба, защото донякъде се чувстваше отговорен за случилото се. Хлопна капака на пикапа и се запъти към къщата.

Влезе в кухнята и проследи замисления поглед на Сара, докато миеше изцапаните си с машинно масло ръце.

— Искаш ли да дойдеш с мен днес? — попита той и с интерес зачака отговора ѝ.

— Ами... — Тя му подаде кърпа, за да избърше ръцете си. Той бе много по-смел от нея и намираше сили да продължава да посещава тези хора, някои от които щяха да останат белязани за цял живот. — Добре.

— Радвам се — каза той и тръгна към задната част на къщата. — Само да взема нещо.

Така и не ѝ каза какво е то, докато се настаняваше до нея в пикапа.

Носеха се покрай тучни пасища с избуяла по тях свежа трева, минаха покрай стадото биволи на Гуднър, които мързеливо размахваха опашки, гонейки досадните мухи. После подминаха отбивката към

магистрала 51 и смесения магазин на ъгъла. Най-после Чейс свърна в една алея за автомобили, доста по-къса от тяхната, и спря пред стара тухлена къща, която изглеждаше леко занемарена.

— Кой живее тук — попита го Сара.

— Мелъди — отвърна той.

Малкото момиченце, което загуби наведнъж и двамата си родители, сега живееше с баба си. Сара преглътна тежко. Искаше ѝ се да е силна като Чейс, когато се налагаше да се среща с по-суровата страна на живота.

Двамата се изправиха пред входната врата.

— Звънецът е счупен — обясни той и почука.

Отвътре се разнесе тътрене на крака и малко след това дребна на ръст старица им отвори вратата и примигна насреща им.

— Довел си Сара! — радостно възкликна тя.

— Да, госпожо — призна Чейс.

— Надявам се това да означава точно каквото си мисля, че означава — добави жената и очите ѝ блеснаха.

Сара отправи на Чейс въпросителен поглед.

— Ще видим — уклончиво отвърна той.

— Аз съм Дорис — каза жената и протегна ръка. — Мелъди чакаше с нетърпение този ден. — Обърна се и ги поведе през претрупания с вещи коридор.

Любимата на Чейс посегна към него. Рамото на Мелъди, припомни си тя, бе претърпяло много тежка фрактура, след която се бе наложила възстановителна операция, и все още я лекуваха. Той стисна уверено ръката ѝ.

— Мелъди — напевно извика Дорис. — Чейс е довел Сара, за да се запознае с теб!

Завиха зад ъгъла в дъното на коридора и влязоха в окъпана в слънчева светлина стая, пълна с плюшени животни.

Младата жена срещна яркосиния поглед на момиченцето и трепна от внезапно завладялото я чувство за съпричастност.

Чейс я поведе към леглото.

— Донесох ти изненада — каза той и се наведе да я целуне по бузата.

Мелъди се притисна към него, сякаш го познаваше от години, но не отделяше поглед от придружителката му. Едва ли бе на повече от

шест, но от очите ѝ струеше мъдрост, неприсъща за възрастта ѝ.

— Здравей — каза Сара и сведе поглед към лявата ѝ ръчичка, положена неподвижно в скута ѝ.

— Много си хубава — каза Мелъди.

— Благодаря ти. Ти също. — Изглеждаше крехка и ефирна, от русата си главица до босите крачета, и събуждаше у околните инстинкт да я закрилят.

Момиченцето направи знак на Чейс да се наведе отново и прошепна нещо в ухото му.

— Да — каза той. — След малко. Как върви раздвижването?

— Вече мога да си мърдам пръстите — отвърна тя и побърза да му покаже.

— Браво! — похвали я Чейс.

Гледаха я със свити сърца.

Дорис нахлузи чифт обувки на крачетата на детето.

— Започна ли да спи по-добре? — попита я Чейс.

— О, почти няма промяна — вяло отвърна Дорис.

Младата жена предположи, че Мелъди сънуваше кошмари.

Макафри се обърна към момиченцето.

— Готова ли си?

Момичето кимна. Сара винаги е знаела, че Чейс обожава децата. Но виждайки го, понесъл на ръце крехкото създание, сякаш бе негово собствено, сърцето ѝ се разтопи от умиление.

Той ѝ кимна да го последва и тръгна след Дорис по коридора към задната врата.

— Приятно прекарване — извика след тях старицата и на лицето ѝ се изписа тъжна усмивка.

Тримата останаха сами сред обраслия в бурени заден двор.

Макафри свали Мелъди на земята и детето бързаше да се настани в градинската люлка.

Сара не можеше да откъсне поглед от нея.

— Е, какво мислиш? — попита я Чейс.

— Просто нямам думи — отвърна тя.

Нямаше представа, че Чейс е толкова грижовен и че е постигнал такава близост с това малко дете.

— Искаш ли да я полюлееш? — предложи ѝ той. — Но не прекалено силно.

Мелъди и новата ѝ приятелка прекараха следващия половин час в игра; първо на люлката, а после на масичката от ковано желязо, където пиха въображаем чай с Чейс и това им достави огромно удоволствие.

— И мама си играеше с мен на чай — припомни си момиченцето и очите ѝ се изпълниха с тъга.

— Наистина ли? — нежно попита Сара.

— Да. Много приличаше на теб.

Думите на детето се забиха болезнено в сърцето ѝ.

— Искаш ли да ми станеш майка? — попита я Мелъди съвсем сериозно.

Любимата на Чейс се сепна и го погледна в очакване да намери отговор на въпроса ѝ, ала той само се усмихна.

— Взел ти е пръстен — заяви момиченцето. — Искаш ли да го видиш?

Сара пребледня.

— Покажи ѝ го — нетърпеливо го подкани Мелъди и тъжното ѝ изражение се замени с усмивка.

Макафри бръкна в джоба на дънките си и измъкна оттам кадифена торбичка.

Бъдещата булка едва не падна от стола си, когато той извади най-красивия диамантен пръстен, който някога беше виждала.

— Реших, че няма да имаш сили да откажеш, ако тя те помоли — призна той и се усмихна.

Сякаш изобщо би могла да му откаже.

— Знам, че имаш лоши спомени с Гарет — мрачно добави той. — Но се надявам, че това няма да повлияе на решението ти.

— Трябва да сте женени, за да ме вземете при вас — обясни Мелъди.

Сара усети, че ѝ се завива свят.

Но пък всичко си идваше по местата — самата тя бе осиновена и сега щеше да осинови това момиченце.

— Баба ѝ има нужда от помощ — обясни Чейс. — Мислиш ли, че ще можем да се справим?

Имаше нужда да се ощипе, за да повярва, че всичко това наистина ѝ се случва. Никога, дори и в най-смелите си мечти, не бе

очаквала Чейс да поиска ръката ѝ по този начин, не и в добавка с такъв бонус.

Тя поклати глава, задавена от вълнение.

— С Кендъл вече се познават — добави той, разтревожен от продължителното ѝ мълчание. — Играха си заедно миналата седмица и се разбираха чудесно.

Майката добре познаваше сина си и бе сигурна, че веднага се е привързал към момиченцето. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Чейс — най-после каза тя. — Изобщо нямаше нужда да ме молиш. Твоя съм от момента, в който ме спаси. Ти ми помогна да започна нов живот — добави тя с треперещ глас и погледна към Мелъди, която изглеждаше очарована от отговора ѝ. — Най-малкото, което можем да направим, е да дадем нов живот и на Мелъди.

— Обичам те, Сара — каза Чейс с дрезгав от вълнение глас и поднесе пръстена към ръката ѝ.

Тя се усмихна на грейналата от щастие Мелъди и пъкна безименния си пръст в кръгчето от злато. Пасваше ѝ идеално, точно както и Чейс. Точно като цялото ѝ ново семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.